

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Водитељ: Поштовани пријатељи, даме и господо, част ми је да вас могу поздравити данас у Руми, где ће наши уважени професори, историчари, правници, писци и многи други разговарати за данашњим округлим столом, који је посвећен књизи проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма” о једној незаобилазној теми, српском националном питању, које је данас окосница опстанка српског народа и српске државе. Овом приликом желим да поздравим његову екселенцију амбасадора Кубе др Хуана Санчеза Монроа, великог пријатеља наше земље и нашег народа, госпођу Јадранку Шешељ, супругу др Војислава Шешеља и све вас присутне у овој прелепој дворани. Позивам генералног секретара Српске радикалне странке господина Александра Вучића да вам се обрати.

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, хвала вам што сте у оволиком броју дошли на округли сто поводом књиге, рекао бих животног дела председника српских радикала др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма”. Зашто је данас та књига нешто из чега можемо да научимо много тога о опстанку нашег народа, о ономе што нам је чинити, о томе где су нам направљене бројне замке, како да их избегнемо, коме да верујемо и како и на који начин да трасирамо пут боље будућности нашем народу, нашим грађанима, нашој деци. Србија је данас угрожена са свих страна и то није никаква новост, неко би рекао. Пре неколико година, кад је др Шешељ почео да пише књигу “Идеологија српског национализма”, као да су ствари једнако овако или, нажалост, чак и нешто мање лоше стајале него данас.

Војислав је направио монографију о великом српском емигрантском писцу Лази М. Костићу, проучавајући његов целокупни опус. Лаза М. Костић је то знају они који су читали дело једног од наших највећих правника и историчара и социолога и књижевника Слободана Јовановића, језгровитим, јасним и тачним језиком и стилем говорио о историји српског народа, о српском језику, о српском патриотизму, о српским пријатељима, много више о српским непријатељима, о заштити српског писма и то ћете видети у овој књизи Војислава Шешеља. Видећете и оно што је најстручнији део опуса Лазе М. Костића – био је највећи стручњак за управно право, не само у бившој Југославији него до данас. Онај чувени досовац Стеван Лилић мислио је да нико неће да нађе дела Лазе М. Костића па је преписао све што је човек написао и рачунао је да нико неће никада да проверава и направио најбољи уџбеник на Правном факултету. У то време Војислав Шешељ је желео не само да покаже како најбоље познаје дело Лазе М. Костића и како га је проучио на најбољи могући начин, већ је хтео да извуче и поуке из свега о чему је писао тај велики човек, прогоњен само зато што је био Србин. Лаза М. Костић је човек који је у емиграцији морао да се скрива од Удбе, од свих оних који су на сваки начин покушавали да га уклоне. Војислав Шешељ открива у том уџбенику и одакле су Срби дошли на Балкан, како су га населили, без оних разних бајколикних прича, сасвим реално и објективно, онако како се кроз чињенице и документа све те ствари могу сагледати. Када будете видели како и шта су чинили Хрвати у тридесетогодишњем рату, с почетка седамнаестог века, каква зверства, на који начин, видећете да смо могли да се научимо много чему и пре деведесетих година и да видимо шта може да нас очекује и како то да спречимо.

Данас нам је, рекао бих да сви то примећујете, држава некако “отишла на службени пут”, као да нигде никога ништа не интересује, као да сви само чекају како и на који начин ће да оставе земљу без Косова и Метохије, а онда ће да вам кажу оно њихово чувено “па морало је тако, то је реалност” Нико неће да пита како је то реалност, а није реалност у Републици Српској да народ каже, а у деведесет девет одсто случајева ће да каже да хоће да живи са Србијом, а како то није била реалност за Републику Српску Крајину, како то само за Србе нема те реалности. Онда ће да нам кажу – аха па, ви морате, изгубили сте, Срби, поражени сте у свим ратовима. Нисмо, поражени су политичари за зеленим столом, они који су потписивали различите врсте капитулација али,

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

када је све то потписивано, и Дејтонски споразум, против којег смо ми у Српској радикалној странци били, па дајте бар поштујте тај Дејтонски споразум. Били смо против Кумановског споразума, војно-техничког споразума у Куманову, били смо против плана Ахтисари-Черномирдин за Косово и Метохију, па дајте бар поштујте то што сте ви потписали, то што сте наметнули српском народу.

Тада је Војислав Шешељ у Скупштини Србије рекао – имаћемо стотине хиљада избеглица са Косова и Метохије, овај план је план за окупацију Косова и Метохије. Причали су пре шест година – то је хуманитарна интервенција, “милосрдни анђео”. Е, сад се види, е сад нема ни Милошевића, нема ни хуманитарне катастрофе, шта сад хоће. Хоће да нам одвоје део територије. Они су ишли у агресију на Савезну Републику Југославију тада да би данас извршили окупацију и одвојили део наше територије. Сад се види колико је Војислав био у праву када је о томе отворено говорио, када је о томе јасно и недвосмислено причао свима, а људи су мислили, чим дођу ови њихови 5. октобра они ће све те проблеме да реше. Ништа се од тога није десило, проблеми за нашу земљу су се само нагомилавали и све их је више, и све су већи. Хоће да нам кажу како нам они чине велике услуге. Хоћу о томе да говорим пошто знам да немамо много прилике да о томе причамо, кад год то изговоримо негде, они гледају да нас сасеку и не објаве.

Знате како ће да им теку преговори? Ми им кажемо – што идете на преговоре пре него што тражите испуњење Резолуције 1244, пре него што се врати део наших војника и других снага безбедности на Косово и Метохију. Па ти људи који ће да се врате, макар један једини да се врати, он је доказ нашег суверенитета на Косову и Метохији, а шта да вам верујем убудуће кад нећете да испуните оно што сте нама наметнули. И кренуће им тако преговори, сликаће се идиоти Вук Драшковић и Борис Тадић сваки дан по телевизијама, правиће се много паметни, како нешто знају. Онда ће да кажу – ево, добили сте специјални статус за северну Митровицу и ове четири општине, дакле Зубин Поток, Лепосавић и Звечан. Добили сте милионе евра за обнову цркава и манастира, а сад идемо на условну независност: за две или три године, ако се народ на Косову изјасни за независност, Косово и Метохија постају независна држава. Онда ће наши да кажу ми то сад не можемо баш да потпишемо, али ево, ако ви то на силу урадите, ми ћемо то да признамо. То су све већ испланирали и договорили, само нашем народу замазују очи како ће то да буде “велика игра”. Каже Драшковић, да они паметни договарају – немојте да преговарају радикали, него ће он да преговара. Ми нећемо да се гурамо, ми који имамо 40 одсто у народу, него он који има 2 одсто у народу, за којег ни мајка рођена не би гласала.

Хоће да преговарају, а зашто? Да ли има још негде нешто да се отме, да ли има још негде неки пословни простор да отму, још неку кућу да направе, само да би крали и отимали, а народу ће да причају празне приче. Крив им је не знам ни ја ко. То је оно што нас чека уколико ми сами не будемо успели да им се супротставимо и уколико не покажемо да у Србији може другачије.

Биће нам наредни месеци турбулентни, имаћемо много проблема у држави, покушаваће на сваки начин, сви да руше Српску радикалну странку, кренуће у оркестрирану кампању, али сам ја сасвим сигуран да у том послу неће успети. Више од две и по године је прошло од кад је Војислав Шешељ у Хагу. Јутрос зове, на путу сам за Руму, он је сав ведар, чио, насмејан, без обзира како му је. Он је тај који нас позове да нас бодри, он је тај који каже – хајде наставите, појачајте, урадите то тако и тако и има разумевања и за то кад неко негде и нешто учини овако или онако, зато што зна да се боримо за исту ствар, зато што зна да у идеологији српског национализма, коју следимо, нема ничег лошег, то је све што је најбоље за наш народ. Кад говоримо о национализму, па шта има лепше него волети свој народ. Као што сваки човек воли децу, али највише на свету воли своју децу. Немамо ништа против других народа, али највише на свету волимо свој народ, шта је ту тако лоше? Је ли то злочин? Мислимо да није. И ово што сте видели у Војводини, што последњих дана

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

кажу Демократски савез Хрвата у Војводини, Савез војвођанских Мађара Јожефа Касе и неке друге политичке странке, па Румуни у Алибунару и Вршцу траже све више то је само притисак поводом Косова и Метохије. Све ће да чине, а ми смо им рекли: ако ћете тако да наставите и тако да притискате Србију на силу, све можете, ми сад немамо довољно снаге да се супротставимо било коме.

Можете (надам се да ћете ову метафору на најбољи начин да схватите), можете целом народу бандеру у анус да ставите, али немојте да нас терате да вичемо сви како нам је много лепо због тога, јер нико у Србији то не може да каже. Доста је било малтретирања српског народа. Кажу, па хајде да разговарамо о специјалном статусу Војводине. У Војводини је данас процентуално више Срба него у Београду, 81 одсто у Војводини, а 78 у Београду, па хајде отцепите Београд, хоћете и то да узмете. То је зато што ми у Београду имамо неспособне политичаре, неспособну власт. На челу државе имамо Бориса Тадића коме је важније колико огледала има на улазу у Председништво Србије, него које територије има Република Србија и како живе грађани Србије и како живи наш народ. У претходних годину и два месеца, шта је радио? Примао фудбалере, кошаркаше, певаче, певачице, једног певача који је добио шамар и не знам ни ја кога. И шта су грађани Србије од тога имали, нису имали ништа.

Хвала пре свега уваженој екселенцији што сте дошли на овај скуп, захваљујем се, наравно, и нашој Јадранки, која на сваки овакав скуп дође и да се види са народом и да чује шта људи мисле, а она ће Војиславу најбоље да пренесе и како сте њега поздравили и како сте његову књигу овде у Руми дочекали. Хвала и вама, уважени професори, доктори наука, хвала вам што сте још једном дошли да говорите о књизи нашег председника Војислава Шешеља и хвала, на крају, свима вама што сте у стању да ту идеју српског радикализма, идеју српског национализма, идеју српске правде преносите од уста до уста, од врата до врата, јер сам сигуран да морал, правда и истина на крају крајева морају да победе. Биће нам много тешко, али за то се вреди борити, као што сам сигуран да је и после свих ових година и непочињања суђења, Војислав Шешељ уверен у своју победу и неће да одступи ни за један једини педаљ. Ни ми на то овде у отаџбини немамо право и морамо да се боримо за слободу Србије. Хвала вам најлепше.

Водитељ: Поздравиће вас председник општине Рума, господин Срђан Николић.

Срђан Николић: Даме и господо, поштовани пријатељи и драги гости, имам изузетну част и задовољство да вас у име општинског одбора Српске радикалне странке у Руми, и у своје лично име најсрдачније поздравим и пожелим вам пријатан боравак у нашој средини. У име свих вас овде присутних поздрављам генералног секретара, народног посланика Српске радикалне странке, господина Александра Вучића. Поздрављам његову екселенцију амбасадора Кубе у Државној заједници Србија и Црна Гора господина доктора Хуана Санчеза Монроа. Поздрављам Јадранку Шешељ, супругу председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља. Поздрављам проф. др Мирка Зуровца, проф. др Милана Петровића, др Милоша Кнежевића, Момира Војводића, Николу Цинцар Поповског, др Зорана Аврамовића, Слободана Јарчевића, проф. др Марка Атлагића, мр Предрага Драгића Кијука, Момира Лазића. Поздрављам све савезне, републичке и покрајинске посланике из редова Српске радикалне странке, поздрављам сва средства јавног информисања.

Овај значајни научни скуп је посвећен књизи проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма” и на овом скупу учешће ће узети наши најеминентнији академици, историчари, правници, писци и многи други јавни научни радници. Књига проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма” у данашње време је веома актуелна, јер је угрожено српско национално биће, како у земљи тако и у иностранству. За Српску радикалну странку, за град Руму и за целу нашу земљу веома је важно како бранимо српски национални интерес и од

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

тога зависи опстанак српске државе. Књига “Идеологија српског национализма” досада је највеће научно дело проф. др Војислава Шешеља, али сам убеђен да ће он врло брзо објавити још веће и значајније дело, одмах по изласку из Хашког трибунала. Живео проф. др Војислав Шешељ, пркосни српски јунак! Живела Српска радикална странка! Живела Велика Србија!

Водитељ: Данас је водитељ овог округлог стола књижевник и главни и одговорни уредник листа „Збиља”, господин Момир Лазић.

Момир Лазић: Даме и господо, поштована екселенцијо, драги пријатељи, да вас сад поново не поздрављам, већ смо то два пута чинили, је ли тако. Ја сам веома срећан што се једна моја идеја, ево данас овде реализује. Ја сам се прије два ипо мјесеца обратио др Војиславу Шешељу и предложио да му поводом 15 година од изласка листа “Збиља”, листа за културу, уметност и друштвена питања, наш лист организује овај округли сто о његовој књизи “Идеологија српског национализма”, јер сам убјеђен да је то једно од темељних дјела овог тренутка у нашој земљи. Он је врло брзо послао позитиван одговор и ево, ми сви заједно ово сад реализујемо. Морам да кажем да ћемо ми врло брзо, негде на прољеће, наставити овај округли сто и разговарати још о неким његовим књигама које су изузетне, неке су изашле, а неке ће тек изаћи. Чули сте ко све учествује у округлом столу. Један број људи је отпутовао службено, али су оставили своје текстове, који ће бити објављени. Наравно, изаћи ће специјална књига посвећена овом скупу, комплетан број “Велике Србије” и комплетан број „Збиље”, тако да ће наша јавност, како у земљи, тако и у иностранству, имати прилику да све то прочита. Поготову што ћу у “Збиљи” ове текстове објавити двојезично, на енглеском и српском, тако да ће један тираж ићи ван. Да кренемо с послем, хоћу да се захвалим Радио Руми – од почетка овог што радимо, они врше директан пренос овог нашег посла, тако да све ово што ми данас причамо слуша велики број слушалаца широм Војводине. Позивам уводничара округлог стола мр Предрага Драгића Кијука, једног од најпознатијих српских филозофа, да дође и узме ријеч. Господине Кијук, изволите.

О духу народа

Проф. др Предраг Р. Драгић Кијук: Народи имају величине – тако је говорио један од највећих песника Европе Шарл Бодлер – против своје воље. Једна од таквих величина, можда највећих у историји српске интелектуалне школе, је Лаза М. Костић, између два рата професор универзитета, угледни правник, оснивач катедре за статистику, који је цео свој живот посветио српском народу. После толико година, дело Лазе М. Костића захваљујући једном, веома аналитичком послу коме је пришао Војислав Шешељ нашло је свој пут од себе до другог, односно до свог народа. Скоро да не постоји ниједна тема која је важна за српски народ, којом се није бавио проф. Костић, од територија српског народа, од његове појаве, од устава, монархије па до његових суседа. Истим трагом поћи ће Војислав Шешељ, надограђујући грађу која припада нашем времену, указујући на политичку шизофренију која влада у нашем времену, доприносећи тиме на најбољи начин актуелизацији можда најсрпскијег дела у историји наше културе, дела проф. Костића.

Шта је то што је као главну карактеристику српске националне свести уочио проф. Лаза М. Костић? То је јединствена диференцијација у оквиру хришћанске заједнице, јер како су то запазили европски теоретичари, скоро да ни код једног хришћанског народа није изражено национално осећање као код Срба, код којих се национална заједница схвата као верска заједница. И не само као верска заједница, већ се национална заједница разуме и живи као литургијска заједница. То је жижна тачка свих књига које се баве српским народом које је исписивао проф. Костић и истовремено, то је најважније запажање које ће се разрађивати у овој књизи под модернијим називом „Идеологија српског национализма”

Немањићи – почетак хришћанског памћења

И доиста баш тако, од 863. године, када Света браћа преводе Јеванђеље на српски језик, од 867, када Срби дефинитивно као колектив примају хришћанство, они живе своју заједницу као саборну, верску, литургијску заједницу. То је њихова највећа одлика и по томе српски народ није „охристовљен народ”, српски народ је „охристовљен” народ. Истовремено је то и разлог и успења историјског и суноврата историјског српског народа, који се налазио у различитим историјским менама у сукобу са онима који нису разумели прихватање хришћанства онако како је то учинио један од древних европских народа, српски народ.

Срби су, нема сумње, своју националну заједницу прихватили као литургијску заједницу и отуда њихова везаност за династију Немањића. Та везаност представља велики проблем до дана данашњег за српске историчаре који не разумеју зашто је, ако већ има помена о ранијим српским државама, српска национална свест почела да живи тек са Немањићима. Зато што се та национална заједница прихвата као литургијска заједница и симболично се појавила у историји српског народа, када, са Немањићима, српски народ живи своју државност по оцу и сину. То ће бити једини разлог што се нисмо превише бавили, као што се ни ова књига др Шешеља, као ни књиге Лазе Костића не баве протоисторијом Срба, што не значи да протоисторија Срба не постоји.

Везаност за хришћански поглед на свет је не само национална одлика српског народа, његова главна одлика у историји његове националне свести, већ истовремено везаност српског народа за своје свете. Срби се никада неће одвајати од својих светих. Од почетака до данас, у миленијуму српске књижевности везаност за српске светитеље траје равно хиљаду година; од светог Владимира па до других светитеља који се помињу у најновијим књижевним и историјским делима.

Својства српске националне свести

Срби су у време велике сеобе 1690. године, скроз до Сент Андреје, носили своје свете. У Првом светском рату су прелазили голготски пут преко Албаније са моштима својих светитеља, као што је прота Радослав Грујић у Другом светском рату у последњем тренутку спасио од хрватских усташа мошти српских светитеља које су се налазиле у фрушкогорским манастирима и донео их у Београд. Та везаност за свете је уочљива врло рано у историји српског народа, па чак и у његовом најодсуднијем, најтрагичнијем тренутку, оно што се може запазити је управо однос српског народа према својим светитељима. Глигорије бележи да су 398. године, када пише о преносу Свете Петке из Трнова у Видин и у Србију, деспот Стефан, његов брат Вук, њихова мајка монахиња Јевгенија, у мирском животу царица Милица и њихова рођака Јефимија отишле код Бајазита, не да би тражиле помирење са турским султаном, већ дозволу да се мошти српске Свете Петке пренесу у Србију. То је та главна одлика на којој инсистира Лаза Костић, рекао бих с правом, која је измакла свим историчарима и свим другим научницима који су се бавили историјом српског народа.

Шта је особеност, шта су својства таквог хришћанског разумевања света, шта су основна својства српске националне свести. Из тих својстава произлазе сва наша разумевања или неразумевана са светом. То су три својства и она важе данас као што су важила од првог тренутка када ће се Срби појавити у историји. То су историјски оптимизам, хришћански теизам и морални хероизам. Ова три својства су неодвојив део српског народа, чак и онда кад поклекне, као у нашем времену и када заборави на сопствени идентитет, чак и тада ова својства остају у колективном памћењу нашег народа. Она су истовремено и разлог што се та национална заједница, која се разумевала као верска заједница, сачувала у свести српског народа чак и онда када се он делио по религијским обредима.

Рат против Срба католика и Српство Дубровника

Никада Срби католици нису изгубили свест о припадности српском народу, иако су променили црквени обред.

Веома је била присутна свест код Срба католика о томе да јесу Срби. То је један феномен који је скоро нестао до данашњих дана, највише и пре свега захваљујући онима који су се упорно трудили да сатиру српски народ. Последњи покушај гушења истине о Србима католицима догодио се у доба комунизма. Србе католике којих је било, пред Први светски рат, само у Далмацији 16 процената, Јосип Броз Тито је успео да сведе на симболичан број. То је нарочито успешно урађено у Црној Гори, где су Срби католици морали да се пишу као Црногорци, а Црногорци који су били католици морали су да се пишу као Хрвати. Па ипак, и поред таквог великог притиска, колико у народу живи свест о свом родовском припадништву, вероватно говори податак из пописа 1953. године, по коме је само на територији Црне Горе било 8.813 Срба католика и 4.709 Црногораца католика.

Не помињем случајно овај феномен у историји српског народа, баш због тога што је он важан за разумевање историје једног великог града, града-републике, у коме су сви Срби били католици. Реч је о Дубровнику, за кога нико није сумњао, бар када су у питању светски научници, све до 1939. године, када је основана Бановина Хрватска, да Дубровник јесте српски град. Најугледнији људи Дубровника су били Срби католици. Људевит Вуличевих, угледни српски књижевник и католички свештеник и сам тврди да су Дубровчани сви одреда Срби. Он је родом из Цавтата и каже на једном месту да му је драго што је рођен у граду који „дивотно цвати блиско српском Дубровнику”. Дум Иво Стојановић, који је написао и историју дубровачке књижевности и историју Дубровника, један од најважнијих католичких свештеника у Далмацији и најобразованијих, и сам вели да у Дубровнику не постоји ниједан други народ до српски. И то ће, претпостављам, бити разлог да је и Константин Јиричек, када је писао „Историју Срба”, такође тврдио да у Дубровнику никада није било времена када се није говорило или писало српским језиком. И доиста, један од најстаријих и најважнијих споменика дубровачке културе, како је то Милан Решетар утврдио, јесте један православни молитвеник из 1512. године, који је штампан у Венецији српским језиком и ћирилицом.

Хрватски салто мортале

Дабоме, постоји и један други вид хришћанске заједнице и он је заробљен једним другачијим погледом на свет, заробљен тријумфалистичким, политичким хришћанством, који ће увек атаковати на оне народе који припадају изворном хришћанском погледу на свет. То ће бити главни разлог свих историјских неспоразума српског народа. Ти неспоразуми ће бити присутни и до данас, и како то Лаза Костић уочава, посебно у својој књизи “Примери хиљадугодишње културе Хрвата”, која је овде већ помињана.

Историја народа који су заробљени политичким тријумфалистичким хришћанским погледом на свет је сасвим другачија од оне коју је проф. Костић уочио нпр. у српском православном народу. Он наводи велики број примера, и то је добро што чини искључиво захваљујући изворима који припадају европским ауторима, а не српским, о зверским злочинима које су Хрвати починили у 16. и 17. веку, а који су по својој бестијалности истоветни са онима које су чинили у Јасеновцу. Ту је један податак који се не може уопште оспоравати. Највећу трагедију Магдебурга у тридесетогодишњем рату објавиће на немачком језику, у неколико наставака у календарима, један од највећих песника немачког језика и европског песништва и књижевности, Шилер, који је у Јени као професор историје, између осталог предавао историју немачког народа. Он ће објавити студију која се зове “Тридесетогодишњи рат” и описаће стравичне злочине који су

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

се догодили у Магдебургу, а које су извршили Хрвати. Ово дело је излазило од 1791. до 1793. и ја га овде наглашавам да бих вас информисао о томе да постоје подаци страних аутора који говоре о злочинима хрватског народа и оно што је много важније, да бих вас, попут напора, интелектуалног напора који је учинио Војислав Шешељ, подсетио на данашње време, подсетио на реченицу која представља чисту бласфемiju и лудост и будалаштину господина Кола, који је 1991. године тврдио да немачки и хрватски народ повезује историјско пријатељство.

Примери политичке историје оримљених Хрвата, или муслимана у Босни и Рашкој, те примери политичке историје Шиптара – најбоље указују на разлике српског народа од оних који атакују на дух српског национа. Интелектуална одговорност Војислава Шешеља је, пре свега и баш зато, у томе што волуминозну Костићеву научну грађу педантно класификује, помажући нам да уочимо разлоге савремене сатанизације и обрачуна са српским народом. Тријумфално хришћанство и центри моћи изопачене политичке праксе увек су се користили једним народом против другог, једном вером против друге – и то запажање најтачније утврђује ко је одговоран и за последњи геноцид над Србима на крају 20. века. Уосталом, да се историја непријатеља српског народа разликује од духа српског национа, Шешељ је показао управо на плану хуманизма. Надограђујући Костићеву студију о српском језику и крађи српског језика поглављима о српској химни, развојном луку српске књижевности, филозофије, ликовне уметности и науке – Шешељ је једино могао да потврди закључак по коме су компоненте српског национализма остварене “путевима православног хуманизма”.

Карактерологија Срба

Шта је онда главна карактеристика српског народа, шта је то што чини његов карактер другачијим од осталих, особеним. То је троједна целина у коју је заробљен српски народ, он ревнује тој троједној целини, то је слобода, коју свим народима света дарује Творац и то је прво природно право сваког човека и нико му га не сме одузети, затим храброст и племенитост. То су три карактерне особине српског народа, које га издвајају од других народа и он ће те своје карактерне особине показивати до дана данашњег и то ће ваљда бити једини разлог што су у Првом светском рату Немци, који су изашли као победници, освојивши Београд, подигли споменик српском војнику.

Духовно јединство честољубивог и слободољубивог народа није лако покорити и једино је стога немачки кајзер Вилхелм у дневној заповести опомињао своје војнике: “Јунаци! Шаљем вас у нови рат противу једног маленог али веома храброг народа. То су Срби”. На сличан начин је, 1915, немачки генерал-фелдмаршал Аугуст фон Мекензен упозоравао своје војнике: “Ви полазите на српски фронт и на Србију, а Срби су народ који воли слободу... Пазите да вам овај мали непријатељ не помрачи славу”.

То ће бити главни разлог што се од тог моралног погледа на свет и непрекидног припадања слободи српски народ неће ослободити до дана данашњег, јер српски народ јесте, уз пољски, један од препознатљивих европских, историјских народа. Он се не може другачије понашати и не може се ни данас другачије понашати до ли као историјски народ. Када то кажем, то значи да са пуним уверењем мислим да овде помињани преговори који почињу о Косову неће имати утицаја на истину о Косову и Метохији коју знају евроатлантски преторијанци, али поштују само Срби. И ја заиста верујем да ће се Срби вратити на Косово. Једино инфантилни политичари и заробљеници неоколонијалистичког концепта и политички авантуристи могу сматрати супротно. Вишак силе (којом маше Пентагон) рађа мањак ауторитета и доноси квази-савезницима уместо истине обману и историјски суноврат.

Национални антиподи

Да се људи различито односе према сили, Лазо М. Костић је показао уз помоћ антиподних примера. Југословенски генерал Милан Недић је под немачком окупацијом формирао владу али је одбио да донесе антијеврејске законе и да Србе регрутује у немачку војску. Његова прагматска колаборација спасила је део прекодринских Срба од холокауста што су га спроводиле хрватске и муслиманске нациушасте. Према Хитлеровом изасланику Херману Нојбахеру, Милан Недић је „тражио ревизију провизорних граница Србије”. Штавише, “постоје необориви докази да Милан Недић није никада био колаборатер” – истицала је Енглескиња Рут Мичел. Насупрот Недићу, а после рата, део српске емиграције се понашао издајнички и у служби туђих интереса – попут Десимира Тошића, који је форсирао „Нацрт предлога демократске алтернативе”. Овај спис је донет 1963, у околини Лондона, и бавио се темељима будуће југословенске заједнице. Спис је писан са наглашеном антисрпском оријентацијом, штампан латиницом, са пуно кроатизама – а „саставили” су га Десимир Тошић, део редакције лондонске „Наше речи” и самозвани представници Срба, Хрвата и Словенаца. Загонетна је, у овој србофобичној акцији, и улога Ванета Ивановића, бродовласника и масона – који је својевремено, после Другог светског рата, саслушавао у име енглеске империје све избегле добровољце у Еболију, логору у Италији.

Разумљиво, није било само у 20. веку Срба – појединаца који су радили за туђе интересе. Не помињући интелектуалну бижутерију, морално лабилне, политички хендикепиране – треба истаћи име једног америчког гувернера, баш зато што се он први истакао у трци да у 21. веку буде перјаница америчке србофобије. Гувернер из Чикага (који се залагао и за бомбардовање Србије), Род Благојевић, потписао је почетком августа 2005. закон којим се од основних и средњих школа у држави Илиној захтева да у свој програм уврсте лекције о геноциду. Благојевић је на тај начин прогурао добијени задатак у образовни систем, па ће млади Американци учити о холокаусту у Јерменији, Босни, Руанди, Украјини и тако даље. Цела је инсценација замишљена ради Срба, како би они били изједначени са нацистима, како би били послушни пред преговоре око Косова и Метохије и како би научили лекцију о томе да не смеју понављати истину по којој су баш они једини народ у бившој Југославији над којим је, по директиви и под управом Америке, извршено етничко чишћење.

Српска ћирилица као брана од тријумфалног хришћанства

Та везаност за слободу, култ слободе је Србе преобразио у један витешки и моралан народ, иако су посебно комунисти желели да то пониште у српском народу уништавајући његов идентитет, његову посебност, његово достојанство, настављајући традицију оних који се разликују јер су заробљени политичким тријумфалним хришћанством, да се обрачунају са српским народом. Зато су комунисти наставили политику рата и сукоба са српским писмом и са ћирилицом, али нису они били први у томе. Ћирилица није само писмо (за коју Л. М. Костић децидно констатује: “Руси су је од нас примили, не ми од Руса”), она је идентитет једног народа, она је духовни предзнак језика српског народа, она је део језика српског народа без кога српски народ не може да постоји јер је језик кућа једног народа, душа једног народа, саборна лествица једног народа. Тај обрачун, који ће бити усмерен према ћирилици, трајаће вековима. Венеција, Мађарска, Француска, Аустрија, Немачка и најзад комунизам и данас глобализам, непрекидно желе да сруше српско писмо и српски језик као душу српског народа.

Нажалост, како је то професор Костић објашњавао, постоји један чудан феномен у историји нашег народа, који се зове југославизам и у том кључу отпочиње српска трагедија, српска национална трагедија која се, између осталог, види у политичком прагматизму, управо на примеру језика и писма. Скоро је невероватно, иако је тачно да су се један од највећих умова

српског народа, Јован Скерлић и утемељивач Краљевине Југославије Александар Карађорђевић зарад југословенства одрицали ћирилице и сматрали да српски народ треба да пређе на латиницу.

Историјски народ и осуда на политичку смрт

То није само обрачун са писмом, то није само обрачун са народом који има другачије хришћанске и моралне вредности, то је напросто обрачун једне друге Европе која сматра да Србија нема право на своју државотворност. Модерна историја српског народа то потврђује, 1804. године, Наполеон није на страни српских устаника, он се 1806. обраћа Порти и тражи од султана да се обрачуна са српским одметницима. Он даје три хиљаде војника, који са “Марсељезом” на уснама пуцају по српским устаницима. Дакле, у време када српски народ отпочиње крај турске империје, отпочиње крај европске Турске, сматрајући да се укључује у модерно доба слободније Европе. ♦

Тај обрачун са ћирилским изворнохришћанским православним српским народом траје до данас, али српски народ због тога није изгубио своје моралне вредности. Чак и када је био потпуно немоћан, 6. и 7. априла 1941. године, када је над Београдом било 468 у то време најбољих, најстрашнијих авиона, 37 српских пилота, а ви израчунајте који је то однос према 468 немачких авиона витешки је излетело, безуспешно покушавајући, али покушавајући са моралном одговорношћу да одговарају и бране свој народ. Исто се поновило и 1999. године, јер су ваљда последњи морални витезови били управо припадници српског ваздухопловства, који су се дигли у ваздух, те наопаке 1999. године. Или они који су, попут мајора Тепића, жртвовали свој живот, знајући унапред зашто га жртвују.

Та разлика у карактеру српског народа и његовом припадништву и поимању хришћанских завета, остаће у ствари главни разлог што је српски народ осуђен на политичку смрт. Српски народ је осуђен на политичку смрт веома давно и то ће др Владан Ђорђевић 1909. године објавити у својој студији на немачком језику “Српско питање” (“Die Serbische Frage”, Штутгарт – Берлин – Лајпциг, 1909.). Он обелодањује да Срби јесу у Европи једини народ осуђен на политичку смрт и та осуда траје до дана данашњег. Како је проф. Костић запазио, а др Шешељ анализирао са додатном аргументацијом, јасно је да су истом циљу подређени и сатанизовање и рат западног тријумфалног хришћанства против Срба на крају 20. века и политичко уцењивање Срба на почетку 21. века. Пресуда је, нема сумње, донета, али она никад неће бити испуњена јер српски народ јесте историјски народ и он не може своје непријатеље да спасе од моралног и политичког суноврата.

Амерички макијавелизам и Рузвелтови примери опомене

Много је већи проблем за глобалистичке хегемоне, моћне, можда најмоћније народе у свету, у које данас сигурно спадају припадници Сједињених Америчких Држава, да нађу свој сопствени идентитет, јер су га изгубили већ крајем Другог светског рата. Правим хуманистима је већ тада било јасно да крајем Другог светског рата није победио тај природни хришћански поглед на свет, теохуманизам, већ онај тријумфални хришћански неопаганизам, који је христоцентризам заменио хипокризијом. Због тога ће се њихови мотиви разликовати од разлога због којих је Рузвелт ушао у Други светски рат.

Англо-амерички савезници нису само непрецизно гађали по немачким војницима у српским градовима (почев од Београда, на Васкрс 1944.), проглашавајући то, верно хипокризијском идеалу, колатералном штетом. У периоду од 1940. до 1945. обрушили су савезници 600.000 тона бомби на Француску: 67.000 Француза је убијено а 90.000 рањено. Била је то колатерална штета у којој су бомбардоване цркве, школе, цивили – али ни у овим акцијама ниједан немачки војник није

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

страдао. У колатералну штету спада и хипокризијски морал: 1944. и 1945. амерички војници су у Европи починили 17.080 силовања; најмлађа жртва имала је три године.

Зато ће, управо захваљујући политичком хришћанству, односно папи, 20.000 нациста бити такозваним пацовским ватиканским каналима упућено на амерички континент, а од тога 12.500 у САД. Организацију тог пута злочинаца обезбедиће искључиво папска црква, јер је ових 20.000 потпуно изопачених личности одлазило из два центра, један је хрватски “Завод светог Јеронима” а други је немачко сјемениште “Санта Марија дела Анима”. Победио је, дакле, тај тријумфални, тај курс политичког хришћанства у Америци и то је једини разлог што Рузвелт, који је сматрао да Хрвате треба ставити под старатељство, није могао да наметне тај став.

Упознат са злочинима који су почињени над Србима у Другом светском рату, Рузвелт није успео да наметне старатељство хрватском народу, као што није успео ни да изврши денацификацију Ватикана. Тај дух политичког хришћанства је онај исти дух који носи ту казну политичке смрти данас над српским народом. Чини ми се, међутим, да ће Американци, уколико доживе морално преображење, имати могућност да опстану у историји људске интелигенције, а то ће бити могуће само уколико смогну снаге и данас под старатељство ставе Шиптаре на Косову и Метохији.

Распета Европа

Ближећи се крају, морам да вам кажем да се српско питање решава у времену, како то модерни политичари кажу, “транзиције”, али не транзиције српског народа, јер српски народ зна ко је и шта је. Ово је време транзиције уједињене Европе. Уједињена Европа је у транзицији, јер није успела да пронађе свој духовни идентитет, она такође на српском питању може да потврди ко је и шта је. Има само један принцип у коме се огледа Европа. Он постоји као симбол. У једном граду, у Вајмару је живео и писао највећи европски геније, Гете. Европа ће се одлучити или за васељенски, космополитски хуманизам вајмарског типа, вајмарског мудраца или ће дефинитивно запасти у клопку једног другог “дворца” – то кажем иронично и метафорично, који се налази на само километар и по од Вајмара, а то је логор Бухенвалд. Данас Европа бира између Бухенвалда и Вајмара и то је, уосталом, њен избор, ми се као народ не можемо тиме бавити, иако ће у том кључу вероватно бити закључана судбина српског народа.

Духовна вертикала српског нација

Из свега реченог је више него јасно, да се никада нико тако аргументовано и са љубављу није бавио истином свога народа као проф. Лазо Костић и исто тако нико нема више заслуга од др Војислава Шешеља да дело једног од највећих умова српског народа најзад нађе свој пут и своје место тамо где по својој природи припада у историји српске културе, у историји српске науке. Рекао бих и то да велика храброст припада господину Војиславу Шешељу, који се изборио да Костићево дело о српској националној свести, које је он коментарисао веома аналитички, прикаже у светлу снаге духовног јединства. Да додам и једну констатацију. У модерној историји српског народа је тај чин храбрости др Шешеља раван храбрости Српске православне цркве, која је прогласила Николаја Велимировића за светитеља. И најзад, шта је поука из најпотпунијег дела др Војислава Шешеља: дело Лазе М. Костића је азбука националне самосвести и од ње могу одступити само политичари кажњивог незнања и интелектуалци оболели од моралне лењости. А то значи да наказни прагматизам, меморандуми и диригована кооперативност не могу бити интерес српске националне свести. Утолико је и порука књиге Војислава Шешеља сасвим транспарентна. Она се може сажети у једну реченицу – Нека вера ваша буде ваша нада, а нека нада буде ваша вера. Хвала вам на пажњи.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Момир Лазих: Ето, чули сте Предрага Драгића Кијука, заиста једно сјајно име наше филозофије и наше духовности а из Подгорице долази један од најелитнијих српских писаца Момир Војводић, велико име српске културе и српске књижевности, који ће вам се обратити, и наравно, казати своје слово о књизи проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма”. Једно од наших пера које веома тешко у Подгорици сада живи, али траје, јер се имао рашта и родити, Момир Војводић, да га поздравимо.

Требник идеологије српског национализма

Сублим-научни преглед научног и публицистичког дела проф. др Лаза Костића, списан проф. др Војиславом Шешељом.

“Прегатоу Бог даје махове”.
Његош

Момир Војводић: Српкиње и Срби, даме и господо хришћанска,

Добротом власника и уредника “Збиље” бих почашћен да у овом бираном српском људству, које се бави научним и публицистичким послом данас у Руми, у свечаној сали СО Рума, коју је пригодно уредио домаћин, све у духу српских патриота српских радикала, и моја старост учествује и душу кријепи духовним благом које нам нуди ова значајна српска научна књига, чије друго издање држим пред вама и славим га као духовни дар од научника и публицисте професора др Војислава Шешеља, који не може данас да присуствује овој свечаној промоцији свог обимног дјела, пошто су га евроамерички конквистадори и инквизитори заточили и оковали у хашкој проклетој тамници, суровијој од оне проклете Азачке тамнице, у којој је тамновао и српски краљ без краљевства Марко Вукашинов Краљевић.

Професор др Војислав Шешељ приредио је и објавио у издању Српске радикалне странке ЗИПС у Београду 2000. године сабрана дјела научника и публицисте проф. др. Лаза М. Костића, у десет томова, сакупивши по свијету расуте публикације, диљем емиграције, великог српског правника и писца, који је, попут Слободана Јовановића, био од многих српских нараштаја сакривен под корито комунизма, на чије је име нагртан глиб лењинизма и брозизма, а велики прегалац и замашити научни подвижник Војислав Шешељ је самцит средио за штампу и у десет томова показао српској јавности, откривши новим нараштајима деценијама изгнаног научника и писца из његовог народа. Да чујете наслове томова које нам је оставио Лазо М. Костића “Уставно право”, “Административно право”, “Теоријска статистика”, “Његош и Српство”, “Српска национална свест”, “Српска национална традиција”, “Хрватско варварство”, “Југословенство и комунизам”, “Српска Босна”, а сваки именовани том прелази хиљаду страна штива. Из овог именика томова издваја се: “Његош и Српство”, дјело задивљујуће, да га је писала сва Краљевска српска академија наука и умјетности не би га надмашила, а по актуелности и за данашње и будуће нараштаје су томови: “Српска национална свест”, “Српска национална традиција”, “Српска Босна”, “Хрватско варварство”, “Југословенство и комунизам”, из којих је научник Шешељ црпио инспирацију пишући овај научни том “Идеологија српског национализма”, сублим научног и публицистичког дела националне тематике проф. др Лаза М. Костића, који је у туђини умро, изгнан од српских лењиниста и затирача српске националне свести. Уз академика Слободана Јовановића, проф. др Лаза М. Костић је најзначајнији српски научник, изгнан из српске научне јавности онда када је аждајкиња комунизма почела да протура испод репа читаве српске нараштаје са затртом српском националном свијешћу, савјешћу и чашћу. Тек при крају двадесетог столећа штампана су сабрана дјела Слободана Јовановића, а дјела Лаза М. Костића је прикупио, уредио и Србима показао проф. др Војислав Шешељ, млади научник, најмлађи доктор права у комунистичкој Југославији, који је

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

робијао под комунистима због своје научне савјести и борбе за слободу стваралаштва и слободу научне умјетничке ријечи.

Када сам, задивљен његовим радним подвигом и објављивањем десет томова сабраних дјела проф. др Лаза М. Костића, упитао др Шешеља како стиже да постигне онолико колико би тешко постигао тим научника, институт научни или академија, показујући му Костићеве томове и полицу његове библиотеке, на којој је завидан број његових књига: научних студија, уџбеника, приређених књига, безброј библиографских јединица, одговорио ми је духовито: “Не губим дане и ноћи на ситницама као Црногорци!” Држи се, дакле класичног принципа радног: “Ни дан без линије”.

Десетотомнику проф. др Лаза М. Костића, проф. др Војислав Шешељ додао је и овај том од преко хиљаду страна, “Идеологија српског национализма”, научни приказ научног и публицистичког дела великана српске науке и публицистике у двадесетом стољећу. Овај том научног претреса научних домета др Костића је дошао у руке данашњих и научника и публициста српских, те српских библиотека је постао уздарје, и већ је прво издање отишло у Српство, па треба додати новим читаоцима што више овог духовног блага, ради националног отржењења смућеног Српства од стране страшне брозотираније, какву нема меморија српска у доданашњој повјесници. Ово је књига-аспирин Српству до страшне мозгобоље зване брозизам и кардељизам, од изгона српског национа из памћења и из историје. Данас Србе не изгоне само из њихових исконских крајева, него Србе изгоне из историје западњачки Хуни.

“Људи су отпорни на књигу, зато им је треба нудити”, говорио нам је златоусти професор књижевности Рашко Димитријевић, када је предавао са његове “катедре душе”, како смо звали катедру свјетске књижевности у Београду, у Таковској, уводећи нас у тајне књижевности и у пропагирање правих књига. Сјећам се тог завјета Рашковог и показујем вам, Српкиње и Срби, књигу данашњег српског се сужња, заточеног у замку. Данас се др Војислав бори против тираније, која је вјечита, само што је данашња суровија и перверзнија од тираније против које се борио легендарни Боливар. И само овај том научни о идеологији српског национализма, је довољан хашким инквизиторима за оптужницу против проф. др Војислава Шешеља, пошто на Западу луде чим Србин изусту да је националиста. Само Србима није дозвољено да имају националне бриге и осјећања. Њемцима данас многе националне институције и партије имају префикс “национал”, а само Срби су “опасни” ако се усуде да признају да национално мисле. Зато данас у хашкој судници луде од искрених српских мишљења др Шешеља и за агресију српску сматрају српска национална осјећања. Од синтагме Велика Србија луде у Европи кивни србогонци, па ће чак подићи оптужницу против др Шешеља и због постојања древне Велике Србије око Висле и древне Велике Србије, државе прије Немањића, чија је престоница био град Скадар, прије њеног распада на неколико српских држава: Зету, Рашку, Босну и Травунију.

Овај том на преко хиљаду страна у својим тврдим корицама има петнаест књига – глава: „Историјски супстрат српског националног “идентитета”, који има пет поглавља – “Праисторијска постојбина српског народа”, “Српска политичка историја”; са једанаест подналова: “Српска вера”, обиман трактат; “Српски национални симболи – српски грб, српска химна”; “Стваралачке мисаоне компоненте српског национализма” – “Настанак модерног српског књижевног језика”, “Развој српске књижевности”, “Српска уметност кроз векове”, “Афирмација српског националног духа”, “Српска филозофска мисао”. (Давно је велики италијански пјесник Ђакомо Леопради рекао да нема праве нације без велике књижевности, а велика српска, литургијска, велмошка књижевност почиње са Светим Савом, највећим српским пјесником, а крунише је пјесмотворје Његошево).

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

У трећој глави овог вишекњижног тома читамо научну студију “Како су Хрвати отели српски језик”, разрађен трактат у девет наслова и осам поднаслова. У трећој глави “Срби католици” имамо оглед са три наслова. Посебно надахнуто је написан трактат четврте главе “Његош и Српство”, разрађен у девет поглавља. То је језгровити коментар четвртог тома проф. др Лаза М. Костића “Његош и Српство”, за којим је била велика јагма кад се чуло 2000. године да је др Шешељ штампао десетокњижје проф. др Лаза М. Костића. Пета глава је насловљена “Српска Бока Которска”, студија са четрнаест поглавља. Шеста глава “Националне мањине и вештачке нације у српским земљама” је научни претрес у деветнаест поглавља о најболнијем питању српског национа, од ког су зле силе на перфидан начин стварале нације, вештачке и неисторијске, у циљу слабљења српског национа. То се нарочито односи на компјутерске лажинације: црногорску, македонску, муслиманску, југословенску, бошњачку, које су декретима проглашаване. Зовем их декрет-нације. Посебно је са великом марљивошћу претресен у шестој глави Костићев оглед “Хиљаду година хрватског варварства”, страшни историјат хрватске крваве повјеснице, разрађен у шест поглавља и четрдесет два поднаслова. Болна је то историја хрватског магнум кримена над Србима. Глава осма допуњује седму под насловом “Хрвати као највећи српски злотвори”, трактат са шест поднаслова и двадесет шест међунаслова. У глави деветој имамо трактат насловљен: “Српска национална свест”, разрада у осам поглавља. Глава десета је насловљена: “Српска емиграција”, разрада у пет поглавља. Бар је емигрант Лазо М. Костић добро познавао невоље српске емиграције иза 1945. године, када се уселио у краљевску кућу у Београду нови “српски учитељ”, који је умро без матерњег језика и ком нико никада није видио родни лист и личну карту. Срби су имали краља у изгнанству а носили су штафете скитници. То је удес народа који је наљутио Бога.

Глава једанаеста је насловљена: “Несрећа југословенства”, есеј у пет поглавља разрађен у двадесет четири поднаслова. Велика химера југословенства, је прво понијела и самог Његоша, али се отријезнио од те обмане 1848. године, када је Јелачић бан повео полкове да спаси цара, ћесара у Бечу. Његош већ 1849. године пише грофу Меду Пуцићу: “Драги Графе, ја сам се у почетку и нешто надао у ријеч јужнославјанство, а данас видим да је то само романтичарска ријеч која празнијем звуком звечи...” Његош је и свог “Шћепана Малог” штампао “у Југославији”. Та магла дуго је обавијала српске мозгове и богзна колико ће још то да чини. У глави дванаестој, “Зло комунизма” др Шешељ објашњава подробно комунистички третман југословенских народа и комунистичке пропагандне обмане. Глава тринаеста је трактат “Српска Босна” у шест поглавља. Глава четрнаеста: “Либерални и демократски принципи модерног правног поретка”, разрађена је у три поглавља. Завршна, глава петнаест овог обимног једнотомника има наслов “Српска државотворна идеологија”, рад од три поглавља: “Континуитет српске политичке идеје”, “Државотворни пројекат Велике Србије” и “Идеолошки и политички корени модерног српског радикализма”. Поговор овог аналитичког дјела дат на седам страна је крманош читаоцу и кључ ове обимне студије, која је по свом сублиму и јасноћи стила прави требник идеологије српског национализма.

Из страха да нијесам одужио ово моје показивање овог значајног научног дјела, треба да вам повјерим да сам брижан за Српство у цјелини и за Србе у Црној Гори дошао у Руму да ме охрабрите, да код мојих српских радикалоса напуним духовне батерије, и да кажем како говорим онима који трабуњају по Цетињу: “Ми нијесмо Срби!” На те њине јаде узвраћам им: “Црногорац који није Србин нека види чије је копиле!”

Дозволите ми својом пажњом да ово моје говорење завршим мојом посланицом – пјесмом, посвећеном хашком сужњу војводи Шешељу. Пјесма “Србин даље види кроз решетке” налази се у мојој књизи “ребра проклетија”, мојим јауцима за Метохијом. Објављена је око Савиндана ове

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

године, а њени покровитељи и први купци су посланици Српске радикалне странке, а нападају је српски душмани и српски изроди београдски и подгорички.

Хашком сужњу војводи Шешељу Србин даље види кроз решетке

*Надам ти се да кроз Неменукуће
И Ругову прођеш, и у Пећи
Видиш српске изгореле куће
И пакао, Дантеовог већи,
Што га створи глобализма куга,
НАТО-бичем евро-америчким;
Ругац нам се из Ругове руга
Што чамимо под бичем крвничким.*

*Црни кос нас црним гласом буди
И преврће у гробљима претке;*

*Инквизитор пред тобом нек' луди, –
Србин даље види кроз решетке.*

Морача, 2003.

Овом пјесничком молитвом за здравље аутора “Идеологије српског национализма” завршавам моје слово, уз молитву Светом Сави да проф. др Војислав Шешељ напише нове научне томеове који ће да грију српске домове. Живјела Велика Србија, живјели српски радикали, Српска радикална странка и њен председник, који ће изаћи из сужњаре као побједник и постати председник слободне Србије.

Момир Лазих: Ево, чули сте познатог српског писца Момира Војводића, он овако мјесечно, сваки мјесец шаље мени једну коверту из Подгорице, а онда фиксира два текста и каже “ово свакако да објавиш, а оних дванаест размисли”. То је наш Момир Војводић, да га још једном поздравимо, био је сјајан Момир Војводић. Хоћу да вам сад скренем пажњу на једно изузетно име у нашем друштвеном животу, на једног младог човека, али великог научника, др Зорана Аврамовића, који је заиста изузетан по радовима које објављује, по ставовима које казује, а његов став о српском националном питању је нама и те како познат, јасан, али да га чујемо шта ће да каже о књизи проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма”. Др Зоран Аврамовић.

Шешељ – научник и политичар

Др Зоран Аврамовић: Војислав Шешељ је један једини савремени српски политичар који није своју научну делатност препустио прошлости. Он није био једини интелектуалац у Србији који је ушао у политику као научник, али је једини задржао и научно интересовање током бављења политичким послом. Могло би се тврдити да он највише држи до научних и образовних дужности, а да му политика дође као незаобилазни практични дериват онога што је сазнао у науци. Докази за изнету тврдњу налазе се у књигама које је Војислав Шешељ објавио у време раздобља ратног распада СФРЈ а потом борбе у парламенту СРЈ и Републике Србије. Једна од таквих књига је и “Идеологија српског национализма”, 2002, СРС, за коју сам аутор тврди да је једно од најважнијих његових дела.

О садржају и научним вредностима овога дела изложићу свој суд пошто најпре размотрим однос научне и политичке делатности.

Политика и наука спадају међу најзначајније друштвене делатности. Прва концентрише моћ одлучивања о интеграцији и усмеравању друштва а друга се бави стварањем и преношењем знања. Да ли међу њима постоји некаква додирна тачка, нека узајамна веза? Погледајмо како стоји ствар нормативно.

Политика је практична делатност која тежи власти над људима и стварима. Њено поље деловања је јавност и мора да води рачуна о општим интересима у држави. У политици се користе реч и сила, при чему је све подређено користи државне власти. Власт, моћ, интерес, ауторитет, легитимитет су основни појмови политике.

Научна делатност је усмерена на откривање знања о природи, друштву и човеку. Наука утврђује чињенице и ствара појмове. Наука, по суду Макса Вебера “пружа методе мишљења, оруђа и вежбе у мишљењу” и њен циљ је откривање истине. “И опште је позната чињеница да нешто може бити истинито, мада није ни лепо, ни свето, ни добро” (Макс Вебер).

На нормативном плану, политика и наука се разликују по циљевима којима теже (вредности и норме), по средствима која користе и условима у којима се обављају. Макс Вебер је у свом познатом предавању “Наука као позив” покушао да докаже неупотребљивост науке и научника у политичком животу. У друштвеном животу и политичким односима постоји стална борба између вредносних становишта и практичног избора између њих. Наука не заступа практична становишта већ указује како одређени практични ставови следе из једног погледа на свет. “Научно заступање практичних становишта је у начелу бесмислено због тога што су различите вредносне сфере у непомирљивој борби једне с другима” (Макс Вебер). У науци је неприхватљиво “наметање личног становишта”.

Вебер хоће да каже како научник (и наука) нема шта да тражи у политици. Научник је учитељ а не вођа. Штавише, Вебер иде и даље, па на питање може ли нам наука рећи шта да чинимо, одговара – само пророк или спаситељ могу да одговоре на ово питање. Није то посао науке, већ је њена дужност да скида чаролије са света.

Окренимо се сада политичару. Политичар је човек који тежи за влашћу да би остварио своје идеје о друштвеним вредностима и установама. Независно од поретка у коме делује, политичар “тежи ка учествовању у моћи, али и одговорности” (Макс Вебер) или ка утицају на расподелу моћи између друштвених група у држави. Ко закорачи у политику, тежи моћи као средству за остваривање општих или егоистичких циљева. Борба за власт имплицира одговорност. Политичар је “геније дела” (Освалд Шпенглер). Он доноси одлуке и чува, али и ствара традицију. Он поседује интелигенцију и карактер, припада одређеном партијском програму и користи (не)часна средства.

Појам државника се везује за трајност политичких творевина. Државник делује на основу ширег смисла за заједницу и чињенице. Он делује у оквиру законодавства. “Велики државник је редак” (Освалд Шпенглер). Политичар и државник користе и знања и вештину. Вештина је оно што је ближе пракси а знање теорији.

Један од свакодневних задатака политичара јесте да одреди границу реалног. Изазов привида, нереалног, је огроман. Он се креће у границама могућног, али оно што је данас фантастично, сутра може да буде реално. Политичар треба да проникне у област могућности која се скрива у реалном. Имагинација и визија су саставни део политичке делатности. По суду Макса Вебера, три ствари су важне за политичара – страст, осећање одговорности, мера (“дистанца према људима и стварима”). Он је у обавезама прагматике дана, али он отвара и наду заједници. Сујета је

највећи непријатељ политичара. Мудрост политичара је да брани свој пројекат друштва, али и да уочи мане владања и поретка.

Политичка личност се појављује као вођа и као следбеник. Вођа, његов дар и карактер има велики утицај на судбину нације. Политичар је мешавина успеха и недостојности, користи и непоштења, славе и усамљености.

Политичар користи особеност политичког знања и мишљења. Чињеница да је оно егзистенцијално укоренењено упућује на закључак да је условљено епохом, културно-политичком традицијом заједнице, личним искуством. У политици постоје две врсте знања – једно се може научити из историје, науке о држави, социологије идеје, психологије маса, а друго је практично делање у ономе што настаје. “Политичко делање је суочено са тренутним стваралачким елементима и труди се да из набујалих сила обликује оно што ће остати” (Карл Манхајм). Реч је о знању суи генерис, знању које је о ономе што настаје, што тече. У том настајућем знању нема толико логике колико воље, вредновања, погледа на свет, који такође структурирају мишљење. Несвесно је динамички чинилац у политици, у ономе што Манхајм именује као “ирационални маневарски простор” у истој мери у којој и “рационализовани склоп” у друштву.

Политичка делатност је окренута пракси у којој делују људи, групе, са својим интересима и идејама које обликују политичко мишљење. У политици се различито постављају проблеми и различито се мисли о њима. У томе је друштвени корен политичког мишљења. Теоријска је заслуга Карла Манхајма што је осветлио елемент ирационалног који суштински егзистира у политици. Правац мишљења у политици одређују често и несвесне колективне акције или “жељне представе” које прикривају делове стварности.

Манхајм разликује пет стилова политичког мишљења: бирократско (према прописима), историјски конзервативизам (органично а не организовано, ствара догађаје), грађанскодемократско (интелектуализација мишљења), социјалистичко (структурна социјална подлога политичких догађаја), фашистичко (акција масе; вођа господари тренутком).

Схватање природе и функције политике неодвојиви су од правне, обичајне историје једног народа. Ова делатност је дубоко укоренењена у национално наслеђе, у толикој мери да све идеје примљене из ширег културног простора бивају преломљене кроз националну традицију. Појмови слободе, достојанства, правде, могу се разумети тек у повезивању са националном историјском баштином. Не ретко, народно поимање правде, у политичком животу је понекад важније од теоријске дефиниције појма.

Политичар мора да поседује одређен фонд знања (појмова) о друштвеној и политичкој реалности, али његова вештина је да то знање преточи у стварност. У демократији одлукама се маневрише у простору политике, што не значи да је хијерархија (странке, државе) превазиђена; она се само другачије решава. Могућност доношења личне одлуке постоји, само је питање колико је опортуна и колико је у складу са политичким интересима групе којој појединац припада.

Практична успешност неке политичке одлуке увелико зависи од сазнајног увида реалних могућности за остварење постављеног циља. Структурна кохерентност политичке одлуке не гарантује позитиван учинак. Велики политички промашаји увек су били последица непромишљености стварних могућности. У политици треба тежити могућном добру а не најбољем. Политичко знање за одлуку у политици је некорисно уколико није удружено са храброшћу да се укомпонује у одлуку.

Значај политичког знања у процесу одлучивања истакао је још Џон Стјуарт Мил. Он је истицао значај владиних комисија за законодавство које у Парламент уносе “елемент знања и

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

конструктивности” приликом усвајања знања. Политика лишена теоријског знања води у тријумф чисте воље оних који држе полуге власти. Одбацавање овог знања значи одбацавање будућности. Чињеница да у политици не постоји “научна објективност” не значи да се треба ослонити на оно што Макијавели назива “лав и лисица”. Довитљивост, лукавост, окретност јесу значајни елементи политичког одлучивања али њихова вредност је повећана уколико је спојена са знањима и чињеницама.

Шта може наука у политичкој делатности? Поред свих теоријских разлога у прилог разликовању науке и политике, постоји искуство повезивања науке и политике. Наиме, током целе историје постоје примери филозофа и научника који су узимали учешће у политичком животу а не мали број се из науке пребацивао у политику. Дакле на искуственом терену, у лику појединаца, наука и политика су се прожимале. Шта их је повезивало? Одлука научника да се бави политиком јесте његов избор заступања јавне вредности, из чега следи закључак да је и човек саставни део друштвене делатности и да се делатност не може одвојити од онога који је обавља. А шта мотивише научника да се бави политиком ствар је конкретне личности – слава, материјална корист, сујета, алтруизам, опште добро народа итд. Међутим, свест о одговорности је нешто што се очекује од научника када ступи на терен политике. У есеју “Наша садашња криза” Карел Косик је записао једну далекосежно важну реченицу. “Равнодушност према политици још ником никада није јамчила да неће бити погођен њеним последицама”. Како учинити човека неравнодушним за политику?

У светлу ових теоријских разматрања односа науке и политике треба оценити и личност проф. др Војислава Шешеља. Сваки озбиљан суд о томе могао би се донети после опсежних истраживања његове политичке и научне биографије. Већ сада се зна да је то изузетно богата политичка прошлост а исто тако његов списатељски опус је огроман и биће потребан тим истраживача за читање, класификацију, анализу и закључивање свих оних ставова о којима је писао др Војислав Шешељ. Овом приликом, задржаћу се на књизи “Идеологија српског национализма”.

Ова књига је писана са научним апаратом, са систематским прегледом историјских чињеница, научним изворима, тумачењима релевантних докумената. То је теоријски писана књига, а не публицистичко или политичко штиво. Део о проф. Лази Костићу представља једно теоријски утемељено монографско дело.

Књига садржи петнаест поглавља у којима се повезују анализа суштине српског националног идентитета и тумачење значајног дела проф. др Лазе Костића. Основне компоненте српског националног идентитета Шешељ одређује посредством политичке историје, вере, државних симбола и духовне културе – књижевности, уметности, науке, филозофије. Он заправо истражује суштинске одлике националног идентитета Срба да би на његовим темељима обликовао идеологију српског национализма. Национални идентитет је основа за идеологију национализма као политичке праксе. Појам национализма је овде јасно одређен као скуп свих оних појединачних и колективних вредности једног народа које омогућавају опстанак и развој.

Овде треба подсетити на радове Слободана Јовановића у којима он разматра појам националног карактера. У склоп националног карактера укључују се и идеје које један народ има о себи, својој прошлости и својој будућности. Народ који нема ове идеје готово да не постоји. Др Војислав Шешељ се у својој књизи углавном бави идејама о прошлости српског народа. Његова истраживања показују да је српски национални идентитет био угрожаван током 20. века од три иностране непријатељске идеологије: католичких Хрвата, комунизма и југословенства. Просто је невероватно колико је зла доживео српски народ од политичких снага које су се храниле

поменути идеологијама. Погледајмо тај трагичан биланс српског народа у 20 веку. Срби су изгубили у овом веку око трећину свог становништва. Њихов биолошки опстанак је био у опасности. У том веку доживели су геноцид који је остао некажњен. Отимала су им се културна добра – језик, наслеђе, манастири, територија. Потрошили су огромну политичку енергију, знање, материјална добра да би били оптужени за геноцид у ратовима од 1991.-1999. Оптужени су у Хагу за злочине, међу којима и злочин одбране државе. И на крају медијски понижавани, клеветани и испљувани од стране цивилизоване Европе да се машта може постидети.

Када се овом ужасу 20. века дода дуговека историја отпора турској владавини, морало би се закључити да је српски народ био природно покретан вредностима национализма. Његова идеологија је логично била националистичка, дакле не шовинистичка, већ самоодбрамбена.

Напред је поменута констатација да се ова књига др Војислава Шешеља бави идејама српске националне прошлости. Верујем да ће своја научна интересовања усмерити и на време данашње и време сутрашње. Да би се кренуло у таква научна истраживања потребно је да се претходно одговори на два питања која др Војислав Шешел није разматрао у својој књизи. Прво ми се чини као теоријска обавеза патриотских интелектуалаца у Србији. Зашто је српски народ, народ са тако богатом историјом и искуством борбе за слободу, тако трагично прошао кроз 20. век? Како је могућно да народ са изграђеним националним идентитетом и националистичком идеологијом дође у ситуацију пониженог, увређеног, осакаћеног, кажњеног?

Друго питање сматрам једнако важним. У својој књизи др Војислав Шешел се бави углавном страним непријатељима српске националне егзистенције и свести. Потребно је једно истраживање оних српских идеја и политичких протагониста који су допринели свим српским страдањима у веку о коме је реч. То нису само они Срби за које “сунце излази на западу” или који су били спремни да “продају веру за вечеру”, већ пре свега они који су били жртве теоријских и идеолошких заблуда. Били су међу њима и они који су после 1945. године јавно говорили да је Србија “новорођенче” и који су тражили од Тита да остане “поред колевке новорођенчета”, или оних високих комунистичких функционера, да им не помињем име због срамоте, који су изјављивали да је геноцид над Србима у Другом светском рату “дуг који је српски народ платио за злочиначку политику београдских властодржаца”. Нешто слично се поновило и током деведесетих, када су неки Срби ишли дотле да су потписивали апеле да се бомбардује Србија.

Дакле, има грађе за наставак истраживања српске националистичке идеологије. Потребно је заврнути руке и заокружити оно што је Слободан Јовановић подразумевао под појмом национални карактер. Ми, Срби, морамо и себе да добро упознамо како бисмо се одговорно суочавали са изазовима који нам предстоје.

Како је др Војислав Шешел спојио научника и политичара у својој личности? У политичку делатност могу да уђу појединци и групе без икаквог “сертификата”. Политика је слободан избор човека. То значи да се у њеном пољу може наћи мноштво разноликих карактера и људи са различитим знањима. Неки политичари носе са собом и своје огромно знање о политици, а други не маре за знање, већ за чисту вољу за моћ. Размотримо са тог становишта пример др Војислава Шешеља. Да ли он може другачије политички да делује осим као политичар са непоколебљивом патриотском оријентацијом и са вредностима нације којој припада? Другим речима, да ли је могућно да неко ко толико зна о историји, политици и култури свога народа може да политички делује другачије? А то није било каква историја. Видели смо да је историја српског народа препуна патњи и страдања, историја борбе за очување свога идентитета и постојања. Срби су се више кроз историју борили да очувају своје национално биће од страних притисака и освајања него што су се посвећивали питањима сопственог развоја. А шта тек рећи о историји 20. века, века у коме смо и

ми, који ово пишемо, рођени. У том веку су Срби страдали од руке својих суседа (католичких Хрвата) и својих сународника (српских комуниста) у толикој мери да се не могу опоравити још за цели век. Све су то историјске чињенице које нико не може да доведе у питање. Проф. др Лаза Костић је систематски описао уништавање Срба под влашћу усташких Хрвата за време Другог светског рата. Дакле, знање о томе постоји, само је питање нашег односа према тим чињеницама: да ли их доживљавамо, да ли нас узнемиравају или смо равнодушни и хладни? Међу Србима има једних и других у политичком животу и међу обичним светом. Они који гурају главу у песак пред чињеницама зла према сопственом народу, иду путем себичних интереса и кратковеке политике. Они други су спремни да подносе велике жртве због своје политике, која неће да се одрекне прошлости да је неко не би поновио. Њихова политика није политика “будућности”, већ веза прошлости и будућности.

Др Војислав Шешељ није могао да се одрекне знања о трагичној историји Срба у 20. веку. Он је “крив” зато што много зна и спреман је да се жртвује у политичкој борби за своја научна знања о српским вредностима, правима и неправдама које су учињене његовом народу. Да није отишао у хашки казамат, он би се одрекао свог знања о Србима. А да ли је тако нешто могућно код моралног човека. Они морално слаби или никакви ће за ситну пару или мало власти одбацити своје научно знање. Др Војислав Шешељ није међу таквима.

Момир Лазич: Сад позивам једног истакнутог научног јавног радника, који је недавно објавио једну сјајну књигу, на сајму је била велика гужва – проф. др Мирко Зуровац говори о књизи проф. др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма”.

Проф. др Мирко Зуровац: Драги пријатељи, сви знамо да живимо у веома смутном времену. Разлог томе је, по моме уверењу, што се једна велика људска тековина, мислим на науку и технологију, дословно претворила у своју супротност, у средство обмане и најгрубље политичке манипулације у најширим могућим размерама. То је нешто што ранија историја, или раније човечанство, није познавало. Последица тога је, да су сви појмови компромитовани, патворени, једноставно се не зна шта они више значе. У том случају, вероватно су за оне који заступају ону другу политику или за које сунце излази на супротној страни, како рече господин Аврамовић, онда појмови садржани у наслову ове књиге имају друго, компромитовано значење, или они желе да га тако прикажу. Другим речима, њима ће сигурно засметати и појам идеологије али и појам национализма, а нарочито ако се ставе поред речи српски. Ономе ко зна како ствари стоје, мора бити јасно да су то речи које немају ничег лошег у себи, да оне имају једно своје пристojно значење и да те речи употребљавају сви нормални људи у свим деловима света.

Рецимо, ја сам тачно у време кад је било варварско разарање наше земље, од ових варвара који су овај пут дошли са запада, држао једно предавање и објавио кратак текст под насловом “Идеологија нових медија”. Нисам се држао строгих социолошких дефиниција, које су увек обогаћене, дају могућност да се појмовима манипулише, него сам, неоптерећено, под идеологијом подразумевао стање у људским главама. У овом случају, стање у главама припадника нашег народа, како ми схватамо себе и како себе разумевамо, јер једино тада и на основу тога можемо знати куда стварно идемо и куда нас воде ови политички слепци у најдословнијем смислу речи. Ако то знамо, онда у наслову ове књиге нема ничег, ни провокативног, ни неприхватљивог. Дозволићу себи само да кратко бацим један поглед на основну идеју књиге, у којој има доста садржаја интересантних, богатих. О томе није могуће говорити на једном скупу у смислу целине, па бих своје излагање усмерио на оно што можда ипак стоји у основи, а то је однос према нашем језику. Што се тиче овог првог, дакле, аутор у овом случају колега Војислав Шешељ, описује сусрет са делом Лазе Костића. Претходници су рекли нешто о томе и како је дошао на идеју да напише монографију о овом српском писцу и научнику. Видели смо зашто није био познат, и где је живео.

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Монографија о научном и публицистичком делу Лазе Костића, како каже њен аутор, постепено је израсла у својеврсни уџбеник српског национализма (опет са уверењем да је то реч која је потпуно нормална и нема у себи ничег компромитантног).

Упоредо са анализом Костићевих дела, аутор је изложио и ставове других врхунских српских научника и интелектуалаца. Идеологија српског национализма представља заправо квалитативну синтезу најважнијег домета српског народног духа и интелекта његових водећих умова. Аутор ове књиге је то хтео и ја сам уверен у то да је успео. Овај велики идеолошки систем до сада, значи до појаве ове књиге, ни у једном научно теоријском делу није обрађиван у целости, нити је тако приказиван, једноставно, тако нешто није постојало пре ове књиге. Зашто, ја ћу нешто о томе рећи само кад будем говорио о односу према нашем језику.

Идеологија је заправо својствена човеку. Замислите кад човека не би водила идеја, кад му она не би отварала очи, кад унапред не бисмо знали шта желимо видети, онда би смо доиста били потпуни слепци, могли би нам подметнути шта хоће, ми никакву разлику не бисмо правили. То је управо оно што нама чине модерни медији, захваљујући, наравно, марионетској власти која све ради наопако, али ја нећу овог пута о томе. Почетна скромна замисао код Војислава Шешеља прерасла је у идеју да се у једној књизи обухвате и систематизују скоро све историјске чињенице, научни искази, теоријске елаборације, националне идеје и политички циљеви на којима је саздан, како он каже, модерни српски национализам (опет морам рећи са оградом да је то потпуно нормална реч). Претходници су на више места истицали неке особине тог национализма или те идеје, како хоћете, међутим, није поменут термин, а ја верујем да Војислав Шешељ не би био оно што јесте кад би то заборавио, да у ту идеологију спада, нажалост, и феномен издаје. Срби су могли одолети искушењима само у унутрашњем отпору према том феномену. Однос према националној држави је увек био базични међаш између части и бечашћа, патриотизма и издаје, верности и конвертитства, јунаштва и кукавичлука, поштења и непоштења, поноса и презира, достојанства и подлости. Ми смо заправо, истину говорећи, народ екстрема. То је оно што нас је највише коштало и што можда прети, ја се надам да то неће бити тако, да нас уништи. Ни у једном народу не можете наћи тако чисте хероје, рецимо какав је у нашој традицији лик Обилића. Ја знам пуно обичних људи у мојој Херцеговини који су у овом рату показивали исте особине, а то су најобичнији људи, са којима сам ја као студент играо фудбал, али истовремено, ни у једном народу не можете регрутовати толики број издајника као у српском. А издаја је вероватно најпогрднија реч и наш народ се тешко усуђује да је превали преко језика. Међутим, нажалост, то је наша реалност.

Проблем о коме бих ја хтео нешто да кажем, је однос према језику. Реч је у наслову о нацији и о национализму. Нација је заправо једна већа повезаност једног народа, већа интегрисаност народа, и ако хоћете, тако су се створиле све модерне европске нације, једино српском народу не дају да крене тим путем. Наравно, језик је ту пре свега на удару и зна се зашто, зато што је језик омогућује да се народ интегрише, да се повеже, да води своју националну политику, да брани своју државу итд. Језик није нешто што је споља дато човеку, дакле, ми имамо језик, али то није нешто што се може споља дати, или што је можда човек на силу освојио, већ његова природна способност и посебна обдареност, која потиче из његове властите суштине, ако човек, да се мало оградим, има било какву суштину. На основу тога и у том смислу могла би се дати језичка дефиниција човека, па рећи да је човек биће које говори. Нећу да ширим причу, можете да мислите какве глупости бисте могли прочитати у изјавама ових нових мудраца, који без имало стида најординарније глупости изговарају у лице целом народу, ви знате на кога мислим. Другим речима, човек је говорник из основа, то је његова основа и његова потреба, по томе он се разликује од других бића, али, ако хоћете, и од богова. Зато језик, али онај живи и непатворени, ко зна да говори (ја са поносом могу рећи да сам сад чуо људе који доиста знају да говоре, који живе овакав језик и зато то нису људи

изван духа и културе, него који живе са њима), дакле, открива своју изворну тајну, пре свега у језичком осећању. Видели сте како људи говоре. То што осећање доноси, мисао захваљујући језику може да преузме и да га уздигне до рефлексije, али се мора пазити да не повреди језичко осећање, које нам једино доноси ову изворну истину језика. Ја имам у виду посебне људе, то су они који лепо знају да говоре, лепо да пишу. У ствари, то је језик, а не онај искварени језик.

Са осећањем је проблем што оно може и да превари. Да нас, рецимо, завара и скрене на криви пут. Уколико је то несвесно, може да се опрости, али ако свесно то неко ради онда он ради један страхан посао на штету свог народа и његове историје, па ћу ја о томе нешто рећи. Само право осећање отвара путеве рефлексije, која не жели да врши насиље над својим предметом, у овом случају мислим насиље над језиком. Над нашим језиком се већ стотинама година дословно врши насиље, а право осећање је оно које је у стању да осети унутрашњу тенденцију ствари, унутрашњи раст језика, како год хоћете, у овом случају унутрашњу тенденцију српског језика, да је преузме и да је неоштећену преда рефлексiji на разматрање.

Било би интересантно овде упоредити шта се догађало са нашим језиком, у односу са језицима других народа. У исто време када је Вук Караџић отпочео борбу за реформу, рецимо у Италији је била веома присутна расправа о језику. Они су преко језика хтели да постигну политичко јединство и наравно, на основу политичког јединства постигли су језичко јединство. На нашим просторима десило се управо супротно. Овде се сви процеси одвијају у регресивном правцу.

Вука су нападали са свих страна, и у Србији је имао противнике и у Хрватској. Ко зна његову основну претпоставку, зна заправо да је то она идеја коју можете препознати и код Лазе Костића и код Војислава Шешеља, а ради се о томе да је Вук пошао од претпоставке да Хрвати, заправо то је Вукова идеја, немају свој језик, односно да су прихватили српски књижевни језик као свој језик. Вук се онда руководио принципом чија је рационалност условљена историјски. Вук је заправо био антиципирајући човек који је тражио, који је тежио вишој људској култури, који је био неправедно нападан, нећу сад улазити у ту проблематику, па му је изгледало потпуно природно да ће се југословенски народи у будућности све више упознавати и све више повезивати, онако као што је то било, рецимо, у Италији, као што је то било у Немачкој итд. Другим речима, политичко јединство је било услов ослобађања, бар за неке од ових народа.

Критичари који се олако затрче у критику, приписују Вуку многе грешке, али не знају време или немају у виду време у коме се то одвијало, нпр. за Словенце и Хрвате. Идеја да ће језичко јединство у перспективи довести до државног јединства је била веома присутна и код српских интелектуалаца и код хрватских и словеначких, код власти. Овакво размишљање је било потпуно у складу са природом језика и логиком историјског процеса, толико жељеног ослобођења. Сви су били у ропству и тада су се, бар декларативно другачије понашали, и Хрвати и Словенци, наравно муслимане да и не помињем. Тај посао су радили Вук и његови следбеници. Они су тако схватили своје време, свој народ, и они су били у праву гледајући из своје перспективе (не из наше, то је друга ствар), бар у погледу природе развоја језика и очекиваног прогреса друштва.

Као што знате, Вукова победа није скинула са дневног реда све расправе и сва питања, нити је зауставила све регресивне процесе у културном и политичком животу југословенских народа. То је потпуна инверзија у односу на остали део света. Постигнуто је државно јединство југословенских народа, које је потврдило на неки начин исправност ових Вукових залагања. Снаге регресије и болесног расипања нису престајале да делују међу југословенским народима, па чак и међу различитим деловима, оно што је нарочито необично, српског народа и никад нису биле тако злоћудне као данас, али то је други проблем.

Као што идеја државе, у време када су је прихватили југословенски народи, није била без истинске снаге и озбиљних историјских разлога, тако ни нада да ће доћи до језичког јединства није била у нескладу са природом језика и потребом његовог богаћења и даљег развоја. То је оно од чега бисмо морали поћи. Било је нормално очекивати да ће се након оствареног државног јединства (јер управо се то догодило у свим европским земљама осим у на овом подручју: у Италији, у Немачкој, али то важи и за друге) снажније осетити потреба за јединством језика. Тако се веровало – све ћемо се више споразумевати. Тако је било и у Италији, као и у другим земљама где су се одвијали слични културни процеси. Тако је, по моме осећању, требало да буде и на овим просторима, то би било нормално, бар према историјски-иманентној умности. Морам се оградити, ако историја на овим просторима има било какав унутрашњи прелаз, јер, овде не влада ум, овде влада нешто друго и то није без разлога и треба схватити зашто. Трбало је да буде, али није, јер често има добрих идеја које стварност неће да прихвати, пре свега због дефеката саме стварности (на овим просторима постоје озбиљни историјски дефекти), а не због рђавости самих идеја, тада је могуће, рецимо, да у реалном историјском животу народа и појединаца ствари крену и теку другачијим путем, ако хоћете наopakим путем. Потпуно се запоставља лични преображај као основна претпоставка обнове културе. Као што се то, рецимо, догађа у наше време. Дакле, све је потпуно другачије од онога што би требало да буде.

Разобручена поама политичке сецесије жестоко атакује на јединство језика да би га разбила и од његових оштећених елемената поново створила некакав други језик, који носи на себи трагове насиља претходно извршеног над тим језиком. Од како су прихватили српски језик као свој књижевни језик, многи хрватски писци и образовани људи у Хрватској не престају да врше насиље над језиком, јер 1850, после оног чувеног споразума, они су се заправо одрекли свог језика, а прихватили српски језик као свој књижевни језик. То је Вук веома документовано показао, само ја о томе нисам говорио због времена. А све у циљу да, по сваку цену, од српског језика направе неки нови хрватски језик. То је као на длану. О томе Мирослав Крлежа, без обзира какву је улогу играо, није имао никаквих илузија, па је отворено говорио да је то један те исти језик, а то је исто оно што је говорио Вук и Вукови следбеници, што је писао Костић, што Војислав Шешељ са том идејом рачуна, дакле, исти језик, који Срби називају српским а Хрвати хрватским, јер после овог догађаја то је тако било. То је у основи иста она мисао за коју се залагао Вук Караџић и за њу дао прихватљиво објашњење и на основу тога веровао у могућност и неопходност језичког јединства међу југословенским народима.

Али, на овим просторима ствари често иду наopако. Зашто је кренуло супротно; уместо очекиваног политичког и језичког јединства, ако не баш јединства, онда све веће повезаности и већег разумевања, што би било нормално, што је било нормално очекивати, јер једино оно гарантује слободу и уважава достојанство сваког југословенског народа. Сви су били поробљени и сви су се борили за слободу, кад су бар начелно прихватили да живе заједно. Данас, савременом историјом на овим просторима управља разобручена глупост, чија се величина ничим не може измерити, и то баш код оних за које сматрамо да су најписменији, најобразованији, који управљају културом овог народа.

Нису више Хрвати једини који врше насиље над језиком који говоре, мислим на ово насиље из политичких разлога. У том погледу њих свакако надмашују припадници (опет део српског народа) муслиманске вероисповести, стварајући некакав бошњачки језик, а у тој врсти глупости, муслимане ће свакако надмашити наши Црногорци, дакле део српског народа, који се за сада не усуђују да кажу којим језиком говоре, али су спремни да га назову матерњим. Просто бисте требали чепкати по Гинису да ли има већа глупост, да ли је икад изговорена већа глупост, али то је садашња политика. Потребно је бити сувише глуп, па не видети сву апсурдност таквог односа

према свом народу и језику којим он говори. То, у мањој или већој мери важи за све ове народе, али понајвише оне који су несумњиво део српског народа, као што су Црногорци. Ја бих ово назвао паразитизам разлике. То је основни принцип и руководно начело такве политике. Могао бих вам наводити бескрајно много примера.

Ни у једном народу немате те паразите, који од разлике паразитирају, без те разлике они не би били ништа. То су њени протагонисти, као отпадници од свог народа, а заиста то јесу, тако да је сјајна Момина изрека, “Црногорац, који није Србин, нека потражи чије је копиле” заиста истинита. Отпадници од српског народа паразитирају на разлици у односу на своје српско порекло и ми смо једина земља где се исплати паразитирати на разлици. У другим културама и у другим народима се нешто добија на идентитету ако припадате, ако помажете, а овде не, овде профитирате ако сте против свог народа. Кад би, рецимо, српска страна у расправи са њима око језика, или било ког другог проблема, прихватила све њихове предлоге (то је био случај са Хрватском), ако би прихватили све што Црногорци предлажу, они би морали измислити нешто друго, то је тај паразитизам разлике. Морали би одустати од својих предлога и измислити нешто друго, јер без те разлике, на којој паразитирају (то су заиста паразити у најдословнијем смислу речи, обичне барабе, као што је то случај са овим црногорским сепаратистима, и њихови ментори то тврде), они једноставно не би постојали. Кад не би шићарили из тога, они не би постојали. Паразитирање на разлици је омиљена метода отпадника српског народа, који увек наилазе на разумевање и подршку наших заједничких непријатеља. Ако не знамо ко је ко међу нама, знају непогрешиво ови злотвори. Кога они подржавају, знајте да нам он ради о глави. То је вешто смишљена пропаганда, која се вековима практикује, чији је циљ збуњивање припадника српског народа. Ако ми не знамо ко је ко међу нама, због велике смутње која се вештачки ствара, знају они непогрешиво. У том погледу ништа се није променило, само је глупост узела толиког маха, да се њене границе данас могу тешко сагледати. Просто да човек у то не поверује. На бићу српског народа необуздано буја паразитизам разлика, паразитизам разлика попут лепре, која прети да га читавог захвати и разори, прети да захвати и разори и онај, још здрав, део српског корпуса.

По природи ствари, језик је морао доћи под удар ове разорне политике, рећи ћу зашто – јер језик као израз и подстрек у свом јединству значајно доприноси јединству друштва, или заједнице, како хоћете. Заправо, без језика је тешко успоставити јединство, то подстиче поделу и распадање. Зато су расправе око језика код нас увек тако жестоке. Просто се закрве, као да деле њиву. Они паразитирају на разликама и не желе да оставе по страни органско јединство језика, већ га безочно нападају. Погледајте језик којим говоре у ствари, кад безочно нападају, да би га тако рањеног претворили у инструмент своје назадне политике, у чија кола су упрегли своју малу памет, а данас бисте мирно могли рећи идиотску памет, јер досад толико идиота није било, бар тако да се показују на јавној сцени. И за то постоји разлог, али ја сад нећу у то улазити. Али, рањени језик зна да се освети онима који га рањавају. Они врше насиље над језиком, па им се језик често под њиховим властитим прстима до те мере квари и патвори, да се на крају своди на неку убогу врсту говора, на говор без корена, без духа и без лепоте, без везе са традицијом и живим изворним животом народног језика, са унапред подвезаним и ограниченим могућностима културног развоја. Из тога се онда може извући још један веома поучан закључак.

Српски народ има свој властити језик, ови га други немају, ни Хрвати немају свој језик после 1850. године. Дакле, српски писци и учени људи немају потребу да га доказују и оправдавају, ми њиме говоримо као што дишемо. Ми имамо свој језик, ми својим језиком говоримо као што дишемо, он је наш дом и наше пребивалиште из кога нас нико не може избацити, мада се покушава. При том морамо знати да је језик живи организам, који живи и који се развија по својим властитим законима. То је оно што они, нажалост, не знају, да је то живи организам, да ми

говоримо као што дишемо. Као ни други живи организми, не подноси насиље, па уз то зна и да се освети. У том погледу српски писци су у великој предности у односу на отпадничке писце, јер имају свој властити дом, који треба стално да дограђују да би га учинили још богатијим. То су увек велики писци чинили, али све у складу са унутрашњом законитошћу језика, која не подноси никакво насиље.

Треба марљиво радити на томе да се укључи у језик све оно што није урађено у прошлости, али и даље развијати унутрашње могућности језика, уопште се не осврћући на лажне дилеме, које нам стално подмећу отпадници нашег народа да би нас избацили из наше властите куће, или да би нам бар живот учинили мање удобним и неподношљивим. То им, наравно, не треба допустити, ако нисмо у стању да спречимо ретроградне политичке поделе у нашем народу, зато што се стално потхрањују и плаћају извана. Не мислите ваљда да би се ова бараба у Црној Гори одржала да није имао ту подршку свих облика. Нико нема снаге да нас избаци из наше властите куће ако, вођени својом наивношћу, сами из ње не будемо хтели изаћи. Та кућа је, као што сам рекао, наш језик. Она нам читава припада, па се у складу с тим треба и понашати, а отпадници нека се сналазе како знају и умеју. На њих једноставно не треба обраћати пажњу у нашем опхођењу са језиком, али пред њиховом неумереношћу и агресивном глупошћу не треба попуштати. Овде, као и другде, треба бити потпуно отворен и ствари назвати правим именом. Понекад ми и моји најбољи пријатељи замерају што то чиним, јер се људи не усуђују да тако нешто раде. То би, уосталом, могла бити, бар кад је у питању језик, добра поука, не само од Доситеја Обрадовића, Вука Караџића и њихових следбеника, него ако хоћете и Лазе Костића, али и Војислава Шешеља кроз ову његову књигу. Хвала вам.

Момир Лазих: Хвала проф. др Мирку Зуровцу, морам да кажем да сте ви заиста дивна публика, тако са пажњом све ово пратите, да је лепо и гледати вас и слушати ове људе. Само да вам кажем да смо се директно укључили у програм “Фокус” радија у Београду, тако да овог тренутка многи Београђани прате овај наш округли сто. Нама је циљ да се што даље чујемо, јер они који нас пуно воле, желе да чују шта ми то радимо, а радимо праве ствари. Позивам проф. др Марка Атлагића, да га поздравимо. Проф. др Марко Атлагић је и члан Владе Републике Српске Крајине у избеглиштву, човек великог духа, радне енергије, истакнути научник. Изволите.

Активни практични патриотизам проф. др Војислава Шешеља

Проф. др Марко Атлагић: Браћо и сестре, даме и господо,

Најпре о аутору књиге „Идеологија српског национализма”.

Проф. др Војислав Шешел се читавог свог живота бавио политиком и науком. Одвајати политику од науке и говорити или писати о др Шешељу напосто је немогуће. Зато свако научно дело које напише др Шешел, или пак његов политички наступ, као и беседа о њему има додатну политичку или научну тежину.

Већ у најранијој младости, напосто гутајући литературу и дела социјалног карактера, те дела из социологије, филозофије, историје и економије, у изразито тоталитарном друштву, др Шешел је градио свој лични идентитет човека, политичара, научника, родољуба, националисте и Србина, па је тако изградио свој лични поглед на живот и свет.

У том личном идентитету, др Шешел има, поред осталог, нешто посебно, што по мени нема ни један од српских савремених политичара и научника. Усудио бих се рећи да то није имао нико од Срба у задњих 60 година, а то је активни, практични патриотизам, као најлепши украс човечије

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

душе, као најлепша врлина Србина и грађанина, с којом др Шешељ настоји унапредити свако добро и културу отаџбине, за коју је спреман, како то и у Хагу доказује, положити и живот свој.

Холанђани још и данас спомињу са пијететом име адмирала који се, побеђен од Енглеца, да не би народна застава доспијела у руке непријатеља, умотао у њу и бацио у море.

А чешки војвода Жишка толико је волио свој народ, да је тестаментално оставио, да се од коже његовог тела направи добош, па да се њиме соколе Чеси у витештву.

Тако ће се вековима спомињати и др Војислав Шешељ, који је добровољно отишао у Хаг да брани српски народ, да чами у хашким казаматима, са жељом и опоменом свима Србима, да он буде последњи Србин испоручен Хашком трибуналу.

Васпитан је од оца и мајке у духу српског национализма и русофилства, преносећи му завет предака да су врлина, слобода, правда и отаџбина највише моралне вредности, за које се човек рађа, живи и умире. Управо због тих највиших моралних вредности, које су нападнуте код српског народа, како од белосветских политичких простиутки и домаћих гмизаваца и пузаваца пред њима, др Шешељ данас чами у хашким казаматима, уверен и он и ми, да ће доћи дан када ће бити слободан и он и ми и отаџбина, а досовска издајничка неман која га је стрпала у хашки казамат, отићи на сметлиште историје, и то врло убрзо.

Своје животно дело „Идеологија српског национализма”, др Шешељ је писао под снажним утицајем речи римског научника Касидора, који је рекао: „Поштујте дела својих предака, изнађите колевку свога народа и прелиставајте историју његову, јер је срамота у својој отаџбини бити странац”. Књига „Идеологија српског национализма” представља укупну духовно-националну историјску вертикалу српског народа од праисторије до данас.

У њој ћемо наћи, поред осталог, и то како је вршен геноцид над Србима од стране Хрвата од 9. века па до данас. Ја ћу се ограничити на то да прикажем како су Хрвати над Србима вршили верски геноцид, гледано кроз призму „Идеологије српског национализма”.

У писаним историјским изворима, Срби на подручју Републике Српске Крајине и Хрватске се спомињу још у старом веку. Тако ће хрватски историчар Томо Маретић, истраживач Плинија Старијег, рећи: „Тај Плиније Римљанин, који живљаше у доба Христово, исписује неколико имена, мање више тамнијих, али на нашу велику радост, једно је међу њима, не само посве јасно, него и очигледно славенско, а то су Срби, или како их Плиније пише Серби...” и додаје: “Српско име спомиње се код старих писаца као што су Плиније и Птоломеј”.

Записе о Србима налазимо код Еузебија Памфиле (4. век), Анонимуса Равенског (који је у 7. веку тврдио да су постојале две Србије), а Фрањо Рачки ће рећи да су Срби у време Христово имали поротне судове.

Франачки летописац Ајнхард спомиње Србе 822. године, када је Људевит Посавски побегао испред Франака к Србима у Далмацију. Људевита је угостио један Србин, а уместо да му се захвали, узео је нож и одрубио му главу. То му је било хвала за то што су му устанак 819-822. године и против Франака помогли Срби-Тимочани. Од тада започиње, ако не од раније, геноцид над Србима у Републици Српској Крајини и Републици Хрватској.

Одмах иза тога, тј. 925. године папа организује црквени сабор у Сплиту. Тада папа Јован Х даје хрватском великашу Томиславу огромна финансијска средства и титулу рех Хрвата (краљ Хрвата), иако то овај никад није био, само зато да иступи на црквеном сабору против свог народа – Хрвата, а за папу и његове интересе.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља“
Рума, 30. октобар 2005. године

Папа Јован X моли Томислава да му на сабору: прихвати латински језик; избаци из богослужења у црквама словенски језик, што је Томислав и учинио.

На црквеном сабору у Сплиту 925. године источни верски обред, словенски језик и словенско писмо глагољицу бранили су Гргур Нимски и Захумски – херцеговачки кнез – Србин Михајло Вишевић, који је дошао са девет епископа да се бори против латинског римокатоличког утицаја у Далмацији. Нажалост, папа је добио већину гласова на сабору.

Међутим, 928. године сазива се други црквени сабор у Сплиту, који је донео следеће закључке:

– забрањује се словенски језик у богослужењу у Хрватској, Далмацији и Славонији и писмо глагољица;

– забрањује се поповима глагољашима да држе божју службу у црквама на словенском језику, а попови који не знају латински језик бивају отпуштени.

Победом папских присталица на црквеним саборима у Сплиту и попова латинаша, судбина Хрватске, народног старословенског језика и писма глагољице, била је запечаћена за сва времена. То су најтрагичније одлуке у историји хрватског народа до данас. Од тада, Хрвати су постали слуге Ватикана, а њихову културу, словенски језик, писмо глагољицу гушила је стално римска култура, све је хрватско потцењивано. Зато Хрвати немају народних песама, приповедака и народних умотворина. Међутим, 1054. године долази до црквеног раскола. На једној страни имамо католичку цркву са папом на челу, са центром у Риму и на другој ортодоксну православну, са центром у Цариграду. Међутим, Ватикан не мирује, он и даље католички Србе и остале православне народе, па у ту сврху 1308. године установљује 4 правила за уништење православних “шизмалина”:

1) сједињење несједињених, тј. православну цркву треба сјединити са католичком црквом, са једним стадом – католицима и једним пастиром – папом;

2) Ехтра Ецлессиа Романум нон ест солус, тј. изван католичке цркве нема спаса;

3) Граециа Фидес – нула фидес – православна црква не постоји, њу треба уништити;

4) треба уништити и свако сећање на њу.

На тим начелима Ватикан католички црногорско приморје и читаву јадранску обалу. Српски зетски краљ Бодин дозвољава оснивање католичке бискупије у Бару (1089. године). На том подручју Ватикан преко ње унијати и католички православне. Сви Словени и Шиптари у Зети настали су од православних ангажовањем барске бискупије.

Тако је грешком зетског краља Бодина 1089. године папа створио најисточнију тачку католичанства, која му од тада до данас служи за католичење Срба у Зети и Албанаца у Проклетијама. Сви католици на том подручју били су раније источног верског обреда.

Ватикан је преко барског бискупа у Котору и Дубровнику католички православце од Драча до Макарске, укључујући и Конавле, Требињску област и Попово Поље.

Српски цар Душан Силни био је дао Дубровчанима Конавле у закуп, с тиме да не смеју католичити Србе на том подручју. Али чим је Душан умро, 1355, српска се држава распала, а Дубровчани не само да су покатоличили Конавле, него сав простор до Макарске.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Половином 17. века (1662) формира се у Ватикану Конгрегација за пропагирање вере. То је била у ствари посебна комисија за католичење православних, тј. оних који су пред Турцима избегли у аустријске и млетачке земље.

У 17. и 18. веку покатоличен је велики број православних, тако да је већина данашњих Хрвата-католика била православна, односно били су Срби, док су у Далмацији, Славонији и Херцеговини готово искључиво сви конвертити, тј. покатоличени Срби.

Тако данашњи Јовановићи, Бошковићи, Лубувићи, Томићи, Ковачевићи, Војновићи, Кнежевићи, Филиповићи, Радошевићи, били су искључиво Срби православне вере. Тако су, између осталих, српског порекла: Валтазар Богишић, Лујо и Иво Војновић, Руђер Бошковић, Анте Старчевић, Иван Кукуљевић, Никола Јуришић и многи други.

У 17. веку, када је Млетачка Република постала господар од Сплита до Имотског, од Широког Бријега до Љубушког, односно Макарске, врши се интензивно католичење Срба на тим просторима. Тако у извештају сплитског бискупа из 1640. године стоји да он предузима енергичне мере против православних у Сплиту и околини, он се хвали (Позоније) Конгрегацији да није дозволио да се поправи православна црква у Сплиту.

Други сплитски бискуп извештава 1659. године папу да је на подручју његове бискупије избегла пред Турцима нова група Срба која назива “морлацима”, те да је њих успео врло брзо покатоличити.

И задарски бискуп Теодор 1660. године слично јавља. Он каже да је новодосељене српске избеглице испред Турака, које он назива “шизматичима” превео у католичку веру.

Према једном бискупском извештају из 1680, у Нину је било 50 колиба и 15 камених кућа у којима је живело око 200 православних, али додаје да православних има у свим околним местима. Он наводи да у селу Поседавје има још само 7 православних породица, које треба покатоличити, али да у селу Будини, православни пружају отпор, па их бискуп назива “најгори шизматички народ”.

Из 1683. године постоји један извештај бискупа у којем се говори да је млетачки вођа – православни српски јунак Стојан Јанковић, довео са собом на млетачку територију 300 православних и да их одмах треба покатоличити. Иако су ускоци Срби потребни папи да бране млетачку границу од Турака, папа их најпре жели покатоличити.

Католичка црква и Хрвати су исто тако присвојили српску победу над Турцима на далматинском простору. Наиме, 1715. године српски ускоци око града Сиња издржавали су, под командом Србина, Павла Вучковића, сталне нападе турске војске – Махмут паше, кога су касније победили, па се то у Сињу слави, као победа Хрвата, сваке године у виду “Сињске алке”. На тај начин се жели дати до знања да су Хрвати у прошлости бранили Крајину од Турака, при чему се Срби уопште не спомињу. Сињска алка није једина крађа победе српског народа од стране Хрвата.

Нински бискуп 1693. године јавља Конгрегацији у Ватикан, да на његовој територији живи 5480 католика и 7363 православна Србина, који имају 15 свештеника и епископа Парчића. Надаље, наводи се да је српски епископ Парчић под утицајем ватиканског новца и католичке пропаганде већ прешао на њихову страну и ради за Ватикан и врши католичење својих православних Срба.

У извештају се каже да је Парчић покатоличио читаво српско село Поличник код Задра.

Међутим, верски геноцид над Србима не јењава ни у 19. веку. Тада Анте Старчевић постаје идеолог геноцида. Он је Србе назвао “Срби ратујућа раса”, “пасији накот”, “балкански талог”, “странци у Хрватској”, “високореметујући фактор”, „сјекиром утући накот”, “трофазни”,

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

“трофрталци”, “цигани”, “Цинцари”, “Власи” и другим погрдним називима. Његова идеологија је Хрватска без Срба. Зато он каже да у Хрватској постоји само један политички народ, а то су Хрвати. Срби су део политичког народа. Значи Срби су Хрвати.

Чак је Антун Радић 7. 7. 1914. године у гласнику “Дом” рекао за Старчевића: “Старчевић је мрзио Србе. Он није признавао да има Срба, и то не само у Хрватској, него и у Србији. За Србе у Хрватској писао је да су Цигани, Цинцари, Власи. Они су влашки накот зрио за сикиру. Они су смет, они су србеж на тлу хрватског народа”.

Хрвати и Словенци ће ући у Југославију само да им послужи да дођу до своје независности. Зато је Антун Корошец говорио да ће Југославија имати улогу тројанског коња према независности Хрвата и Словенаца, па је рекао: “Срби су нама дали златну кобилу, вратит ћемо им рагу”. А војвода Мишић, после обиласка Хрватске, марта 1919. године, рекао је краљу Александру: “Из свега што сам видео и чуо, ја сам дубоко зажалио што смо се ми на силу бога обмањивали некаквом идејом хрватске заједнице. Сви они једнако мисле, то је свет за себе, ма са каквим предлогом да се јавиш ствар је пропала. То нису људи на чије се речи можеш ослонити. То је најобичнија фукара на свету”.

А од 1941. до 1945. године Хрвати су, уз помоћ Ватикана, извршили стравичан геноцид над Србима, непознат у историји људског рода. Остаће за науку још нерасветљено откуда и из којих побуда и људске подсвести потичу начини мучења, примењивани од стране усташа. О усташкој НДХ, само ћу цитирати странце, а не Србе, да ми се не би пребацило да сам личан и тенденциозан.

Анте Павелић: “Из слободне НДХ биће уклоњен сав коров што га је душманска туђинска рука посејала”.

Миле Будак, министар за наставу и богоштовље у НДХ: “Један део Срба ћемо побити, други раселити, а остале превести на католичанство и тако претопити у Хрвате”.

Виктор Гутић, најистакнутији представник НДХ у Босанској крајини: “Ове српске Цигане послаћемо у Србију, једне жељезницом, а друге Савом без лађе. Непожељни елементи биће искорењени тако да ћемо им затрти сваки траг и једино што ће остати биће зло сећање на њих. Сву српску гамад од 15 година па навише ћемо поубијати, а њихову децу сместити у кластере, и од њих ће бити добри католици”.

Дионизије Јурић, свештеник у Павелићевом вјерском одсеку НДХ:

“У овој земљи не може нитко да живи осим Хрвата, а ко неће да се покрсти ми знадемо куда ћемо с њим. Данас није грехота убити ни мало дете које смета усташком покрету. Немојте мислити сам свећеник да не могу узети стројницу у своје руке и таманити све до колијевке, све оно што је против усташке власти и државе”.

Немачки генерал Глезе фон Хорстенау позвао је на одговорност хрватског маршала Кватерника у најоштријој форми, за нечувена зверства Хрвата над 180.000 Срба и, што још више вреди о томе поднео извештај. Он је Кватернику рекао да је, на жалост, много шта доживео, али ништа, што би се могло мерити са неделима Хрвата”.

Немачки војни командант Србије, генерал Бадер, када је подносио извештај својим претпостављенима, рекао је: “Хрвати, без сумње, настоје да цијело српско становништво униште”.

Есесовачки генерал Ернест Фике, поднео је 16. 3. 1944. године извештај Хајнриху Химлеру, у којем је рекао: “Хрватска група усташа – је католичка, недисциплинована, рђаво обучена, позната је по томе што је 600–700.000 Срба заклала”.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Виктор Новак, поштени и часни Хрват, оцењујући овакву фашистичко-ушашку државу у својој књизи „Magnum crimen”, сведочи да је НДХ “иако тако нечовечна, огрешла се у злочину више него Хитлерова Немачка, а имала је пуну подршку Ватикана”.

Милован Жанић, ушашки законодавац, рекао је: “Ово има бити земља Хрвата и никога другог. Нема те методе коју ми нећемо, као ушаше, употријебити да начинимо ову земљу збиља Хрватском, и да је очистимо од Срба”.

Ушашки командант Фон Војнић, телеграфисао је у Загреб: “Улов је данас био веома добар, укупно 500 комада”.

Бертнард Расел ће рећи: “Највећа завера ћутања је она о злочинима геноцида почињеним у Југославији за време Другом светског рата, а који су организовани од стране Ватикана”.

Немачки генерал Флебс, у свом извјештају 1943. године наводи изјаве једног немачког војника да је ушашки доглавник Судар сакупио читаво српско становништво места Соколац, старце, старице, њих око 300, тукао их, жене и децу сатерао иза цркве и тамо их све побио.

Италијански писац Манхатан, у књизи “Католичанство данас”, наводи речи једног немачког официра изречене 1941: “За време нашега путовања у правцу брда Јавор у близини Сребренице и Озрена, сва српска села на која смо наишли била су потпуно уништена. У кућама смо често наилазили на целу фамилију побијену. Чак смо наилазили на бурад пуну српске крви”. Зар су Срби после тих злочина и оних у месту Кравице, где је побијено 1753 Срба требали чекати у овом рату скрштених руку да их воде на стрељање, као 1941-1945. А што се тиче поубијаних муслимана, њих није било више од 2700, а не 6000, јер 3300 су се, тобоже поубијаних, појавили већ на следећим изборима и гласали су.

Алојзије Степинац изављује “да је 240.000 Срба покатоличено”.

Енцо Каталди – италијански официр пише: “Покољ Хрвата над Србима достигао је између 1941-1942. године више од 356.000 Срба, али и Рома и Јевреја”.

Најбахер – изасланик Министарства спољних послова Трећег рајха:

“Срби су постали најобичнија дивљач. Листа побијених недужних људи је скоро бескрајна. Сваки и најмањи ушашки оптужник одлазио је у тзв. редовни лов на људе, као што се у средњем веку ишло на срне и јаребице. Приликом повратка јављано је ревносно о изванредно обављеном лову, како би се добило одликовање”.

Ушашки фашисти су масовно секли својим жртвама носеве, а затим их терали да пасу траву у срезу Кореничком. Овдје су ушаше најпре одсекли многобројним Србима уши и носеве, па их затим терали да пасу траву. Покољ Срба почео је првих дана НДХ (Госпић, Глина, Гудовац и Босанска крајина) и трајао без предах све до данас. Није страхота само у убијању. Страхота је у убијању свега од реда: стараца, жена, деце. Страхота је у убијању уз страховито дивљачко мучење. Те невинне Србе набијали су на колац, ложили им ватру на голим прсима, пекли их живе на ватри, спаљивали их у кућама и црквама живе, полијевали их кључаном водом и тако поливено мјесто дерали и солили; копали им живима очи, резали им уши, нос, језик, свештеницима ножевима резали браду и бркове заједно са кожом и месом; одсјецали им споловила и затуцали их у уста, везивали их за камионе и онда са њима јурили; пребијали им ноге и руке, забијали им у главу ексер, големим ексерима закивали их за под кроз слијепо око, бацали живе у бунаре и провалије, разбијали им жељезним ћускијама главе; децу су бацали у ватру и врелу воду и у крчане, разбијали деци главе о зид и још много ужасних мучења извршили, какве морални људи не могу ни замислити.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Хиљаде и хиљаде људских лешева носила је Сава, Драва и Дунав, као и притоке ових река. Било је лешева с натписом: “Правац Београд”, “Путуј краљу Петру”. У једном чамцу који је ухваћен на Сави била је хрпа дечијих глава са натписом: “Месо за Јованову пијацу у Београду”.

Ужасна зверства Хрвата над Србима запрепастила су Немце и Италијане. Њемци говоре да су такве ужасе Хрвати радили и за време тридесетогодишњег рата, када је настала изрека записана на минхенској катедрали: “Чувај нас боже куге, глади, рата и Хрвата”. Италијани су фотографисали посуду са 3,5 кг српских очију, те једног Хрвата окићеног огрлицом од нанизаних српских очију и једног који је дошао у Дубровник опасан са два ђердана одрезаних српских језика. Данас историјској науци нису познати примери оваквих бестијалних убијања и мучења, осим у доба Џингис кана.

Са оваквим злочинима хрватско име је осрамоћено вековима. У свим овим злочинима учествовала је и католичка црква, тиме што је велики број свештеника, клерика и фратара, и организоване католичке младежи, учествовао сасвим активно. Чак је један свештеник заклао православног свештеника. И док се земља пушила од невине крви Срба, свештеници, фратри и часне сестре носили су у једној руци усташки бодеж, а у другој молитвеник и круницу.

Хрвати се неће никада моћи сасвим опрати од срамоте коју су себи навукли овим злочинима, али би могли смањити одговорност, ако дигну свој глас против свега овога, те признају кривицу за почињене геноциде над Србима.

После оваквих огромних злочина, у историји су долазиле велике казне. Пошто је хрватски народ до данас истрајао у злочинима над Србима, шта ће бити са њима, нека одговоре Хрвати на то питање. Хрвате ће кад тад убити њихов злочин.

Геноцид над Србима у Хрватској траје континуирано и после Другог светског рата, па све до данас. У времену од 1945. до 2005. године Хрвати су извршили ова етничка чишћења:

1) етничко чишћење српског народа у Хрватској извршиле су власти на предлог Хрвата Јосипа Броза Тита, одмах после Другог светског рата. Из дела Славоније и Војводине протерано је немачко становништво. На њихове поседе готово насилно сељено је српско становништво из српских делова Далмације, Лике, Кордуна и Баније. Овом етничком чишћењу претходиле су огромне политичке припреме;

2) етничко чишћење, као последица доношења Закона о забрани држања коза. Неколико коза у домаћинству био је извор живота. Од њиховог млека и меса преживљавало је десетине хиљада српског становништва. Доношењем овог закона Срби су морали напустити вековна огњишта, тражећи зараду у градовима са већинским хрватским становништвом;

3) етничко чишћење као последица изградње водоводних акумулација. То се редовно дешавало на просторима где су Срби живели у апсолутној већини. Том приликом је потопљен српски манастир Драговић, српско гробље, села Кољани и Горијак. Типичан пример је изградња језера и акумулације Перућац. Насилно је исељено више од 8000 Срба са веома плодног земљишта;

4) етничко чишћење извршено педесетих и шездесетих година 20. века. Војска је градила своје војне полигоне, и то опет, само на простору насељеном српским становништвом. Нити једна хрватска породица није исељена. Типичан пример је насилно исељавање српског становништва на подручју општине Слуњ. Насилно је исељено око 700 српских породица. До 1962. године општина је била са већинским српским становништвом, а касније је била са већинским хрватским;

5) етничко чишћење произашло из инвестиционе политике Хрватске. Форсирала се изградња индустрије, виших школа и универзитета само у градовима са већинским хрватским

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма“,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља“
Рума, 30. октобар 2005. године

становништвом. Није се десило да се форсира нити један град са већинским српским становништвом. Срби су присиљени да наставе каријеру у градовима са већинским хрватским становништвом;

6) етничко чишћење почињено 1990, после доношења Устава Републике Хрватске, којим се српски народ у Хрватској брише из устава и преводи у статус националне мањине. После тога, уследиле су масовне смене Срба са руководећих места у просвети, полицији и издаваштву. У другој фази уследило је отпуштање радника с посла са мотивацијом технолошког вишка. Од марта 1991. године почињу облици државног терора. Хрватска је свесно повела рат са циљем уништења српског народа у Хрватској. Креатор те политике био је усташа Фрањо Туђман, усташки пуковник, па партизански пуковник, генерал ЈНА, кадровик у Генералштабу ЈНА и као такав послао је преко 7000 официра Срба и Црногораца на Голи оток. Туђман је још на конференцији дипломатског кора у Немачкој 1989. године истакао: „Када ја будем (не ако будем) председник Хрватске, тло у Крајини ће постати црвено од крви“. Исти тај зликовац је на Јелачићеву тргу у Загребу 12. 4. 1992. године рекао: „Рата не би било да га Хрватска није жељела. Али ми смо проценили да само ратом можемо изабрати самосталност Хрватске. Због тога смо водили политичке разговоре, а иза тих преговора формирали оружане постројбе. Значи, рат је било могуће избјећи само да смо одустали од свог циља, тј. од самосталности Хрватске“. У овом рату Хрвати су побили преко 7000 Срба из Хрватске и преко 950.000 протерали и уништили њихову имовину;

7) етничко чишћење десило се у Западној Славонији крајем 1991. године. Уништено је 129 српских села, са 4118 домаћинстава. Уништено је 27 православних храмова, међу њима и владичин двор у Пакрацу;

8) етничко чишћење агресијом на Равне Котаре 22. 1. 1993. године. Окупирана су најбоља српска села. Само у Бенковцу било је тада 7320 избеглица;

9) етничко чишћење по принципу „спржене земље“, а десило се у српским селима јужно од Госпића у времену од 7. до 17. 9. 1993. године. До темеља су уништена три већа насеља: Дивосело, Читлук и Почитељ, као и девет мањих села. Становништво је поубијано, а мањи број одведен у логор.

Туђманова Хрватска је, као и она Павелићева из 1941. године, била чисто фашистичка, а то доказује:

1. Обе су биле забраниле употребу ћирилице.
2. Обе су из устава избациле српски народ.
3. Готово су исте државне симболике.
4. Обе су отпуштале Србе с посла.
5. Обе су прогониле српске интелектуалце.
6. Обе су масовно прогониле Србе.
7. Обе су оснивале логоре за српски народ.
8. Обе су палиле и уништавале српске куће и верске објекте.
9. Водеће политичке снаге: и усташки покрет и ХДЗ имају исте манифестационе карактеристике: великохрватски национализам, сепаратизам и тероризам, односно фашизам.
10. Обе су увеле усташки новац – куну.

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

11. Обе су преводиле Србе на католичку веру.

12. Једино у чему је Република Хрватска надмашила НДХ јесте у томе што је потпуно етнички очистила српски народ из Хрватске, и тиме извршила највећи геноцид у задњих 300 година.

Српски народ из Републике Српске Крајине и Хрватске доживео је класичан изгон са својих историјских простора. Др Жарко Пуховски је рекао: “‘Олуја’ је била чишћење историје, културе, науке, али и грунтовница, чишћење на разини топономастике и ономастике”. И сам Туђман је српским избеглицама пожелео сретан пут без повратка. Хрвати су ишли још даље, па су населили Хрвате с Косова и Босне у српске куће у Крајини. Ту се губи сваки разум и вера у сретнију будућност на балканским просторима.

Читајући “Идеологију српског национализма” др Шешеља, сваки човек и сваки читалац ће добити националну снагу за још јачу љубав према свом српском народу, али и велико разумевање и поштен однос према свим националним мањинама и њиховом уделу у креирању, како прошлости, тако и будућности српског народа. Зато листајте Шешељевоу “Идеологију српског национализма” да не би у властитој отаџбини били странци.

Момир Лазић: Ми завршавамо прву сесију, а у другој сесији уводно излагање поднеће др Милош Кнежевић, затим ће говорити др Милан Петровић, књижевник Милорад Цинцар Попоски, Слободан Јарчевић и Момир Лазић. Ја хоћу да завршимо овај први дио једном песмом, Зашто? Врло просто, ево сад сте видјели како је проф. др Марко Атлагић на овим примерима казао једну тешку и опору истину, колико је у ствари књига проф. др Војислава Шешеља снажна, колико води све научнике, историчаре, правнике и многе друге да износе многе друге ствари и осим што ова књига, по мени, нема свој крај, они је допуњују, а верујем да ће је једног дана проф. др Војислав Шешељ још допуњавати. Ево песме која је веома актуелна и зове се “Издаја”:

*Кад брат брата изда
Камен од бола пуца,
Икона на зиду плаче,
Вукови слепи у међави глувој
Трагове своје потиру.
Кад брат брата изда
Урлик спрженог сунца
У зеници ока прогори.*

Момир Лазић: Уводно излагање у другој сесији подноси др Милош Кнежевић.

Милош Кнежевић: Пошао бих једним дедуктивним логичким низом и покушао да разумем на који начин се рефлектује српско национално питање у савременој ситуацији у глобалним оквирима. Не може се превидети тај савремени свет на почетку трећег миленијума под снажним утицајем и доминацијом САД и чињеница да је заправо Америка та која у овом часу настоји, тежи да влада светом у форми американоократије. После слома биполарног поретка, успостављен је униполарни поредак, значи једно средиште влада глобалном политиком и оно се налази у САД, у Вашингтону и Њујорку. Ту је и Алијанса, која је у стопу прати у сваковрсним и сада и врло честим ратовима које Америка води на другим континентима са циљем одржавања своје доминације у економској сфери и хегемоније у политичкој и војној сфери. Из тога не може да буде изузетак ни Европа, у којој се ми као земља налазимо.

Европа је заправо у овом часу под притиском Америке и под њеним страшним утицајем, да се чак не узима у неком дубљем и ширем смислу ни као самосталан чинилац глобалне политике.

Америка, која је на европско тло дошла у време Првог светског рата, усталила се у времену после Другог светског рата, сломом берлинског зида, повлачењем Русије из средње Европе, са истока Европе уопште, заправо постала доминантни чинилац у европским односима. Зато се често употребљава израз “Евро-Америка”. То је формула континенталне алијансе западног света, у коме је тежиште западног света из Европе, у коме је пребивало два миленијума, премештено заправо на други континент, на северноамеричко тло. Та Евро-Америка је капиларно структурно присутна у свим европским политикама посебних, појединачних европских земаља и јако утиче на УН.

На северноамеричком континенту постоји северноамеричка унија или САД; Велика Британија има остатке свог Британског комонвелта, некадашњи Совјетски Савез се преобразио у Заједницу независних држава, односно у Руску Федерацију, то је трећи чинилац, а четврти чинилац је Европска унија, која се конституише на отприлике 50-60 одсто европског копна. Где смо ми у свему томе, како се у свему томе заправо сагледава највеће полуострво на европском тлу, а то је Балканско полуострво илити Балкан, а онда на Балкану и ми на свом простору. Ту долазимо заправо до кључног проблема, а то је проблем на који начин се опходе и како се конституишу простори који су на периферији ЕУ, а под утицајем евроамеричке војне и цивилизацијске алијансе, такозване земље или кандидати у ЕУ или за улазак у партнерство за мир или НАТО. Ми се налазимо на једном стратешки за Америку важном континенту, који је маргинализован, на простору који је опет маргинализован од ЕУ – ради се о балканском простору, који је после разлагања, односно после разбијања некадашње Југославије, подељене на више мањих државоликних творевина које су у формално правном смислу и међународно признате независне државе, али које само подсећају на озбиљне државе какве су стваране у Европи у последња два века. Ради се о ентитетским творевинама, на које је подељен јужнословенски простор различитим правним и међународноправним статусима, од којих неки никада нису виђени пре тога у историји политичких односа и дипломатије и међународног јавног права.

Ту злехуду судбину јужнословенског, југословенског простора поделио је и српски простор, за који морам да кажем у смислу просторне политике, геополитике, то ми је омиљен израз, дакле српски простор није подударајући са Републиком Србијом. Српски простор на Балканском полуострву, на јужнословенском простору, је далеко већи од његовог источног дела на коме је конституисана Република Србија. Постоје три оперативне категорије, са којима је руковао и Војислав Шешељ (и у тој традицији мишљења, заправо од деветнаестог века озбиљног мишљења простора, постоје и други аутори који су се тиме бавили); разликују се простор, земље и државне творевине. У случају Србије, односно Срба као народа се може рећи да је најобимнији, најопсежнији, заправо простор који Срби као етнос, као нација запоседају и он је много већи од Републике Србије, која је на источном делу, значи, моравско-савски, дрински и дунавски. Срби у ствари живе на три четвртине јужнословенског простора. То се често превиђа али је у аналошком мишљењу, мишљењу по сличности, могуће поистоветити тај простор са црквеним устројством Пећке патријаршије. Значи, црквено устројство Срба као народа је било опсежније од његовог државног устројства.

Ако се узме цивилизацијско-историјска вертикала од неких хиљаду и двеста-триста година, видеће се да се Срби, на несрећу, нису померили од почетне полицентричне ситуације, јер како смо направили у окриљу Византије три четири државице, тако је то остало до дана данашњег. Тамо где су направљене, рецимо у Рашкој или у Дукљи односно Зети, потоњој Босни, остало је и дан данас, само су имена друга, и није искључено да будемо изненађени да се врате стари називи из византијског доба. Како Европа има идеју регионализације, да се обнови нека феудална или предфеудална слика класичне раздробљености, а наш народ, односно ми нисмо успели у периоду модерне државности, значи од Карађорђевог устанка, развоја модерне државности да направимо

такву политичку творевину, државну творевину која би била подударна са читавим српским простором.

Српске земље и даље су остале не само као географски појмови, него су, нажалост, дипломатским ујдурмама остале као оперативни појмови српске подељености. Тако се говори, рецимо о Србима у Босни, о Црногорцима у Србији, Србима, и Црногорцима у Црној Гори, о Србијанцима у Србији, Пречанима итд. и ту до изражаја долази та склоност западњака да Србе различито именују, е да би доказали да се не ради о јединственом етносу односно нацији, него о некој врсти конгломерата, полиидентитетног, који се у тој мери разликује да није кадар да направи своју јединствену државу. Књига Војислава Шешеља је убедљива управо стога што без зазора говори и пише у јасним појмовима, о употпуњавању Србије до њене природне величине на нивоу српског етнонационалног, културног, религијско-црквеног, економског, политичког језичког и простора. То се у данашњем часу мало ко усуђује да говори, а није се усуђивао да говори ни у претходних петнаест година, зашто? Пре свега због тога што се Србија у ранијим типовима дискурса увек сводила на Моравску Србију, а неретко у пакосним идејама и на њен омалени средњи и шумадијски део, познатији под називом Београдски пашалук. Дакле, ако је био административна турска јединица у време када су ти простори дељени, турски административни називи су задржани, гле чуда, не у Хрватској или рецимо у Мађарској, где је такође постојао санџак и пашалук, него су се задржали само на територији српског простора. Зашто је то тако, па због тога што очигледно да у неким деловањима историјских силника или геополитичких чинилаца дугог интервала трајања, који превазилазе живот јединке и трају више генерација, је конституисан у игри великих сила некакав интерес да се српски народ никада не сложи, никада не сабере и не направи своју потпуну државу.

“Омиљени” израз Запада је Велика Србија, као да, рецимо, попут Велике Британије не може да постоји Велика Србија. Велика Србија је деликт мишљења. У Хагу се као крунски доказ злочина мишљења овдашњих људи који су свесни свог европског и балканског утемељења узима то да заговарају, гле чуда, Велику Србију. Тај појам, иначе скован у кабинетима аустријског односно аустроугарског ђенералштаба после Берлинског конгреса је између осталог био повод за све агресије које су се на ову земљу вршиле, јер се све што се дешавало преко Дрине сматрало несрпским послом и сматрало се тешким злочином. Ако пратите суђење у Хагу, видећете да је то становиште и даље присутно. Зашто је то тако? Па вероватно због тога што делују два чиниоца која нису прихватљива западним силама у ма којој њиховој политичкој, војној историјској и дипломатској конфигурацији, можемо да узмемо од Наполеонових времена, али да не застрањујемо толико у дигресију, узмимо новије време. Ти чиниоци су следећи: прво, Срби су једини Словени и у групи сродних јужнословенских народа, који су у свом историјском ходу из северних и средњеевропских простора продрли на Медитеран. То је једини словенски део, који иначе запрема највећу континенталну масу на планети земљи, који је допро на топло море и то је класично место сваке геополитичке анализе, значи то је нешто што континенталне и поморске силе нису радо гледале. Срби су сецесионим сукобима одбачени од мора на неких сто до триста километара – више их нема на Јадрану. Наша браћа која су дошла из тих подручја где су рођена знају да су то сад подручја која су испражњена, нема више Срба тамо, а онај патрљак од обале од неких сто тридесет и два километра, на који Срби излазе под именом Црногораца на Јадранско море, и то нам је сада прикраћено.

Ви знате да има неколико значајних коридора који пролазе преко Балканског полуострва и нашег простора. Видећете да су Хрвати исфорсирали један никада постојећи коридор, који иде паралелно са Јадранском обалом и треба да споји братске земље Хрватску, Црну Гору и Албанију и тиме је нама де факто потписана нека врста политичке умрлице, јер бисмо били потпуно одсечени

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

од Медитерана. Додуше, ми имамо своје море, наше море је београдски архипелаг – Сава и Дунав, али то, изгледа, није довољно. Грешке су направљене када је стварана прва Југославија, то је оно класично историјско питање о коме и Шешељ пише, много расправља и – Лаза Костић да ли је могла да се направи потпуна српска држава, а да Југославија не буде направљена. Да је направљена велика или потпуна српска држава, која би се вероватно звала Србија, Југославија би у ствари била састављена од Словеније и неких делова Хрватске, што би била заправо неодржива држава. Словенија како тако има правилан облик. Међутим, када погледате Хрватску, видећете да она има силуету острвске државе. Има дугу обалу, има један српаст облик познатији под изразом “кифла”. Њен облик је доказ да су постојале две крајине: српска – унутрашња и спољашња Хрватска, врло танка и да је она први пут државу добила стварањем Југославије, а онда и са Туђманом, јер је пре тога заправо имала крајишки карактер, значи није имала озбиљан државни габарит нити супстанцу. Центри моћи су видели да је ту један озбиљан чинилац и прави савезник Србија и направили су државу јужних Словена са српском династијом, прикључујући нашу садашњу разбраћу тој држави као поражену страну, која је опет надалеко чувеном српском увиђавношћу и милосрђем амнестирана већ у међуратном периоду. Тада је по први пут створен на антрополошко-психолошкој равни тај комплекс српске кривице и потребе за оправдањем другима. Тај комплекс српске кривице ће касније јако да прогресира и пратиће нас све до десетак-петнаест година уназад. Због потребе да се правдамо у неком политичком мазохизму зарад незамерања другима, одступамо од властитих етничких, националних, верских, црквених, економских интереса.

Шешељева књига је занимљива и због тога што то није књига одступања и извињавања, јер у кристално јасним категоријама подразумева склоп националних интереса којих Срби не би смели никада да се одрекну. Плашим се да ми још увек немамо политичаре тог формата који подразумевају националне интересе као темеље вођења политике. Рекао сам да је Шешељ ту изузетак и вероватно се и због тога налази у Хагу.

Када је реч о другом чиниоцу, осим овог словенског карактера Срба, који су као Словени допрли до Медитерана, морам да кажем да су Срби заправо у геополитичким играма увек препознавани као Руси. Без обзира да ли смо ми то желели или не, у нама су они који су желели наш простор или проходност, пропусност нашег простора, продајност нашег простора, видели Русе и то не као неке велике Русе, него као неке мале Русе, умањене и зато су наша пострадања сразмерно укупном броју становника била огромна. Уместо да нас буде тридесет пет милиона, како израчунаше демографи и статистичари, због буна и ратова у деветнаестом и два светска и два балканска и агресије у последњем рату, ми имамо девет милиона становника, значи ми смо три пута умањени народ, плус бела куга. То је препознавање, идентификовање Срба као Руса.

Може се поставити и уочити једна правилност: обе Југославије су, не морате се сложити, можемо да полемише, биле антируске творевине. Прва Југославија, под жезлом династије Карађорђевић, била је део санитарног антируског кордона, који је био антисовјетски, антибољшевички. Ви можете, додуше, рећи – Совјети нису били Руси, то је друга идеологија, међутим, радило се о држави руског народа која је имала форму Совјетског Савеза. Друга форма изневеравања је била Титова Југославија, сећате се Голог отока, покрета несврставања, дистанце, релативизовања Варшавског уговора. У свему томе, кроз Југославију, учествовала је Србија. Може се рећи – то нису били прави Срби, него Срби комунисти, међутим, то је чињеница историје. То је оно чиме бисмо могли да укажемо да су овдашњи људи изневеравали тог мастодонта на истоку нашег истородног дела словенског света.

Са друге стране, ни Руси нису нама притицали у помоћ у сваком случају када су могли. Довољно је, да не идемо у историју дубоко, сетити се само догађаја 1991-95'. Већ постоји огромна мемоарска литература претходног руководства, сетимо се само мемоара Козирјева,

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља“
Рума, 30. октобар 2005. године

Черномирдина, Јељцина итд. и видеће се какав су на моменте ироничан, па чак и саркастичан став имали према Србији Милошевићевог раздобља. Ми морамо о свему томе озбиљно мислити, хладно и аналитички, да би једноставно видели како нам је чинити у времену и простору и шта смо добили после рата са Западом, односно боље речено агресије западних сила алијансе на Србију и преосталу, трећу Југославију, јер се Србија није за време Милошевића одрекла Југославије. Србија се одрекла Југославије после пада Милошевића. После тога, ми смо заправо дошли у ситуацију да, после рата са Западом, постанемо западни савезници, чак иако нас они не желе баш тако као савезнике. Видите, клатно се померило у положај екстремног, од рата са Западом до највеће љубави, али неприхваћене, са Западом. Удварање Западу се, међутим, јужним Словенима, на несрећу, показало после двехиљадите најдрастичнијим у земљи Србији. То је можда и због тога што су Словенци и Хрвати себе самодоживљавали као део Запада, а кључне западне силе, пре свих Немачка и Ватикан су их такође признавале као део западног света, па су их и дословно дипломатски признали прве, пре свих. Римски папа који је недавно, умро и наравно канцелар Кол и увек неизбежни Аустријанци кад су у питању балканска питања.

Срби су православан народ. Неко може рећи – па добро, и Грци и Кипрани су православан народ и налазе се на Медитерану па то ништа не смета, Грци су део НАТО пакта, део Запада, родно место одакле је Запад заправо изникао и опојмљен, како то да ми не можемо као православци лако да се уклопимо; па се онда призива она почетна деоба раних Немањића, ко је од кога примио круну, да ли је био католик или није итд. Е, опет се ради о томе: суштински гледано, ми у том елементу много наликујемо Русима оним који нас опсервирају, више него што ми себе доживљавамо сличним. То су неке геополитичке константе, које не зависе од Милошевића, Коштунице, покојног Ђинђића, Драшковића, било кога. Ми смо то наследили, ми у томе морамо да се снађемо. И у том смислу књига Војислава Шешеља је вишеструко занимљива и она је заправо један водич, који за оне који недовољно знају материју, заправо приближава све те дилеме, расплиће их, одгонета недоумице и даје кристално јасне појмове. У савременој ситуацији ми се налазимо као болесник на операционом столу, под анестезијом и операција траје, а болесник је несвестан. Сви битни делови нашег простора (пазите, говорим о простору, не говорим о кардељевској дефиницији Србије као републике која има две покрајине, односно сад више ни нема јужну покрајину, него говорим о српском простору и српским земљама који су крупнији географско-политички и цивилизацијски појам политичке творевине), дакле, сви ти простори, сви ти сегменти великог српског простора су доведени у питање. Када? На почетку новог миленијума. Зашто? Због редизајнирања европског континента. Под чијом доминацијом? Евро-Америке. То значи следеће: у самој Републици Србији, оној авнојевски створеној и ограниченој, не постоје две покрајине. Није споран само Београд и шумадијски део, све остало је стављено под знак питања. У Војводини смо, не морамо да разглабамо на који начин и како, али могу само да кажем не само одвратно, јер смо већ видели хиљаду пута, него и смешно, али до плача смешно како се понављају сценарији који су одрађивани у протеклих петнаест година и како се увек надодају нови ликови, нови актери који улазе у ту игру, али се сценарији стално понављају, неки пут и дословно. Поменућу Војводину, није искључена ни Неготинска Крајина а пропо Румуније, источна Србија – Бугари, јужна Србија – Албанци. Косово и сами знате да је после агресије окупирано.

Што се тиче друге компоненте сложене државе, а то је Црна Гора (пошто је резидуална Југославија, која је састављена била само од две државе, само српског народа под разним именима сведена, преобликована сада у државну заједницу Србија и Црна Гора), чак и то је доведено у питање, па се опет лабораторијски врши растакање слично као код Совјетског Савеза, односно Заједнице независних држава. Дакле, каже се да је ненормална држава два народа (а не каже се да се ради о једном народу), да нема нигде тзв. бинарне федерације, да је то неодрживо. Нико не помиње могућност коју иначе Шешељ препоручује, а ја се за то залажем, унитарне државе,

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

напуштање кардељизма. Политички модел који су Словенци преко Едварда Кардеља наметнули Југославији и даље опстаје. Ми нисмо променили ни облик ни уставну супстанцу државе. Ми смо и даље република која има две покрајине. Постоји Република Србија, значи није урађено оно што је постојало као могућност пре 1918: чим се увидело да се распада СФРЈ, направити заједничку државу Србије и Црне Горе и дела Босне под једним именом, без република, напуштањем републичког концепта авнојевског и Кардељевског. То се није десило.

Елем, и ова заједница са Црном Гором је тако доведена у питање да нас од тог референдума, по свему судећи, непуних пола године одваја. Ако би се састали овде у мају, можда би разговарали на нивоу већ отцепљене Црне Горе. Дај Боже да не буде отцепљења и референдума. Хајде да не буде, јер ова Венецијанска комисија је крајње неизванстан орган. У Хагу се суди за ратне злочине, а еврократама би требало да се суди за злочине против мира. Ако донесу одлуку на Венецијанској комисији о неком безвезном референдуму, где би шездесет, седамдесет хиљада људи могло да одлучи о одвајању Црне Горе, тим типовима би требало судити за злочин против мира, поремећај мира који ће се сигурно догодити, као трајан ожиљак оптерећивати оба дела српског народа, па чак и те, не знам како да их назовем, расрбљене Црногорце који мисле да уопште нису Срби, да су не знам шта.

Ради се о једној ноторној, вулгарној, геополитичкој игри мрвљења. Европа жели да постане глобализацијски чинилац, пандан Америци, да развије неки свој тип глобализације, евроглобализације. Да ли она код нас увежбава неку врсту своје будућности или заправо код нас испитује све могућности властитог пропадања, о томе је проф. Зуровац писао кад је говорио о варварству, европском варварству. Постоје велике европске нације: Шпанци, Италијани, Немци, Французи, Холанђани... да ли они икада могу да буду денационализовани, територијално и политички размрвљени на начин на који се то ради на Балкану, на српском простору са Србима. То је велики опит који је Европа овде уприличила и испитује будућност те велике наднационалне или транснационалне конструкције познате под именом Европска унија. Ако се покаже да Срби као заморчићи могу да буду размрвљени и ентитетизовани, онда ће тај процес да крене и у Европи, ако се то покаже немогућим, онда ЕУ улази у дубоку структурну кризу и вероватно нема будућности.

Момир Лазих: Браво. Било је заиста сјајно уводно излагање др Милоша Кнежевића. Позивам др Милана Петровића да узме реч, изволите.

Хронологија хрватског злодела

Проф. др Милан Петровић: Књига о којој данас беседимо јавља се пре свега као сусрет двојице великана српске националне идеологије, универзитетског професора и војводе др Војислава Шешеља и универзитетског професора др Лазе М. Костића, у којој Шешељ излаже и анализира публицистичко-национални опус Костића. Намах пада на памет и сличност судбина обојице. Док је Костић, најугледнији професор управнога права у 20. веку код Срба, морао да пред партизанским “ослободиоцима” 1944. бежи у западну емиграцију и тамо до смрти једе горак хлеб изгнанички, дотле је Шешељ, највећи промотер српских националних истина почев од 1980, доживео да буде протеран најпре са Сарајевског универзитета и потом и са Правног факултета Београдског универзитета, да би најзад пао у канџе лажног, србодерског Кривичног трибунала у Хагу. Вечна срамота пашће на прогонитеље и издајнике др Војислава Шешеља, јер они су прогонитељи и издајници самога Српства!

Епохалан значај Шешељеве књиге о Костићу огледа се у томе што она попуњава једну историјску празнину која је узрок свих наших недаћа. Она је, наиме, први српски национални

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

програм од Гарашанинова „Начертанија”, од 1844. године. Највећи немачки правни писац 20. века, Карл Шмит (1888-1985), дефинисао је нацију као народ који је у стању да прави разлику између својих пријатеља и непријатеља. Зато је суштински задатак националног програма да нацији, изграђеној или у настајању, ту разлику предочи и објасни. Гарашаниново „Начертаније” циљало је на Турско царство као нашег главног непријатеља, имајући при том релативно лак задатак: Отоманска империја била је у процесу дисолуције, била је „болесник на Босфору”, против кога је био отворен стечајни поступак познат под називом „источно питање”, па је „Начертаније” само хтело да се и ми, као стожерни балкански народ, укључимо у групу стечајних поверилаца тог „болесника” и да из стечајне масе узмемо што већи део. Ослобађањем свег Српства испод турског и аустроугарског јарма, процесом који се окончао завршетком Првог светског рата 1918. године, „Начертаније” је постало беспредметно.

Фатално је, међутим, што смо ми управо тада, те 1918. године, престали и да будемо нација јер смо, ујединивши се са Хрватима, изгубили из вида да смо у своје тело унели најјачи отров који се да замислити, главни узрок нашега потоњег страдања и нестајања. Да се од тог отрова српски народ излечи, основни је циљ књиге Шешеља о Костићеву делу. Да би се тај отров прикрио измишљен је титоистичко-партизански комунизам – пазите, не смемо наседати римокатоличкој пропаганди и осуђивати комунизам уопште, јер шта се нас тичу, рецимо, кинески и вијетнамски комунизам, који, под датим условима, могу чак бити и наши геостратегијски савезници – један антисловенски и слободнозидарски комунизам чији је директан наследник и овај сатрапски режим у Београду, који очигледно само администрира интересе НАТО у нашој земљи. Зато се и остваривање националног програма чији су аутори Шешељ и Костић суочава са несагледиво већим тешкоћама него Гарашаниново „Начертаније”. Јер, њему насупрот не стоји никакав политички болесник, већ осовина Њујорк – Ватикан – Берлин, као тренутно најјача сила у историји човечанства.

Хипнотисани борбом за ослобођење од Турака, нисмо приметили да су Хрвати наш много већи и опаснији непријатељ. Заправо, под Турцима се српски народ ширио и умножавао. Пећка патријаршија, коју је обновио велики везир и Србин Мехмед-паша Соколовић 1557. године, имала је јурисдикцију и над земљама које никада нису биле уједињене под жезлом једног српског владара; турски бегови су преклињали и мамили Србе из Босне, Херцеговине и Васојевића да насељавају Шумадију и Поморавље, запустеле услед аустријско-турских ратова, и тако увелико допринели стварању савремене српске нације, која не познаје уже завичајне и племенске разлике које би је разједињавале; познато је да је у време вишевековне турске владавине било уништено мање српских православних цркава него у време усташке страховладе од 1941. до 1945. године.

Хрвати су нам углавном на превару одузимали територије, људе, језик, да би након тог духовног геноцида, кад би се указала прилика за то, следио и физички. Захваљујући хрватским злоделима, Срби су поднели, после Руса и Јевреја, сразмерно највеће губитке у Другом светском рату. Разлика је, међутим, у томе што су Руси и Јевреји ипак били обештећени територијалним увећањима, па чак, као Јевреји, и добијањем сопствене државе, док су Срби, захваљујући Титовом режиму и српским партизанима, били кажњени територијалним и националним комадањем, што је практично значило да су само Срби и Немци изгубили Други светски рат. Почетак српскога мазохизма спрам Хрвата свакако је признање да је српски, штокавски језик, „дијалект заједничкога српскохрватског језика”. Тиме смо се огрешили и о став водећих светских слависта, који су све штокавце сматрали Србима, што је значило и предају Хрватима Срба римокатоличке и гркокатоличке вере, о чему такође подробно извештавају Шешељ и Костић. Хрвати и њихови савезници из те наше лингвистичке самообмане стално извлаче добит на нашу штету. Тако у савременим немачким уџбеницима посвећеним српском и хрватском језику подручје ијекавскога

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

изговора проглашава се хрватским језиком, тако да се хрватски наводно говори у Хрватској, Босни и Херцеговини, Црној Гори и деловима западне Србије. А чијим језиком говориш, том народу, по правилу, и етнички припадаш.

Хрватска језичка мистификација до крајњих је политичких консеквенци доведена у књизи тузланскога адвоката Иве Пилара, који се крио иза псеудонима Л. фон Зидланд (Л. вон Сјдланд). Та се књига појавила за време Првог светског рата, али су је чак аустроугарске власти због њенога антисрпског лудила морале да забране. Но, поново су је 1943. у Загребу објавиле усташе, под насловом “Јужнословенско питање”. По Пилару, пошто се све до Велике Мораве говори ијекавски, све дотле се протеже хрватско етничко подручје и праведна граница хрватске државе. Срби у ствари и не постоје – они су измишљотина православне цркве. Зато екавци и нису Срби већ Бугари, па би зато Велика Морава требало да буде граница између Хрватске и Бугарске. После Првог светског рата Иво Пилар је могао мирно да обавља своју адвокатску праксу у Тузли, јер је Краљевина Југославија, насупротив усташким, ватиканским и коминтерновским лажима, била толерантна држава. Занимљиво је, међутим, да се до праве истине долази када се Иво Пилар с главе постави на ноге. Ијекавица и икавица су западносрпски изговори, па су они који њима говоре етнички Срби. На западу српски језик се граничи са кајкавштином, која је само дијалект словеначког језика, и та језичка граница уједно је етничка граница између Срба и Словенаца. Словенци, додуше, не желе да о томе говоре, јер Хрвати и за њих имају припремљену “теорију” да су алпски “Хрвати”!

Али највеће безумље Срба према Хрватима ипак је наше одбијање да прихватимо Лондонски уговор од 1915. године, што и Лазо Костић назива пропуштањем историјске шансе каква се не понавља. Лондонски уговор био је закључен између сила Велике антанте: Британског царства, Француске и Русије, с једне стране, и Италије, с друге, и њиме је било, између осталог, извршено разграничење између Италије и Србије с Црном Гором на Јадранском приморју. Као гранична тачка био је утврђен рт Плоча, па је тако цела јужна и средња Далмација, с лукама Сплитом, Дубровником и Котором, улазила у састав српских земаља. При том је поштовано и право самоопредељења, пошто су становници јужне и средње Далмације били у већини третирани као етнички Срби. И управо да се Лондонски уговор не би применио, бацили су нам се Хрвати у “братски” загрљај и тражили да се с њима пошто-пото и брже-боље ујединимо. А када смо се 1918. с њима и ујединили, почели су да раде све како би новонасталу државу уништили. Тако је најутицајнији хрватски политичар Стјепан Радић 1926. изјавио:

“Ми смо Хрвати били кроз стољећа предстража Еуропе према Балкану. Сад смо еуропска аријергарда или задња чета еуропске fronte према тому истому Балкану.” Исти Радић је у говору у Народној скупштини 26. новембра 1927. жигосао “турску београдску политику” и истицао како су Хрвати “кршћански народ и кршћанска цивилизација”. Ја сам пак, са своје стране, у једном чланку објављеном пред распад друге Југославије, анализирао Лондонски уговор и дошао до закључка да он правно још увек важи.

Који народи су наши могући пријатељи? Као такве, Лазо Костић види Мађаре и Јевреје. За Мађаре то у први мах изгледа необично, пошто смо у два светска рата били љути непријатељи. За Костића је ипак важнија духовна блискост српског и мађарског народа, што је и претпоставка могућности њиховога националног помирења и сарадње. Од Мађара смо преузели мноштво речи, а и Мађари од нас. Насупрот томе, иако смо од Турака и Немаца такође преузели много речи и израза, ти народи из нашег језика нису узјамили готово ништа. У новијој историји, Мађари практично нису били оруђе у рукама агресивног римокатолицизма, то тим пре, што је носећи друштвени слој у Мађарској, ситно племство, центрија, била претежно калвинистичка. У Аустро-Угарској монархији, Мађари су као конститутиван народ увелико штитили и заштитили Србе од

Хрвата. Без њихове заштите, геноцид над Србима у Аустро-Угарској вероватно би се већ догодио током Првог светског рата. А после масакра над Србима у Новом Саду 1942. године, који су починиле мађарске окупаторске трупе, управо је мађарски Парламент био тај, који је инсистирао да се кривци тог злодела пронађу и казне. Лазо Костић сматра да би требало да учинимо све што је у нашој моћи да Мађари поврате Ријеку као највећу мађарску поморску луку.

Ниједан народ у окупираној Европи није толико задужио Јевреје као Срби. Не само што смо пред избијање Другог светског рата великодушно отворили границе за јеврејске избеглице из Аустрије и Чехословачке, него је и влада окупиране Србије одбила да донесе антијеврејске расне законе, који су у нацистичкој Немачкој били правни основ за дискриминацију, а потом и за истребљење Јевреја. Јевреје су у Србији морали да хапсе искључиво Немци. Сам генерал Недић спасао је више угледних Јевреја. Ваља напоменути да је усташки поглавник Анте Павелић већ 1941. увео у Независну државу Хрватску расне законе и да су прогањање и истребљивање Јевреја на њеној територији вршили сами Хрвати. У Јасеновцу, од усташке каме страдали су подједнако и Срби и Јевреји. Но, Јевреји нам ту љубав никада нису узвратили. Штавише, како истиче Лазо Костић, титоистички јеврејски интелектуалци Ели Финци и Оскар Давичо декларисали су се као Срби само да би могли да оправдају своје изливе сатанске мржње на Српство. Додуше, има Јевреја који искрено воле Србе, али то су појединачни случајеви. Јеврејска нација, односно држава Израел, у потпуности финансијски и војно зависе од осовине Њујорк – Ватикан – Берлин, тако да не би смели ни да се усуде да другачије мисле него како то диктирају елементарни услови њиховог опстанка.

Костићев опус има и одређене недостатке. Живећи као емигрант на Западу, Лазо Костић се очигледно није усуђивао да дубље зађе у позадину хрватских злодела над Србима и да тамо види Медузину главу римскога католицизма. Додуше, писао је он о спрези римокатолицизма и усташтва за време Другог светског рата, али тек у мери у којој су то већ учинили страни, посебно немачки истраживачи, у првом реду Дешнер, Хори и Бросат. Даље, Костић није доживео слом комунизма у Европи и настанак нових констелација пријатељства и непријатељства, чија ће жртва опет бити српски народ. Многи Срби су одушевљено дочекали слом европског комунизма, ни не сањајући да ће управо српски народ морати да плати дуг који су римски папа и СР Немачка потраживали као накнаду за подривање комунистичких партија у католичким и протестантским социјалистичким државама. У великој политици, тамо где се ради о релацији пријатељ – непријатељ, ништа није бесплатно. Па и ова приватизација коју почев од 2000. године врши београдски сатрапски режим, није ништа друго до обештећивање НАТО-а за бомбе и ракете које је претходно бацио и испалио на нашу земљу и на наш народ. Лазо Костић такође није могао да зна, а ни ми сами не знамо, каква ће бити улога српског народа у глобалном конфликту између НАТО-а и радикалног ислама. Лепо је, с тим у вези, данас рекао књижевник Момир Лазић да ова књига није довршена, и да ће Шешељ морати да је и даље пише.

Но, такорећи у сенци тог глобалног конфликта расте једна материјална и морална двојна велесила, Русија и Кина, око којих су се окупиле и централноазијске републике, и која ће највероватније у догледно време имати хегемонију и у светској политици. Час успостављања те хегемоније биће знак да и Срби поставе своје битне политичке захтеве. И Шешељ исправно каже да се наши национални интереси не могу остварити пре него што Русија опет не буде водила главну реч у европској политици. Трагично је ипак то, што време ради за Русију, док време ради против нас. Усташе су, када је исход Другог светског рата већ био јасан, певале песму: “Ој Русију, све ће твоје бити, али Срба више неће бити.” Ми зато улазимо у раздобље историјског мрака, слично ономе после Косовског боја. Ипак, то не мора бити само раздобље пропасти и ништавила. У таквим раздобљима рађају се и нове снаге и идеје које мењају свет.

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Момир Лазих: Хвала проф. др Милану Петровићу, заиста надахнуто предавање, показао је оно што сам ја заиста рекао, ова књига није довршена, ова књига неће бити довршена ни после вас, који све ово кажете. Према томе, идеологија српског национализма је једна дуга прича. Веома ми је драго што вечерас могу да представим једног човека кога ја изузетно ценим у свету књижевности, који ће вечерас говорити о овој књизи, који је имао храбрости да говори истину и буде у затвору и кажњаван кад год многи то нису били. Никола Цинцар Попоски, изволите.

Научно тумачење без трунке пристрасности

Никола Цинцар Попоски: Поштоване даме и господо,

Почећу тврдњом да је национализам уграђен у нама као што је у нама уграђен наш его. Тврдим да управо јачање националне свести Срба и повећано поверење грађана у Српску радикалну странку, јесте време да се као резултат тога и припадници националних мањина осећају равноправно укључени у живот Србије. Наиме, тамо где су радикали на власти, ова констатација је потврђена у пракси.

То и јесте разлог мог учешћа у овом разговору, јер као припадник најмање етничке заједнице у Србији уверен сам да је само у ситуацији када је већински народ равноправан са другима, могуће очекивати да сви буду равноправни и задовољни својим местом и улогом у друштву, а то није било тако у дугом комунистичком периоду. Други разлог за моје учешће у разговору је то што је господин Војислав Шешељ као Србин и антикомуниста уистину био прогоњен, затваран, то јест хапшен због свог политичког деловања, које је било праведно и слободарско, треба рећи и људско јер ко се не бори за равноправност већинског народа спрам мањинских, што јесте био случај у тадашњој Босни и Херцеговини, где је српски народ био у неравноправном положају, најмање што се може рећи не поступа људски, а ако се већ бави политиком онда мора да се бори и за правду и права других. Зна се да је Шешељ управо тако и чинио.

Претходно истакнуто јесте и моје опредељење, јер је оно основ оствареног достојанства човека у свакој заједници, малој и великој. Квалитет нашег постојања у заједници зависи од појединаца, али много више од целог бића породице и друштва.

Зато, када се данас говори о национализму, овој теми приступам веома озбиљно а не из манипулантских или интересних разлога. Посветио сам много времена изучавању историје, религије, митологије, психологије, књижевности и уметности, упознао многе људе различитих спознаја, вера и убеђења, путовао по свету. У међувремену сам се доказао као песник. Из свог искуства уверен сам да сваки човек, припадао он великом или малом народу, ако јесте човек, онда јесте и националиста, са позитивног или негативног становишта егоизма; негативан се у првом реду појављује код оних који из личних интереса раде против интереса сопственог народа, али не завањају се, они не доприносе ни другима у тој заједници. Зна се, све у нама и око нас постоји у двојству добра и зла, позитивног и негативног.

Националиста, као нормалан човек, позитиван, прво воли своју породицу, па фамилију, род и народ и тим истим редом се жртвује за друге. То, наравно, не значи да не воли друге или да гаји мржњу према другима. Биолошки гледано, сваки човек носи у себи себични ген који јесте основ за формирање позитивног или негативног егоизма. Уверен сам да човек који воли своје и свој народ поседује први услов да може да воли и поштује друге. Онај, ко из било ког интереса изда свој позитивни его стиче негативни и тај не може волети никога, он може послужити само туђим интересима, испуњавајући при том неке своје мале шићарцијске интересе и задовољства. Наравно

да такви људи нису достојни поштовања, они могу бити само нељуди, маскирани људи тј. нељуди. Из овога произлази и мој став о књизи Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма”.

Већ у предговору своје књиге Шешељ је одговоран, јасан, прецизан, и док сам га читао, размишљао сам да ли можда то читам своје мисли или сањам да читам. Не, не сањам, реч монархија не бих споменуо у овом контексту. Наиме, иако нисам монархиста, гајим поштовање и уважавање за наше краљевске династије, јер су оне никле из народа, што није случај са неким нама суседним монархијама. Истовремено, наше куће су гајиле позитиван национални его, бранећи свој народ достојанствено и часно, иако 1941. не и успешно. Надаље, били су веома отворени према другима, јер да није тако, зар би у свакој српској влади било Цинцара, иако је тачно да их у Србији заправо није било много. А српски војник у краљевској војсци је био частан и достојанствен, што наравно и Шешељ истиче и зна. Уз ову опаску потписао бих сваки ред овог предговора као свој лични став. Једино што овде у своје име морам да кажем јесте да нисам изучавао дела професора Костића.

Већ читањем прве главе “Историјски супстрат српског националног идентитета” уочава се висок ниво научног приступа којим Шешељ неоспорно влада, како исцрпношћу података, тако и редоследом казивања којим је несумњиво утврђивана истина о Србима и њиховом доласку на Балкан, времену пре и после Немањиха, као и односима са другим балканским државама тог времена и међусобним односима српских велможа и краљева. Једина замерка, ако је уопште вредна помена, је да нису побројана сва племена која су у то време живела на Балкану, али то и није битно за тему о којој је реч.

Оно што се овде мора напоменути јесте чињеница да је термин Велика Србија, данас назив истоименог часописа Српске радикалне странке овде назначен и потврђен доказом као историјски назив из раног периода средњег века за територије које заузимају Срби, и да употреба ове синтагме нема негативну конотацију према другима, већ представља историјску чињеницу и носи у себи услове позитивног ега према свом бићу, што значи: поштуј своје да би могао да поштујеш и туђе.

Распад Византије, у чијој су се близини формирале мале српске државе, негативно је утицао на економску моћ истих, што се поновило са распадом Југославије, јер јасно је да се тиме капитал и имовина деле, цепају и беже у веће и моћније државе, где се могу сачувати и увећати. Мале српске државице и њихови владари, у жељи да се одрже на власти, међусобно ратују, подстицани од стране моћних суседа и у зависности од њихове воље у већој и мањој мери постају зависници – вазали. И поред тога, српско становништво, иако притиснуто између већих католичких држава и исламске Турске, у борби за преживљавање, углавном остаје православно али се не мали број породица покрштава и прелази у другу веру, пречесто и насилним методама. Све ове прилике и неприлике Срба Шешељ документовано казује истичући при том и делатност многих утицајних Срба и свештеника који кроз разне форме делују уз различите облике удруживања како би мирним путем остварили повећан степен права за свој народ, како у Турској, тако и на северу, у Угарској, касније Аустро-Угарској. При том, уочљиво је да су црквена и верска питања остајала нерешена а персонална, уз војничка добијала примат и предност од јаким суседа јер су била у интересу зараћених страна наших северних суседа и Турске. Између насилног исламизирања на јужним деловима Балкана и споријег а вештијег покатоличења на северозападу наших граница Срби су у почетку на северу били добродошли за одбрану истих граница а касније, суптилним методама би их уз привилегије покрштавали, што неоспорно показују многа документа, а Шешељ врло тачно казује о свим поменутиим битним карактеристикама живљења у том времену.

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Босна, Српска Панонија, Српска Крајина, Српска Далмација, биле су у дугом периоду од три века ни тамо ни овамо, при том стварни утицај Срба православаца се непрестано смањивао, сем у случају утапања старих дубровачких римских породица у народну већину која је била православна, где се уместо застава Св. Срђа и Св. Зенобија сви сложише под заставу Св. Влаха, како каже Шешељ.

Све поменуто Шешељ, уз многе помињане историчаре, неспорне ауторитете, обогаћује разложним научним приступом и тумачењем без трунке пристрасности, дакле научно. Иако као писац не употребљавам цитате, овде ћу због једног елемента Шешељеве одбране у Хагу рећи да бих цео други пасус са стране 156, који почиње Орбином а ослања се на став Владимира Чоровића, у целини цитирао као изузетно важан за разумевање Шешеља и његовог става. Када већ помињем принципе који истичу Шешеља и његов правдољубив став, да поменем и Ватикан. Наиме, зна се да Ватикан изузетно ретко одступа од једном постављених принципа и у том контексту ваља посматрати и Шешељево становиште данас, спрам Ватикана, па се и у његовој одбрани у Хагу то јасно види. Последњи пасус са стране 156. и 157. који се односи на СПЦ безрезервно сматрам за пример истинитог односа према СПЦ и нашег искреног односа према христољубљу.

Поглавље о српској Македонији изложено је тачно и језгровито, што је и иначе Шешељева доследно спроведена намера кроз целину књиге да буде јасан и одговоран и историјски тачан, научно потврђен ауторитетима светског гласа. Овде, као Цинцарин, морам да се вратим мало уназад и потврдим блискост Склавина с Брсјацима на основу свог родног места, тј. назива топонима Амбела ди Дисупра и Амбела ди Диђос. Шешељ у почетку књиге помиње Лабу, беле Словене, мало јужније имамо и место Бели град (такође цинцарско место у Албанији). Ово стога што у тумачењу етничких заједница које живе са Србима као и других народа који живе са Србима и поред Срба, Шешељ, иако националиста, износи само истину о свима. Рецимо, језичко упливање, уз утицај једног језика на други није сметало ни Цинцарима, ни Грцима, ни Србима, већ је утицало на језичко и људско прожимање. Узгред, поменута села дала су касније виђене људе у Србији, иако су припадали пореклом староседеоцима Балкана. Поменућу Јанка Попу Поповића, српског војводу из Горње Белице, родног места мог оца, иначе из фамилије којој припадам, Александра Цинцар Марковића, Кочу Поповића, као и многе друге. За истинитост о ставу према Цинцарима захваљујем се господину Шешељу. Поново истичем: да би односи у некој земљи били нормални, неопходно је и да се припадници мањина понашају са поштовањем према већини, да би и сами били поштовани. Нажалост, комунистичка власт је ову максиму прекројила и изопачила на штету српског народа. И данас ово злодело помажу неки Срби, бивши комунисти пресвучени у новодемократе, иако су неки били познати по злу према другима.

Наглашавам да став Српске радикалне странке, која јавно изражава спремност да се поштују сва права мањина у оквирима најшире поштованих и у Европи, поново потврђује моју тезу о позитивном и негативном национализму, а Српска радикална странка, зна се, још давно залагала се у парламенту да се македонски дијалекат службено користи у раду државне администрације. Тај став доследно следе и данас, када су у питању права националних мањина на територији Србије у њиховим локалним срединама, стога је у чланству Српске радикалне странке немали број припадника различитих националних мањина. Овде наглашавам да моја маленкост не припада ниједној странци.

Духовно јединство старе српске вере са православљем није сметало СПЦ, и стога је православље постало и остало опредељење највећег дела Срба, стога су, и поред извесних успеха, покушаји потпуног унијаћења Срба пропадали и поред огромне војне, финансијске и привредне надмоћи Рима и моћних суседа, често уз жестоко противљење и Бечком двору. За своје чинодејствовање, одржавање и деловање Патријаршије, архиепископија, употребљено је много

дипломатије и вере у исправност хтења да се очува духовно јединство Српске цркве, што је Шешељ у књизи и доказао и показао као крунски доказ спремности српског свештенства да остане у служби свог народа и вере, јачајући га духовно али и спремајући га кроз школство и образовање за одговоре у будућем времену.

Но, ни мудрост ни дипломатија нису помогли пред комунистичким силама које су суптилно суровошћу отпочетом у постратовском периоду педесетих па све до данас острашћено радиле на разбијању СПЦ, па спор започет 1955. од избора за патријарха Викентије Преданова до скоријег хапшења Архиепископа Јована настављен је и данас, уз, најблаже речено, ружење СПЦ. Овде се чак јасно показује у којој је мери Броз оставио својима у наслеђе гнусну намеру да Србе и српску веру трајно угрожава, па је после раскола хришћанства његов допринос неразумевању сродних народа на тлу Југославије нарушавањем вере само Србима православцима, уз помоћ са стране, заправо чврста основа за мржњу према Србима, која је нарочито ескалирала распадом Југославије, где се снага верских слобода за муслимане и католике показала као добар дипломатски фактор спрам претходно систематски ослабљиване, како материјално, тако и кадровски Српске православне цркве.

Обићи ћу Шешељева размишљања о уметности и књижевности, јер и моја и његова сагледавања уметности верујем да се не могу у правој мери протумачити побројавањем у низу догађаја без даљих анализа. Што се тиче књижевности, ту би мени била потребна исто оволико обимна књига и засигурно би се у овим тумачењима и разликовали, само би тумачење разлика између ставова појединих књижевника тражило превише простора. Ипак, у једном сам сасвим сагласан и сматрам да је добро што је Шешељ поменуо књижевнике, уметнике и друге ствараоце, јер су многи од њих покатоличени без своје сагласности. Многим угледним српским научницима и ствараоцима умањиван је значај ако би живели и радили у Хрватској.

Да отуђење, поготово верско, ствара трајну мржњу отуђеног према свом дојучерашњем сабрату, те да се испољава и као библијски грех у свих десет Божијих заповести, јер се негативни его претвара у сатанско деловање, показано је кроз навођење речи Бранка Машића на страни 325, из којих цитирам део којим се јасно доказује поменуто: “Зато је света дужност да одузме дивљаку...”, заправо Србину у овом случају језик, али зна се, и жену, имање, кућу и живот. Све то из једног злог егоизма, користољубивог, а могуће је и колективним злом покривеном дозволом из Рима, што се безмало доскора дешавало, а кулминирало у последњем грађанском рату у Хрватској, по злу нанетом Србима изједначеном са злом из доба Павелића.

При том, мало или нимало нису вредели апели зналаца, хуманих људи, слависта, етнографа, публициста, било да ти гласови истине долазе са запада или истока, да се уважи макар мало и истина о српском народу, јер и сада се истина о нама казује са претходним условљавањем – испуните ово или оно, а потом ћемо ми оценити јесте ли добри или лоши момци. Сада се можда можемо надати ублаженом ставу католика према православљу, у складу са савременим схватањима о потреби помирења хришћанских цркава, што сада највише зависи од намера и новог папе, са једне стране, а са друге стране, уместо раније Турака, имамо интересе моћне силе који се остварују у исламским земљама за потребе свог односа према њима, а потом усклађују однос према нама. У том вакууму, колико ћемо издржати без ваздуха, између шаргарепе и штапа висе наша илузија о политици могућег, која се клати према ветру који дува са њихове стране и често нас одувава без икаквог разлога, онако тајфунски, како то већ зависи од природе њихових потреба. Од нас ипак зависи само једно, не мало важно: морамо уважавати себе, призивати у помоћ историјску истину која је уписана у овој књизи Војислава Шешеља, јер нам она обезбеђује достојанство, а достојанственог човека и његову заједницу поштује много више и пријатељ и непријатељ. Ми морамо бити задовољни нашом историјском стварношћу, трајањем и у изузетно

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

тешким условима, јер данас у свету постоји међународно право и право на постојање културног и цивилизованог народа, какви јесмо, који уме да живи са другима и поред других ако нас тај други не покрштава и не убија.

Говорећи о Уставу код Срба у грађанској Србији и Југославији, Шешељ се видно ослања на професора Костића, како је и сам нагласио. Надаље, с правом истиче и став Лазе Костића о дубровачкој литератури коју и Срби католичке вероисповести Милан Решетар и Петар Колендић називају српском, јер отимање свега што се може отети траје и данас, и у прошлом веку досегло је сам врх зла. Даље, пишући о Његошу Шешељ констатује да се у делу Костића ишчитава и државно-правна мисаоност песника управо кроз анализу разлога истрага потурица, супротно оном што се дешава данас, услед чега га неки нови Црногорци удаљавају и изопачују као немилог. Данашњи пресвучени титоистички комунисти до максимума негирају Његоша, сводећи га неретко на неважног писца, и то не би ли рушењем овог великана срушили и српско биће у Црној Гори.

Отворено, искрено, часно, одговорно и коректно Војислав Шешељ пише о Грцима, Арнаутима, Власима, Цинцарима, Буњевцима, Шокцима, Јеврејима и Мађарима у Србији и посебно Војводини, али и у другим српским срединама. При том наводи велики број аргументованих текстова слависта, етнографа, путописаца и научника: Француза, Немаца, Аустријанаца, Мађара и Руса и наших знаменитих људи, чија мишљења потврђују његове ставове и истинитост наведеног. Није ли то онда позитивизам једног истакнутог српског националисте и потврда мог напред изнетог става о здравом национализму у нас и Српској радикалној странци, баш као и у време Николе Пашића? Питам се не смета ли то управо негативцима на другој страни, онима што мисле да је удвориштво најбољи начин за преживљавање? Морам рећи, са њима се не слажем управо у сразмери колико сам сагласан са Шешељем.

Шта рећи о хиљаду година хрватског варварства и злотворства над Србима, сем да је оно досегло врхунац у време Павелића и комунистичког режима, тачније како су то лепо рекли на западу тамници – народа, али овог пута тамници само за српски народ. Титоистички режим је припремио за нас егзодус, који се и догодио деведесетих година, изједначен по злу са хитлерско-павелићевским Јасеновцем, и сваки даљи коментар је сувишан.

Српска национална свест, ма како да је угрожена, притиснута уценама, заплуснута манипулацијама које увећавају нашу масу сивих ћелија и било какве да су последице дугогодишње вековне тескобе, наш мозак ипак јесте у једној вечнијој лобањи са истоименог брда. Стога се једино уздамо у себе, хришћане из света и у Господа.

Уверен сам да поуке из другог дела ове књиге јесу не само научни допринос, него и путоказ за нашу самосвест и пут за избављење из времена и века манипулације, у коме јесмо и да је већ половина од свих Срба код нас и у свету тога свесна.

О злу комунизма речено је и написано и у свету и код нас безброј књига. Ипак, последице код нас су највеће јер српски народ најлакше од свих прашта другима, а нама други не опраштају ни своје грешке. Једно питање, ипак, карактеристично је само за нас. У дугом комунистичком периоду вођа је затворио и побио више припадника већинског српског народа, што се није догодило ни у једној другој комунистичкој земљи. Тиме је, као Хрват, доказао да га није мимоишла мржња и негативни набој према Србима, што је његова највећа полит-нечовечна грешка, јер га са друге стране свет памти као лидера несврстаних, и то мудрог, што, признајем, заслужује, а наше право остаје да запамтимо учињено зло српском роду. Ако је то трајало пола века, не треба се чудити што и данас последице трају. Па пред крај овог текста, у овој за српски народ историјски значајној књизи, морам рећи да је Шешељ у праву када је поменуо Броза, Ђиласа и Пијадеа за многа српска страдања, која се и данас догађају. “Ја бих само додао четвртог, не мање значајног,

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Бакарића, који је својом максимом да су “сви српски комунисти пресвучени светосавци” заправо унапред оверио алиби да се свако зло нането Србима, па чак и комунистима, чини зато што су они заслепљени а притајени верници Светосавља, што је у време комунизма био највећи грех. Па добро, истрпећемо ми дивљаци, православни хришћани све Христа ради, и остаћемо ипак православни.

На крају, мој закључак је да би свака угледна српска породица ваљало да има ову књигу.

Време српског освешћења

Слободан Јарчевић: Поштоване даме и господо, поштовани житељи Руме. Обавезан сам да подсетим Румљане да је један од њихових суграђана написао дела о српским земљама и српском присуству у Панонији у раном средњем веку и да нас је тим делима упутио да преиспитамо своју прошлост – кривотворену у историјским и другим уџбеницима, од основне школе до универзитета. Реч је о часном господину Хугу Роту, који је, неким чудом, преживео хрватске и немачке концентрационе логоре у Другом светском рату. Он је, 1992. године, један од оснивача Фонда истине о Србима са седиштем у Книну. У оквиру програма овог Фонда, објавио је књигу “Сербл на свом тлу”, на српском и енглеском, и показао да средњевековне географске карте Мађарске, Аустрије и Холандије носе српске топониме у данашњој Мађарској, Славонији, Барањи, Војводини и румунском Банату. У њима је записано да од народа ту живе само Славенски Србли. Колико је то супротно нашим представама да су на ова подручја Срби дошли само сеобама и Великом сеобом крајем седамнаестог столећа – из Србије, Црне Горе и Македоније! Наравно, учили смо да су Срби, прогоњени од Турака, стигли на мађарску земљу. Нисмо били способни да уочимо да би Срби морали путовати до Монголије – јер би само тако стигли на земљу Мађара. Измакла нам је чињеница да су Мађари дошли из Монголије на земљу другог народа, а по овој књизи Хуге Рота, стигли су на српску земљу. Нисмо схватили ни чињеницу да ни Јован Ненад Црни не би могао у Банату прогласити српску државу почетком 16. столећа – да су Срби тамо стигли сеобом патријарха Арсенија Чарнојевића 1690. године, око стопедесет година касније! Хуго Рот објавио је и књигу “Косовски искон”, опет на српском и енглеском језику. И овде се послужио европским географским картама, на којима је убележено да у средњем веку нема шиптарских административних целина на Балкану, нити бројније шиптарске насеобине. Описао је њихову државу западно од Каспијског језера, на коју се све мање осврћу историчари Европе.

Како видимо, Хуго Рот је 1992. године допринео буђењу српског национализма, на чему тако енергично истрајава, од студентских дана, и др Војислав Шешељ. Али код великог броја Срба, па и код неких познатих интелектуалаца много тога још није јасно из историје – посебно не о чињеницама о којима је писао Хуго Рот. То показују и излагања данашњих учесника, од којих су многи споменули некакву сеобу Срба у седмом столећу на Балкан. Да се не осврћем на чињенице из књига Хуге Рота, подсетићу поборнике српске (или словенске) сеобе на Балкан да о томе постоји само један документ – запис византијског цара Порфириогенита Седмог из десетог столећа после Христа. Колико је царев спис непоуздан, може се видети само на једној његовој реченици. Порфириогенит пише, да у 4. столећу римски официри нису знали ко живи на левој обали средњег Дунава. А од првог до тог четвртог столећа су Римљани ратовали против народа у Бачкој, и ову земљу никад нису покорили. Што је још занимљивије, Порфириогенит каже да су римски официри на левој обали затекли Словене, или Аваре – како их друкчије зову. Па ако су Словени били на левој обали Дунава у 4, онда нису могли стићи на Балкан тек у 6. и 7. столећу, како пише у нашим уџбеницима.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља“
Рума, 30. октобар 2005. године

Књига Хуга Рота је по садржају истоветна делу др Војислава Шешеља. Наравно, у Шешељевој књизи „Идеологија српског национализма“ више је тема и више чињеница. Штета је, по националне интересе, што ово дело др Војислава Шешеља није у свакој библиотеци српских земаља и што њеним садржајима нису попуњене странице школских и универзитетских уџбеника. Но, надајмо се да ће тако нешто бити у блиској будућности, јер је у изгледу да ће на власт у Србији и Црној Гори доћи патриотске снаге, предвођене Српском радикалном странком.

С обзиром да на овом скупу говорим последњи, не могу изабрати теме о којима већ нису говорили претходни учесници.

Верујем да је за Србе поучно понашање Карла Маркса и Фридриха Енгелса, па је права срећа да је др Војислав Шешељ томе посветио неколико страница у својој књизи. Ова двојица Немаца увек су деловала у духу стратешких интереса своје државе, без обзира што су друге саветовали да то занемаре у својим државама и у својим нацијама. Др Шешељ наводи како су се Маркс и Енгелс погрдно изражавали о Словенима и омаловажавали Пансловенски покрет, чији се скуп одржавао у Прагу 1848. године. Ово мора да делује отрежњујуће на нас Србе. Творци социјализма су говорили да су универзалне вредности најважније – да су сви људи и све нације једнаке и равноправне и да треба да теже светском бескласном друштвеном систему. Но, овом погрдном оценом словенских народа, види се да Маркс и Енгелс нису били искрени у својим научним достигнућима, јер су имали у виду немачке државне и националне интересе. Нетолерантним ставом према Словенима, очигледно је, показали су да се нису одрекли немачког посезања за словенским земљама, што ће будуће немачке генерације покушати да остваре у Првом и Другом светском рату.

Кад сам рекао да је ово понашање Маркса и Енгелса поучно, мислио сам на поступке Срба комуниста. Они су дословно следили упутства из научних дела Маркса и Енгелса, а нису се угледали на њихов однос према сопственој држави. Тако су Срби комунисти пристали на разбијање српске државе и дробљење српских земаља, оптужујући претходне државнике из српских редова да су у Првој Југославији експлоатисали друге нације. Полазећи од овог накарадног закључка, пласираног од стране немачких комуниста, српски комунисти су српске земље укључили у хрватску федералну јединицу, отцепили Јужну Србију и прогласили у њој нову македонску нацију и пресудно допринели да се од Срба почну стварати и црногорска и муслиманска нација. Све су то Срби чинили, јер су се занели неким универзалним вредностима – светским комунизмом, у ширем смислу, и југословенством у ужем. Оба ова опредељења су довела до страховитог страдања српског народа у Другом светском рату и у сецесионистичком рату у Југославији, од 1990. до 1999. године.

Било би подношљивије да су комунисти били једина српска група која је деловала против српских националних и државних интереса. На нашу несрећу, чинили су то српски државници и српски интелектуалци и пре српских комуниста – у деветнаестом и двадесетом столећу. Да бисмо стекли увид у ту српску националну кратковидост, вратимо се Шешељевој осврту на деловање Маркса и Енгелса. Они су, како сам рекао, погрдно писали о Словенима и критиковали Пансловенски покрет. А тај Пансловенски покрет су основале обавештајне службе Француске, и Енглеске и на чело поставиле Пољаке. Председник је био Адам Чарториски. Западноевропљани су кроз овај покрет желели да постигну два циља: 1) да одвоје Јужне Словене и православне Румуне од Русије и 2) да што дуже задрже јужнословенске земље у турском ропству, с намером да у њима покатоличе православно становништво.

У ту сврху у Србију су Французи и Енглези послали Фрању Заха, Чеха и Србина католика из Дубровника, Матију Бана. Колико Срби ни тада нису водили рачуна о свом националном интересу и колико су веровали у наводни патриотски програм панславенизма, види се по томе што су ову

двојицу уздигли на трон српских националних великана. Фрањи Заху су уступили и положај команданта српске војске а он је имао задатак да онемогући ослобађање српских земаља од Турске. Зато је он у српско-турском рату 1876-78. као командант фронта на Јавору, нагнао српску дивизију на турске пушке и топове, преко брисаног простора. Од првог турског плотуна, погинуло је или рањено 1.000 Срба! Не треба наглашавати да су Французи и Енглези ову двојицу својих активиста убацили у Србију у договору с Турском. С Турском су се сложили и о слању у Црну Гору Антида Жома, Француза и Николе Радоњића Васојевића. Ова двојица су добила задатак да створе католичку државу “Холмију”, на простору северне Албаније, северне Црне Горе, источне Херцеговине и Рашке. Његош је с одушевљењем прихватио долазак у Црну Гору Николе Васојевића Радоњића, па му је чак посветио једну песму, као великом српском родољубу, а тек је касније схватио с каквом подмуклом намером је овај човек стигао у српске земље. Кад је открио и антисрпску улогу свог учитеља француског језика Антида Жома, прогнао га је из Црне Горе. Антид Жом и Никола Радоњић Васојевић чинили су све да становнике Црне Горе, Херцеговине, Рашке и северне Албаније убеде да нису Срби, него да су пореклом Готи и да треба да прихвате римокатоличку веру.

Антинационално деловање српских политичара и државника није овим окончано. Занимљива је чињеница да је Сава Текелија упозоравао Србе да ће имати највише штете од хрватског илирског (касније, југословенског) покрета, али то упозорење Срби нису прихватили. Као и увек, већина се определила за универзалне вредности на Балкану, па је одушевљено прихватила идеје југословенства. Међу овима је био и наш најпознатији књижевни критичар и професор Универзитета у Београду Јован Скерлић, па је (ради југословенства и да се не увреде Хрвати), написао омаловажавајућу оцену књижевних и политичких радова Саве Текелије, чиме га је искључио из школске и универзитетске литературе. Тако је Сава Текелија, најобразованији Србин 18. и 19. столећа познат само као добротвор и оснивач Матице српске, а он је упозоравао да ће хрватски илирски покрет доћи главе српском народу и да ће нам велику штету нанети навика да се представљамо по завичајним именима: Србијанци, Црногорци, Босанци, Херцеговци, Банаћани, Личани, Славонци, Далматинци, Македонци, итд. Текелија је предлагао да се не делимо ни по верској основи, подвлачећи да су у српским земљама сви Срби – и католици и муслимани.

Истоветно Скерлићу, понашали су се, почетком двадесетог столећа и наши политичари. Кад им је (после Првог светског рата) нуђено да оснују Србију на свим српским земљама, одбили су и укључили у своју државу словеначке и хрватске земље. И то им није било доста, него су српске земље, па и Дубровник (1939) поклонили Бановини Хрватској, верујући да ће тиме придобити Хрвате за очување Југославије. Овај поражавајући корак поткрепили су својим “научним делима” и српски интелектуалци. Тако је др Васо Чубриловић (1939) објавио књигу “Политичка прошлост Хрвата”, која је била “стручни” основ за оснивање Бановине Хрватске. Између осталих фалсификата, унео је у књигу и то да се “од Драве и Дрине до Јадрана простире хрватска земља, с хрватским центром у Бањалуци”.

Др Војислав Шешељ је, једини од познатих политичара у Србији, покренуо питање српског и хрватског језика и правилно закључио да су Аустријанци и Хрвати, преузимајући српски језик за службени у Хрватској, обавили (помоћу српског језика) асимилацију Срба католика. Мада је своје текстове о томе радио самостално, др Шешељ је дошао до истог закључка као и професори с филолошких факултета др Петар Милосављевић и др Милош Ковачевић. Закључак се састоји у томе да становништво на подручју на којем би требало да се налази Србија, или Велика Србија, говори српским језиком. У питању је тако једноставна истина да није потребно никакво филолошко изучавање да би се то показало. Др Шешељ упозорава да се хрватским језиком (без обзира да ли се мисли на онај назван “чакавским” или онај назван “кајкавским” дијалектом) никад

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

није говорило у Далмацији, Дубровнику, Херцеговини, Босни, Лици, Кордуну, Банији, Славонији, Срему, Барањи. Становништво у овим српским областима говори од искона српским језиком, без обзира да ли су у питању припадници православне, католичке или муслиманске вере. То др Шешељ упорно истиче и свакако да немају право они који га оптужују за уско национално опредељење ограничено само на православни огранак српског народа. Др Војислав Шешељ верује у освешћење Срба католика и муслимана и зато је убеђен у будуће границе Велике Србије. Мада данас нема богзна колико истомишљеника у српском интелектуалном и политичком миљеу, томе се не треба чудити, јер су визионари ретки и у другим нацијама. А визионари виде оно што је већини недоступно. У нашем српском случају, треба полазити од чињенице да су претходна поколења муслимана и католика расрбљена на основу лажних тврдњи да муслимани, католици и православни у српским земљама чине три нације. Зато треба веровати да ће једноставније бити да се потоња поколења, на бази истинитих чињеница, освесте и схвате да су муслимани и католици толико Срби колико и православци.

Др Шешељ је правилно поступио кад је крађу српског језика од стране Хрвата схватио као једно од најубојних оружја за расрбљивање. Чудно је да српски интелектуалци томе нису пружили никакав отпор – осим неколицине, коју су остали занемарили и уклонили из образовне литературе. Већина српских интелектуалаца је помогла да опстане истина о некаквом “кајкавском дијалекту”, мада је то чисто хрватски језик. Али, проглашавањем хрватског језика за дијалекат, отворила су се врата одбацивању хрватског језика. Јер, у Европи је тако чињено – на пример, у 19. столећу је у Италији било више дијалеката, па су се италијански филолози одлучили да један претворе у званични језик државе, а друге одбаце. Хрвати су имитирали овај италијански модел, али са два језика, а не са два дијалекта. Обавили су рокаду с два језика – српским и хрватским. Први су прозвали “штокавским дијалектом” а други “кајкавским дијалектом”. Кривотворили су да су то дијалекти “истог” или “народног језика”. Кад су то учинили, онда су донели одлуку: за државни језик се узима “штокавски дијалект”. Тако је одбачен “кајкавски дијалект”, мада је то хрватски језик. Он се, нажалост, данас говори само у кругу породица у Загорју.

Треба знати да УН имају програм за спасавање свих угрожених језика. Али, на том списку нема хрватског језика, јер он фигурира (на катедрама славистике) као дијалект – “кајкавски дијалект”. УН су ставиле на списак угрожених језика српски из Лужица у Немачкој, па би требало на тај списак пријавити и хрватски језик. Кад се и Хрвати освесте, сигурно је да ће затражити спасавање свог језика и његово проглашавање за званични језик Хрватске. Тада ће схватити Срби муслимани и католици да то није њихов језик, и да су им преци, одувек, говорили српски и да су они Срби – и ништа друго.

Време српског освешћења у све три верске групе је на помолу. У књизи др Војислава Шешеља “Идеологија српског национализма” то је објашњено на најбољи могући начин.

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља“
Рума, 30. октобар 2005. године

Иако нису били у могућности да присуствују научном скупу, своје радове су приложили проф. др Веселин Ђуретић, проф. др Мирољуб Јевтић и проф. Ладислав Лазић.

Проф. др Веселин Ђуретић

**Књига артикулације и операционализације
српске историје у функцији националне обнове**

**Антитеза српској “кабинетској” историографији и титовским
симетријама несиметричних српско-хрватских односа**

Др Војислав Шешељ необична је појава у српској науци и публицистици и у српском друштву. У политичкој употреби књига је оштра критика свега постојећег, свега што доводи у питање његове визије прошлости, садашњости и будућности. Такво понашање у политици се често доживљава као “вербални деликт”; тако га је сагледао и хашки Трибунал за суђење злочинима на тлу претходне Југославије, па је неке неодмерене Шешељеве изјаве инкриминисао као “реметилачке”, чак као “позив на побуне и етничка чишћења”.

Шешељево “бунтовништво” није, међутим, безразложно, није ни политички конјунктурно, јер је уперено против оних људи, организација и институција које својим активностима или неактивностима оспоравају или ометају циљ ослобођења и уједињења српског народа. Пре свега, против оних који своје истакнуте друштвене позиције неодговорно користе или их користе са анационалним стањем свести – насупротив осећања и хтења народа као целине, те оних који своје властољубље и свој лични конформизам претпостављају свему. Каткада су на Шешељевој мети и ствараоци “науке ради науке”, који не виде невоље народа; који су структурисани у форми “кабинетског стваралаштва”.

“Побуна” у области друштвених наука, пре свега у историографији, у књизи “Идеологија српског национализма” појављује се као својеврсна антитеза скоро целокупној југословенској, посебно српској историографији. Највише оној политиколошко-пропагандистичкој, насталој у доба титоизма. Из овог идеолошког угла гледајући, књига је синтеза истраживачких и интерпретативних достигнућа претходника, пре свега грандиозног дела др Лазе Костића, човека који је на темељан начин довео у питање многе лажи, подвале и контроверзе о Србима, и то од искона до наших дана. Шешељ користи и многе друге, домаће и стране истраживаче. Док се у случају Лазе Костића скоро стопроцентно наслања на његове истраживачке резултате и ставове, друге ауторе користи са критичким набојем, који је увек у функцији и национализације, односно друштвено-политичке операционализације прошлости. Нуди обиље чињеница у функцији националне обнове, игноришући све намете спољних фактора.

Нетипичан је и сам наслов овог дела, јер се показује као својеврсна антитеза дугој владавини стереотипа о српском национализму, који се у титоистичкој пракси увек употребљавао инцедентално, као порок над пороцима, као “отровна девијација” српског колективитета у целини. То је доводило до спутавања и разводњавања и до потискивања српске народносне самобитности; до свестране неутрализације.

У области друштвених наука ова идеолошко-политичка препрека испољавала се као својеврсна цензура и аутоцензура. У историографији, и то само српској – као деформација метода узрочно-последичног резонувања, односно као политикантска симетрија несиметричних националних позиција. Захваљујући њој идеолошки национали, национални сурогати добијали су “самобитне” друштвене, у ствари идеолошко-политичке историје. “Потенцијалне опасности”,

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

појављујући се у виду цензура, нагониле су многе српске историчаре на национално-историјска “усклађивања”, на “уравниловке – да се вештачки идеолошко-политички склад националних односа не би пореметио”. Тако су Срби, без сваке сумње, један од најстаријих европских народа, постајали “историјски равни” из њих изведеним националним сурогатима (хрватским, словеначким, македонским, муслиманским и другим). Уравниловке су подстицале “крађе” српске историје и српске културне баштине, односно водиле антисрпским национализацијама свега онога што је било отето од Срба (највише језика).

Титоистички државно-политички, односно партијско-политички систем свијен око формуле “братства и јединства” подстицао је и институционализовао оне уравниловке култура које су рађале културолошки “просек”. Српска културно-историјска утемељеност постајала је равна етничким скупинама регионалистичког идентитета. Преношењем ове праксе у културно-просветну орбиту, у школе свих нивоа, изграђиван је нестваралачки хоמו политичус многоме ретроградног карактера.

“Просек” је у ствари, испуњавао само српско историјско и духовно биће, јер су сви други имали центре усконационалног усмеравања, и то на антисрпској основи. Код Хрвата је то била католичка црква, спремна да у изванредним ситуацијама поведе “световни брод”, која је могла бити спутана национално, али не и интернационално – јер је све усмеравала њена “интернационала” – Ватикан. Због титовског протекционизма, због комунистичке атеистичке политике, која је погађала само Српску православну цркву, код националних и верских супарника несметано су функционисала оба канала. Функционисали су и код шиптарских (албанских) католика, као и код њихових мухамеданаца – јер је мултикултурални новонационални медијум деловао као надрелигиозни конституент. Несметано су деловали и код мађарских католика. У мањој мери и код босанско-херцеговачких муслимана – због њихове измешаности са сународницима православне вероисповести, која их је увек подсећала на српске корене.

Једино су српски православци били отворени за ударе титовске и антисрпске и атеистичке политике. Прво је ова политичка клима циљала ка изједначавању српских ратних позиција 1941-1945, српских четника Драже Михаиловића, бораца против окупатора и квислинга, са геноцидним убицама – хрватским и муслиманским усташама и албанским балистима. “Борачки капитал”, као основу нове “бирокуратске класе”, добијали су само комунистички партизани, и они које су они подржавали. Тим је путем потискиван и помен о геноциду над Србима, Јеврејима и Циганима, који је прогутао око милион и по људи (Срба је било око 90 одсто). У “обрадама” српских политиканата и научних политиканата злочин је чак оправдаван тзв. “великосрпском хегемонијом” и четничким злочинима, на рачун потискивања узрочно-последичне димензије историјских чињеница, оне која јасно говори да српске хегемоније није било, те да су се сви спорадични четнички злочини дешавали у одмаздама (какав је био и злочин у Фочи почетком 1942).

Општа анти-великосрпска атмосфера посебно је погађала Српску православну цркву – као неки “паралелни центар националистичког деловања”. Удар је производио и унутрашњу и спољну деструкцију: прву су чинили српски идеолошки једноумници, који су за узор узимали совјетску “богоборачку” праксу, који су певали “не верујемо у небеса већ у Маркса и Енгелса”, онда када су католици одржавали старе и градили нове катедрале. Међу овима је било и свештеника, што је показивало одређену некохерентност Српске православне цркве, неуконост усаглашавања духовног и националног. Спољну деструкцију представљали су удари на “српску реакцију”, на попове као њене носиоце, у првом реду на оне који су били приврженици национално-ослободилачког покрета ђенерала Драже Михаиловића. Непријатељски однос према Српској православној цркви, према њеном клеру, укључујући ту и дахауског сужња патријарха Гаврила (Дожића), учинио је да су Срби изгубили и црквену солуцију националног самоодржања. Српско “јавно мњење” све више

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

је постајало бесловесна маса. Тито, иза којег се вероватно налазио не само загребачки Каптол, него и друге полуге ватиканског прозелитизма, могао је да темељно разара српско етничко биће.

У “Идеологији српског национализма” пружене су чињенице које дискредитују и демистификују и мотивације и акције које су претходиле оваквим употребама и злоупотребама магловитог стања српске националне неодређености, српског тумарања без националне идеје-водиље. А управо је такво стање свести постало идеолошка и политичка основа оне државне и друштвене дезинтеграције која је била остварена путем Антифашистичког већа народног ослобођења (Авноја) 1943. године, путем компартијско-државотворног оквира од Матице већ федерализованих делова Српства. А то је постигано на различите начине: крајишки Срби (северне Далмације, Лике, Кордуна, Баније, Горског котара, Славоније, Срема и Барање) затворени у оквиру федералне Хрватске, подвргавани су државној дезинтеграцији. Босанско-херцеговачки Срби су систематски одвајани од Србије и Српства и подвргавани денационализаторској “уравниловки” са муслиманима. Муслимани су прво били одвојени од Српства – преко одредница “Југословени” и “неопредељени”, потом је овај процес настављен уз употребу њихове верске самобитности – преко одредница муслимани у националном смислу. Покушај да се поново убаце у хрватски национални корпус, почетком деведесетих година XX века, није успео због српског отпора, који је својом осветничком силином брзо срушио већ планирани муслиманско-хрватски коалициони договор.

У федералној Македонији десрбизација у форми националне македонизације започињала је преко хеленског појма области, а интензивирана је помоћу свих полуга авнојевске државе. Помоћу “државе” коју су љубоморно чували партијско “високоустоличени” полуинтелигенти и њихова “солидарна маса”, огледајући се као неки “световни конвертити” – искључиво на антисрпској основи. Да би одвајање од Српства било комплетно, подстакнута је била и црквена дезинтеграција путем компартијског наметања “македонске православне цркве”. У федералној Црној Гори употреба декласираних, национално распењених “револуционара”, који су се огледали само према совјетским федералним фикцијама, била је изразита. Овде су, као и у Македонији, форсиране новонационалне институције које је хранила и водила компартијска држава, држава загрижених властољубаца, у којој је црногорска национална одредница постајала својеврсни партијско-политички капитал и друштвено “занимање”. Овде су партијски уздигнути интелектуалци деловали у складу марксистичке максиме “пролетери немају домовине”, њихова домовина била је фикција “од Јадрана до Јапана”. Црногорски “пролетери” су прво слепо слушали све оно што долази из стаљинистичког Кремља; они који су преживели информбировске чистке, доказивали су се као верници титоизма. У свом властољубачком заносу нису ни примећивали да домаћи вођа то не ради у служби интернационализма, помоћу које “маглине” их је био отргнуо од српске традиције, него у смеру поткопавања сваког интернационализма, на линији великохрватске политике.

Књига “Идеологија српског национализма” упућује Србе да излаз из ћорсокака у који су их убациле идеологије и политике XX века треба да траже реafirмацијом националног сазнања, путем националистички утврђених темеља и јасно зацртаних оријентира; путем проналажења опште идеје водиље. Процес денационализације у име југословенства, комунизма, братства и јединства исувише је дуго трајао. У политичко-историјском смислу након периода прве српске револуције, 1804-1813. После Карађорђа, многи српски наднационални заноси потискивали су национално одређење и стваралаштво народа, производећи бирократизованог, партијски ограниченог хомо политицуса, који је у име неког имагинарног “јевропејства” онемогућавао националну кохезију. Стога се националистички именитељ Шешељеве књиге показује као артикулација и операционализација српске историје – у функцији “новог почетка” у циљу националне обнове. По својој садржини књига “Идеологија српског национализма” је критика

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

целокупне српске политике, у функцији темељног преиспитивања и обнове Српства на комплементарним основама

Књига „Идеологија српског национализма” није уобичајена синтеза у којој су историјски извори подлога интерпретације; она је историјски преглед у коме су извори и интерпретациона основа упоришта за оспоравања лажи и контроверзи. Аутор чињенице артикулише на изазован начин, док контроверзе које је српска „критичка историографија” углавном остављала „нерешеним”, „решава” и субјективистички и у контексту који им даје примаран значај. И све то проблемски своди око националне идеје, на начин који његовој интерпретацији даје смисао поуке и поруке, порука које у партијској борби могу бити врло употребљиве. Неке недовољно документоване интерпретације остављају утисак политиколошког резоновања.

Шешељево дело представља преглед српске историје од најстаријих времена до наших дана. Први његов део наслања се на праисторијско-историјски слој, на митове и легенде, укључујући и оне о српској прапостојбини између Висле и Лабе, потом на балкански етнички слој уочи великих „српских сеоба”. Да је имао у рукама истраживачке резултате Олге Луковић-Пјановић, Билбије, Реље Новаковића, Деретића, Симе Лукина Лазића и друге, свом наслову је могао дати још већу уверљивост. Али и у ономе што је у своју књигу укључио одступио је од српске историографске праксе, која је обично прескакала дебели митолошки слој свог народа, омогућавајући другима, пре свега српским конвертитима, да на њему граде своје „самобитности”, што су у првом реду радили Хрвати и Албанци. И површна анализа каролиншке карте из 814. године, на којој се појам „Сервија” протеже од Пелопонеза до Горње Паноније дискредитује и „илирску основу” Албанаца, али и многе митове о хрватском присуству у Дубровнику, Далмацији (осим малог северног дела), БиХ, Доњој Панонији (Српском војводству). Потоњи извори, на пример они из 18. века (казивања аустријског канцелара Јохана фон Бетерштајна), Србе као већински народ виде и у Горњој Панонији, и у Трансилванији. У Темишварском и Арадском округу представљали су компактну масу.

Аутор је очигледно дошао до закључка да књига која се бави идеологијом српског национализма захтева културно-просветну операционализацију, као и партијско-политичку, у дугом континуитету самобитности народа, од митолошких појмова до данас. Верујем да се само тим путем могу дискредитовати крађе и прекрађе српске историје, да се могу извести на чистац и хрватске измишљотине о „тисућљетној држави”; тим путем се може дискредитовати и албанска употреба „илирског именитеља”, помоћу којег је бандитски сепаратизам овог народа приказиван као „српско насиље” против „старог егзотичног европског народа”. У то су веровали и амерички председник Бил Клинтон и руски министар иностраних дела Андреј Козирјев. И неки други „јевропејски” политичари, тугујући над „злом судбином једног прастарог народа”, у својој распамећености изостављали су основну чињеницу; да је управо овај народ представљао ударну песницу османлијске антиевропске политике, и то током неколико векова. У књизи је историјски период – од Немањића до данашњег српског националног суноврата обрађен на основи примарне документације и на њој заснованих историографских дела. Ту су укључени и српски средњовековни биографи и писци, те многи потоњи страни и домаћи аутори. На првом месту др Лаза Костић, који је „приземљио” многе конвертитске измишљотине, а свој народ показао у аутентичној древности.

Као човек изразитог националног сентимента, као политичар који резонује непоколебљиво, каткада и нападно, на нивоу Српства, Шешељ историју посматра и одређује као комплементарну целину. У таквом проблемско-интерпретативном аспекту испреплићу се историје: Србије са Српским војводством, Јужном Србијом и Маћедонијом, Зете и њене наследнице Црне Горе, Босне и Херцеговине, Дубровника, Далмације, Славоније и Барање. Комплементарни приступ изражава

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

национална идеологија, која је и основа и супстрат књиге; самим тим и везивно ткиво чињеница друштвеног и политичког карактера.

Проблемски приступ аутора упућује на интерпретативни дисконтинуитет у односу на српску “кабинетску историју”; у првом реду у односу према оном делу који је регионалистички одређен. Урадио је то на публицистичко-политиколошки начин; са наслоном на примарне изворе.

Идући тим особеним путем историју Босне и Херцеговине “ослобађа” од накнадних идеологизаторских и политикантских обрада које су водиле њеном издвајању из српског националног корпуса. Држећи се др Лазе Костића, али и многих других аутора, Шешељ путем “националистичке” интерпретације показује да се ради и о српској политичкој целини и о етничком простору на коме су живели и данас живе Срби православне, мухамеданске и католичке вероисповести. Могао је навести и оне историчаре који утврђују да су сви владари Босне и Херцеговине били Срби; те да се Србином осећао и једини католик међу њима Стјепан Котроманић. Обрађујући етничку структуру ове области аутор и на бази историјских чињеница и на основи исказа истакнутих личности мухамеданске вероисповести показују да су муслимани по пореклу и по осећањима Срби, осим врло ретких појединаца који су се ту инсталирали у доба османлијске окупације. Показује то на примеру Османа Ђикића, М. Коњхоџића, С. Куленовића, М. Селимовића и других. Чињенице које доноси јасно дискредитују тзв. богумилску варијанту о муслиманском пореклу, показујући да је овај уклон од православља у БиХ био незнатан, и да се односио на све Србе.

Шешељев приказ ових трансформација није националистички у неком потцењивачком смислу; он је конструктиван на нивоу процеса. Он је у том смислу антитеза и коминтерновском и титоистичком концепту, који је муслимане одвајао од Српства, не да би их преко верске посебности културно и цивилизацијски уздигао, него да би их одвајањем од културне основе духовно осиромашило и на крају убацио у католичко-хрватски национални корпус.

Осврћући се на етничку структуру БиХ, Шешељ показује да су и њени католици били углавном Срби. На првом реду из западне Херцеговине, о чему говоре и искази њихових најистакнутијих личности. У осталим крајевима БиХ мањи део католика чине утемељени фрањевци, много већи они који су под њиховим утицајем покатоличени или они које је Аустро-Угарска населила после Берлинског конгреса 1878. године. Међу овим задњим највећи број представљају раније покатоличени Срби. Могао је аутор своје ставове илустровати и упечатљивим наводом Антуна Радића (Стјепановог брата) из 1898, да је у БиХ и хрватско име “сеоском свијету једва познато”.

Ситуирајући Црну Гору унутар Српства, Шешељ даје преглед њене историје: од Војислављевића, преко Балшића и Црнојевића до Петровића, документујући је као српску. Анализом одбацује многе савремене контроверзе и неистине, које за своју манипулативну основу узимају регионалне одреднице, у најновије време и историјско-територијалну (дукљанску). Српство потоње Црне Горе (од 15. до друге деценије 20. века) доказује на основи разноврсних историјских и културолошких показатеља, стављајући у први план Његоша. Потпуно дискредитује и хрватска својатања ове српске целине – преко мита о тзв. “црвеним Хрватима”.

Српство Дубровника, Далмације, Јадранског као српског мора посматра у дугом историјском континуитету. Анализа битно одступа од југословенствујуће и титоистичке историографије. Овде су у њеном центру Срби католици, чији национални идентитет Шешељ илуструје путем бројних персоналних симбола у области културе и политике. Тако дискредитује и хрватске приче, митове, легенде и историјске фалсификате – о њиховом хрватству. Неугасиви светионици њиховог Српства су дубровачки и далматински писци. Светионик је и српски великан Руђер Бошковић,

којег су јадни српски политиканти заборавили. Сагледавајући етничку структуру Српске крајине и Славоније, Шешељ доноси историјске чињенице које укључују и политичко-управни и културни сегмент. Насилна покатоличења Срба, настала мање у оквиру Војне крајине, а више на простору уже Хрватске, говоре о прозелитској најезди која је укључивала сва средства. У новом веку хрватство је било њен основни циљ – да би се створио друштвено-политички медијум за стварање и учвршћивање новог националног идентитета на клерикалној основи. Да је аутор закорачио ван граница бивше Југославије могао је сагледати и угарску, аустријску и трансилванску ситуацију, где је однорођавање Срба било још шире и темељније. Савремена српска политика, ако се о њој као таквој може и говорити, пренебрегава ове чињенице, дозвољавајући тако супарницима – бившим Србима, да и инциденталним путем продиру у остатке Српства. Данас је у том смислу најкарактеристичније оно што се збива у Војводини.

Посебан сегмент историјског прегледа др Војислава Шешеља представљају политичко-прозелитски процеси проверавања и однорођавања Срба, они у чијем су центру српско-хрватски односи. Од средине 19. века хрватска национална одредница била је главни циљ ватиканске антиправославне стратегије, у којој се Срби виде и као “стварно” и као “потенцијално упориште Русије”. Јасно се разликују два периода те стратегије: “У првом колу води Ватикан с циљем да преко илирског, заједничког именоватеља, разводни српски национални корпус, односно да покатоличене Србе преведе у хрватство. То је урађено преко употребе њиховог језика – штокавског изговора, који прво постаје српско-хрватски, а потом стандардни хрватски језик”. Потом је овај процес био продубљен преко систематске афирмације, па апсолутизације хрватског националног именоватеља, који је у таквој обради постао окосница потоње свестране србофобије конвертита. Потискујући своје национално одређење, прво југословенством а потом неким “комунизмом”, српски политичари, српска интелигенција, Српска православна црква – широм су отварајући врата хрватском присвајању не само српског језика, него и културе уопште; на крају и српских територија. Шешељ с правом истиче да је југословенство било главни фатум Српства, јер је директно разводњавало његово етничко биће. Најфаталније је било то што су овај наднационални оквир једино Срби прихватили – као замену за свој традиционални идентитет. У том оквиру, између два светска рата, вршена је хрватизација и “сивих зона” српског етникума (не само Срба католика, него и српских муслимана, те из српског “лежишта” избачених Македонаца и Црногораца). Битан продор је извршен на таласу “социјалне револуције”, која је долазила из “мајке Русије”, заводећи све Србе.

Путем недоговореног “склада” “црне” и “црвене” интернационале хрватски комунисти, на челу са мистериозним Титом употребљавали су српског “лумпенпролетера” и “лумпенсељака”, те антитрадиционалну Совјетију – и против Срба и против Руса. Уз овакве употребе у име интернационализма прихватане су и југословенске сепаратистичке и ретроградне снаге против интегралистичке Југославије и против Српства. Све оно што је Католичка мултинационала била пројектовала и водила преко своје “католичке акције” и хрватских франковаца-усташа, потурано је као нека “револуционарна тековина”. Тако су ватиканске и хрватске мистификације историје добијале снагу “социјално револуционарног покрета”, да би манипулативним путем током Другог светског рата и након његовог завршетка биле и државно оваплоћене. У току ових играрија српски комунисти прихватили су АВНОЈ као конструктивно решење, не видећи да он разбија њихове земље; за ове разисторене “типове” нови федерализам био је копија совјетског (као руског), о коме су тада испредане бајке. Српски фатум постајало је српско русофилство. У Шешељевој интерпретацији “зло комунизма” је највеће јер је својим фиктивним интернационализмом потискивало и уништавало основе српског националног идентитета. Апсурд је овог дела наше историје то што су комунисти са платформе и “пролетерског братства” народа институционализовали ретроградно србофобство, отварајући врата за продор разних

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

снага деструкције. Епилог овог процеса је сумрак Српства настао после грађанског рата 1991-1995. и НАТО агресије 1999. године; када је отворан процес потпуне деструкције српског народа. Његов конкретни израз је довршење процеса проверавања и однорађавања Срба Крајине, БиХ, Црне Горе. Уверен сам стога да данас може бити препородитељска само она национална политика која је уперена против белосветских обмана (потпомогнутих домаћим анационалним снагама), које “политичким реализмом” називају политику која води стабилизацији српских развалина.

Највећи домет хрватског, углавном конвертитског србофобства и национализма био је геноцид извршен у периоду 1941-45, показујући се као опробани метод с циљем стварања независне националне државе, углавном на антисрпској основи. У књизи се овај хрватски “државотворни” пут сагледава у вишевековном континуитету: почевши од хрватског геноцидног огледања током тридесетогодишњег рата у Померанији, Хаму, током шлеских ратова, у Седмогодишњем рату, те преко зверстава у XIX веку (у Милану, Бечу...). Посебно се овај сегмент анализе односи на злочиначке манифестације ове геноцидне идеологије у деветнаестом и двадесетом веку. Тај пут страве и ужаса у књизи је илустрован и документима и казивањем сведока, при чему су најупечатљивија она која се односе на Други светски рат. Заверенички смисао има чињеница да је све ово толерисано, пренебрегавано, заборављано, да је Хрватска и после изјаве председника Рузвелта 1942. и касније (да Хрвате треба ставити под старатељство ОУН) у оквиру “нове Југославије” настављала свој геноцидни пут некажњено, чак је и стално награђивана на српски рачун. Тако су италијанске ратне репарације из Другог светског рата (у територијама) дате овој фашистичкој експозитури, геноцидној, уместо да буду предате српској жртви. Хрвати су награђени и после грађанског рата 1991-1995, када су добили не само територије Срба католика него и компактну православну Републику Српску Крајину (око 90 одсто српску) задржавајући њен народ у изгнанству. Настављајући “пиљарску политичку” “на парче”, српски властодршци отварали су им пут за задњу етапу – Србију.

Књига “Идеологија српског национализма” посебно се бави контроверзама и обманама око “Велике Србије”, која је данас и битна хашка инкриминација. А аутор документује и етничку и културно-историјску утемељеност овог појма, показујући да он никада није на прави начин био артикулисан, још мање је био друштвено-политички актуелизован и операционализован. Пројекат Илије Гарашанина, фамозно “Начертаније” није излазио из кабинета и није био потпун; пројекат Стевана Мољевића био је потпунији, али ни он није институционализован. Апсурдно је што се и данас Шешељево резонување у овом правцу тумачи као злочиначки деликт, иако пројекат укључује углавном оно што је Србији нуђено Лондонским уговором 1915, што, међутим, нису прихватили српски лидери, претпостављајући овом моделу наднационално југословенство, које је било и ближе европским националним и државним принципима.

Да су се Срби понашали као други европски народи, Велика Србија данас не би била фикција “за одстрел”, него реалност коју су носили национално-конститутивни процеси; и српски и европски, показујући је као један од европских пројеката, који је у културноисторијском смислу био реалнији и од бизмаркизма и од ризорђимента, јер су српске културне, односно етнојезичке основе, укључујући у њих све три српске вероисповести, сродније од свих европских. Срби су могућности за мултирелигиозно одређење и организовање имали више пута. Такве могућности пружала је српска револуција из 1804, али она је била заустављена онда када се “из мртвијех дизало” Српство Црне Горе, Далмације, БиХ, Војводства Србије и Угарске, Јужне Србије и Македоније; чак и Бугарске. Помели су их и спољне невоље и “зло домаће”; потом и бирократско-политичка иживљавања “јевропејаца” у кући без крова. Срби су имали такве могућности при крају Првог светског рата, али су тада њихови “јевропејци” свенародне јуначке победе жртвовали магловитом југословенству.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”, одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Срби су имали такву могућност и током Другог светског рата, и то преко две линије свог антифашизма: преко национално-четничке и партизанско-комунистичке, али тада су их погодила два усуда: заноси русофилства и југословенства. Генерал Михаиловић, вођен неинформисаним и равнодушним савезницима, донекле и русофилством следбеника, упао је у процеп између Српства и Југословенства и нестао у провалији. Мистификовани (на русофилски начин), Ј. Б. Тито употребио је и српско југословенство и српско русофилство за неутрализацију и уништење српског националног покрета отпора, за конструкцију и институционализацију и антиинтернационалистичког и антисрпског авнојевског концепта – на изразито великохрватској линији. Последњу прилику да се национално одреде и организују, да се уједине, Срби су добили у задњој деценији XX века, али их је тада погодила расплињавајућа идеологија и политика. Слободан Милошевић са својим социјалистима, покренут на акцију због сепаратистичких удара, кренуо је национално-еманципаторским путем, али га је спутавало његово идеологизаторство неокомунистичког карактера, те његово затварање у оквире србијанског Српства. Фатално по цео национ било је његово арбитражање на просторима западних српских земаља, где је народ јасно препознао старог непријатеља у новом облику, тражећи обрачун са њим на нивоу целокупног национа. Уместо да прихвати изазов, изврши радикални дисконтинуитет у односу на претходно стање и организује све снаге отпора, Милошевић се изгубио у “дозивањима правде” од оних који ситуацију нису познавали и оних који су је користили за своје циљеве. Тражио је разумевање од оних који су одавно чекали да се Србима освете и за Први и за Други светски рат, уместо да битку која је већ била извојевана доведе до краја и наметне свима српско решење, бар оно које би окупило православне Србе. Вероватно и муслимане БиХ, чија спољна упоришта у контексту актуелних европских односа нису имала већу тежину, док се за све њих југословенство показивало као једини именоватељ неиритирајућег обједињавања.

Ова кратковида политика, национална на нивоу следбеника али не и на нивоу предводника, деградирала је српску политичку сцену, помешала битно и небитно. Док се у западним српским земљама крв пролевала, објективно на бранику Српства, по градовима Србије и Црне Горе тумарале су партијске војске, углавном антирежимског карактера. Војислав Шешељ и његови радикали су стасавали путем антирежимског експонирања, али много више због националних него због партијских разлога. Узвисивало их је борбено-слободарско ангажовање на угроженим просторима Босне и Херцеговине и Српске Крајине. Развијали су се и у току партијско-политичког огледања против режима и против демократске опозиције, против оног дела опозиције чији је “демократизам” пливао над националном стварношћу. Већу националну тежину добили су ангажовањем у српском отаџбинском рату 1999, али тада су остављали утисак “прирепка режима”, тек их је отпор брзоплетом кумановском диктату оградио од погубне самовоље и малодушности. Ипак су због разних околности у задњој деценији XX века остајали мимо централног тока.

За разлику од Српске радикалне странке, друге опозиционе снаге су много више енергије губиле у партијској борби против режимског “тоталитаризма”, него против Милошевићеве идеологизаторске и губилачке националне политике, што их је доводило у сукоб и са режимом и са делом народа, за којег је најбитнија била борба за ослобођење. Међу овим опозиционим партијама примат у народу имале су оне које су изражавале и национални и демократски сегмент. Деструктивно неутрализаторске су биле оне које су властољубачки калкулисале трошећи узалудно енергију народа, остављајући на лидерском нивоу утисак “антикомунистичких комуниста”. Сва “српска деца комунизма” и “антикомунизма”, позициона и опозициона, неутрализовала су и расплинула национално-објединитељску климу Српства, омогућавајући непријатељима да Србима РСК и РС “украду” победу и да се “на крају крваве баладе” појаве као “помиритељи” да помоћу оних којима је чиста демократија “била важнија од крова над главом уђу у српску кућу, да пораз прогласе као победу; да српску “децу демократије” искористе за

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

довршавање велике антијугословенске, антиправославне и антисрпске стратегије. Да оне који су изражавали и симболизовали отпор по трећи пут у XX веку нападнутог народа, доведу пред судове “нове инквизиције”.

“Ој кукавно српство угашено, зла доживјех твоја сваколика а с најгорим хоћу да се борим”, рекао би велики Његош. Данас без наде ће га већ благоутробно структурисани српски “интелигенти” саслушати.

Многи су преокупирани путем у Европску унију, па и не размишљају о томе шта Србе тамо чека, док ојађени народ губи све перспективе. Са брода који све више тоне искачу калкуланти; у Црној Гори на сцену ступају “дукљани”; у Републици Српској стална одступања од Дејтона изложише преварени народ ударима који сада долазе са свих страна, јер се ни малодушна Србија више не појављује као гарант. О Републици Српској Крајини, крилу и РС и Србије и Српства, нико више не води бригу. На Косову и Метохији мешетаре и албански и белосветски и српски мешетари. Нема више ни “хајдучке”, ни “ускочке” опомене. Нема дисконтинуитета који би свету показао да не признајемо ништа што је зулумима постигнуто, бар оно после 1941. године отето.

Шешељ је био (и биће!) “устаник” неретко неодмереног “вербалног исказа”, али национално и патриотски јасно одређеног. Да је живео у Карађорђева времена, био би схваћен и прихваћен; данас га цеде кроз “политичко-реалистичка” и “демократска сита” нови “пролетери без домовине”, мондијалисти и глобалисти, који од препуних стомака не осећају глад народа. “Устаник” је Шешељ и у књизи “Идеологија српског национализма”, јер му разни модалитети не засењују панорамску визију историјског поља. Књига може бити оспоравана због првог али не због другог; највише ће је и оспоравати и ниподаштавати “посленици историјски критичке школе”, они који никада и не помишљају да своје “школске клупе” замене фронтovima слободe; будући увек без знања да се историја остварује и као руководство за спасење народа. Књигу ће хвалити они који то јасно виде, па им неће сметати непотпуности, јер оне не ремете целину анализа, односно не доводе у питање основне поруке овог дела. Оспораваће књигу они који својим “јевропејским визијама” претпостављају српске визије, посебно они који не извлаче закључке из чињенице да је нова Европа отворила врата свим српским конвертитима, који су настали на основи србофобије. Верујем, ипак, да ће они живети само док она траје.

Ако Српска радикална странка поуке и поруке Шешељеве књиге доведе до свести сваког свог члана, створиће “војску” препорода и обнове. Народ који је због неисторизма својих вођа, због заноса “вишим идејама” и наднационалним конструкцијама скоро све изгубио, у књизи ће наћи основе за нови почетак, смеле покретачке мотивације. Биће упућен да и национализује и интернационализује алтернативе којима ће и свом народу и свету показати: да антисрпске намете краја двадесетог века не признаје, јер су они и антисрпски и антијугословенски и у суштини антиевропски у својој ретроградности. Основно је свом народу и свету показати да је у име европског интегралитета остварен ватиканско-прозелитски паралелизам, јер како објаснити чињенице: да се Србима Републике Српске Крајине не дозвољава повратак у аутономну сигурност – ако и њих и све нас у ЕУ чека “домовина без граница”; како објаснити да се намеће унитарна БиХ гушењем Републике Српске – ако ће сви ентитети ове државе у ЕУ бити равноправни; како објаснити приче о независности Косова које прате предлози да Албанци буду чувари српских светиња; они који су их вековима разарали!? Како објаснити изненадне појаве инцеденталних догађаја у Војводини које прате одређене мађарске претензије према овој области? Зашто тзв. међународна заједница упорно чува независности нових држава, толеришући њихова насиља над српским мањинама; зар Европској унији не би више одговарало да је своја врата отворила свим Југословенима, будући да сви они чине јединствено културно-историјско биће? Зар није била логичнија комплементарна Југославија, него из ове целине насилно истргнути комади?

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

Очигледно: “И сви ови неки беспоречи по поретку некојем сљедују”. Књига “Идеологија српског национализма” позив је и на супротстављање ономе што се “иза брда ваља”. А “иза” се без сваке сумње налази настојање сепаратиста да све оно што су уз помоћ спољних чинилаца отели од Срба институционализују као своје и да са том “прђијом” уђу у Европску унију. Иза се налази и “српска” политика, спутана и због притисака са стране и због сопственог “политичког реализма” антимилошевићког карактера, који, показујући активности претходника као “авантуристичке” иде на руку и шиптарским насилницима и тзв. међународној заједници. Уместо да се према Милошевићу огледа као према човеку који и на Косову и Метохији није решавао национално, него неко “југословенско питање”. Није онда чудо што многи формулу “мање од аутономије – више од независности” доживљавају и као српско признање кривице и као одступање.

О Косову и Метохији, званични Београд, чак и опозициони, говори у светлости последичних манифестација, са платформе која објективно узима у обзир по Србе фатални свршени чин. Званични и опозициони Београд не истиче поседовну слику која је претходила насиљима и зулумима после 1941. и то позивајући се на западне принципе о светињи власништва, да би се и свом народу и свету показао карактер албанског противника и величина српског губилишта. У Београду нема ни подсећања на реципроцитет у складу са вашингтонским “папиром” из 1994. “К” једнако “К”, Космет једнако РСК. Најчистија српска земља, Република Српска Крајина, се не спомиње ни у овом паралелном аспекту. Док се српски политичари и политиканти и српски “експерти” у функцији антисрпских свршених чиновна јавно преслишавају, отете српске земље остају и без пастира и без оваца. Није случајно што се и српски “душебрижник”, амбасадор Вилијам Монтгомери “инсталирао” у центру “питоме српске жупе Конавли” као неки претећи стражар на бранику мегаломанског хрватства.

А Срби и даље корачају само на “западном курсу”, неки “десним”, неки “левим маршем”. А ја стрепим да ће се и ова етапа нашег хода по мукама завршити неким новим ала дејтонским “компромисом” отписивања српских земаља, да ће нас и на Косову и Метохији погодити губилачки “компромис” поделе и онога што нам је преостало! Ако се то деси, уследиће књига о томе како је мајка Србија убила себе и своју српску децу. Није ли, ипак, крајње време да се потражи и нека алтернатива “западном курсу”?

Проф. др Мирољуб Јевтић

Српска трагедија и слава у делу Лазе Костића виђена очима др Војислава Шешеља

Хашки мученик, Војислав Шешељ, својим је животним делом заслужио, већ сада, место међу најистакнутијим борцима за Србију и Српство у другој половини XX века. А његово најновије дело “Идеологија српског национализма”, посвећено научном и публицистичком делу Лазе Костића, својом темељношћу, исцрпношћу и обимношћу заслужује посебну пажњу. Није др Војислав Шешељ изабрао случајно дело Лазе Костића. Изабрао га је због његове исцрпности и свеобухватности којом је Лаза Костић задужио српски народ. И није случајно у посвети Шешељ написао да су “истина, слобода, правда и отаџбина највише моралне вредности за које се човек рађа, живи и умире”. Да то није случајно, види се из живота самог Шешеља. У изјавама пред одлазак у Хаг он је сам говорио да се Хага не плаши из једног врло једноставног разлога, а то је да је сваки човек смртан, те да овоземаљски живот брзо пролази, а после стотину година биће сасвим свеједно колико је ко живео, а једино што ће се памтити биће дела.

Шешељ је свесно отишао у Хаг, знајући да иза себе оставља значајно политичко и научно дело. Политичко је његова Српска радикална странка, данас појединачно најјача политичка партија у земљи, чији рејтинг расте. А научно дело је мерљиво математичким критеријумима. Код Војислава Шешеља је све било убрзано. Веома озбиљне правне студије завршио је убрзано, одмах магистрирао и докторирао и започео универзитетску каријеру. Управо због велике љубави према истини одмах је дошао у сукоб са професорима који то нису били, јер је основни критеријум у њиховој делатности био политички интерес владајуће комунистичке врхушке, а не научна истина.

Због указивања на плагијат једног колеге завршио је у затвору, што је битно утицало на његово политичко профилисање. Од комунисте и левичара, што је и сам признавао, еволуирао је у српског националисту и десничара. Но, његова комунистичка прошлост је ипак оставила трага. То се пре свега изразило у подршци Слободану Милошевићу, у чију је, барем делимичну, трансформацију у смислу српског национализма веровао. Пошто је и сам прешао пут од комунисте до националисте, веровао је с правом да и сви други људи могу прећи тај пут. Тако је поверовао и у трансформацију Слободана Милошевића, а није било тешко видети да његов и Милошевићев случај нису исти. Милошевић је начинио Социјалистичку партију од СКЈ и ССРЊ, што су биле две сестринске организације. И начинио је недопустиву грешку, а то је да није повео рачуна да Милошевић није створио националну, већ левичарску организацију, која је по дефиницији ненационална, а у крајњој линији и антинационална. Јер, идеја социјализма увек почива на грађанској и интернационалистичкој опцији, осим ако се не ради о националсоцијализму.

Шешељ је имао други пут, он је постао националиста и борбу своје политичке опције скренуо у прилог борбе за српске националне идеале. Читаво његово дело, настало после изласка из зеничког затвора, било је посвећено томе циљу. Најновија студија о Лази Костићу је покушај да се обраде сви аспекти српског националног питања

Идући трагом Лазе Костића, Шешељ приказује најпре историју српског народа на овим просторима. Он је акрибичан истраживач и прати трагове озбиљних историчара, а то је чинио и Лаза Костић. Тиме је много допринео да квази-историчари који говоре, без икаквог доказа, да су Срби народ најстарији, “старији чак и од амеба”, буду тамо где им је и место, на маргини политичког утицаја. Без Шешеља и Српске радикалне странке, борба са тим правцем мишљења у српском националном корпусу била би знатно тежа. Јер његов утицај и утицај СРС је много

Округли сто о књизи проф. др Вијислава Шешеља „Идеологија српског национализма”,
одржан поводом петнаест година излажења листа „Збиља”
Рума, 30. октобар 2005. године

значајнији од утицаја који може да изврши било који слободни интелектуалац који нема тако снажан апарат иза себе каква је Српска радикална странка.

Анализирајући српску историју Шешељ, као и Лаза Костић, даје детаљан преглед историјских збивања. Тако упознаје читаоце са историјом целокупног српског етничког простора.

То помаже да се схвати савремена идеја Велике Србије за коју се радикали залажу. Шешељ има ту срећу да се иза његових идеолошких пројеката налази једна снажна организација која доследно делује на остваривању његових идеја. Шешељ је не само вођа, већ је и идеолог своје политичке партије. А ту идеологију базира на детаљном проучавању српске историје, где му је Лаза Костић веома важан извор и под чијим се великим утицајем налази.

Историјски део он завршава са обновом српске средњовековне државе и постепеним увођењем у савремени период. Посебно поглавље посвећује Српској православној цркви, исто као и стваралачким компонентама српског национализма.

Како је поднаслов његовог дела директно повезан са Лазом Костићем, то није чудно и што се он налази под великим утицајем овога писца. Тиме је уствари Лаза Костић добио највишу могућу ревалоризацију у Србији, коју, уосталом, и реално заслужује као велики борац за истинске националне интересе. Утицај Лазе Костића на Шешеља види се посебно из односа према Хрватима. За Шешеља нема дилеме, главни непријатељи остваривања српских интереса јесу Хрвати и њихови циљеви. Хрвати су, по њему, отели српски језик, отимају српску културу и као такви представљају главну претњу Србима. Покушавајући да покаже и успевајући да докаже како су то Хрвати кроз историју радили, Шешељ се служи бројним анализама Лазе Костића, као што је нпр. анализа римокатоличког прозелитизма, којим су Срби римокатолици постепено однарођавани и превођени у другу нацију. Тиме Шешељ даје веома важан допринос схватању односа верског и етничког. И мада сам стално тежи да објасни како је његов политички циљ и циљ српског национализма уједињење Срба сва “три закона”, како је говорио Вук Караџић, својим радовима на основу детаљних анализа Лазе Костића и многих других извора које користи у ствари показује како је та идеја немогућа и да је верска вододелница много значајнија од етничке, те да су, нажалост, Срби римокатолици заувек изгубљени за српски национални интерес.

Пример из Боке, завичаја Лазе Костића, то јасно показује. Познати глумац Јосип Пејаковић је сам више пута изјављивао, спрдајући се са примером свога брата, такође познатог певача Златка. Мој брат хоће да је велики Хрват, а добро зна да су Пејаковићи, док су пре двеста година живели у Боки, били православци. Али, шта ја данас имам са тим што је неки мој предак, да би спасао главу у Тивту, не знам колико пута измолио “Дјево Маријо милости пуна” и тако постао римокатолик. Тако су Пејаковићи од православца прво постали римокатолици, а затим се кроатизирали. Дакле, он то уопште не спори, њега ни у шта не треба убеђивати. Али то не мења његово уверење да је он данас Хрват, не жесток као његов брат, коме се због хрватске жестине руга, али ипак Хрват, а не Србин. Можемо се онда питати колика је шанса да се “к познанију права” доведу они други, многобројнији, који немају појма да су некад били православци.

Тако да се из самог Шешељевог текста види да је укључивање римокатоличких Срба, који већ имају веома развијену хрватску свест, практично немогућ задатак, те да они никако неће прихватити идеју Велике Србије, већ ће бити, нажалост, њени политички противници. Ретки изузеци, какав је случај Николе Живковића из Берлина, који је пореклом из најзападније српске енклаве Жумберка, на који се наставља Бела Крајина у Словенији, нажалост само потврђују правило. Никола Живковић је из унијатске породице која је сачувала српску свест, али, по његовом сопственом казивању, део његових рођака се ипак кроатизирао, мада су остали унијати, дакле, нису се римокатолицизирали. Његов је рад веома важан јер показује оно што је анализирао Лаза

Костић. Шешељ то још више развија. Коришћење уније за претварање Срба у Хрвате је процес који се и даље одвија пред нашим очима. Управо је то послужило Војиславу Шешељу да два велика поглавља своје књиге наслови као “Хиљаду година хрватског варварства” и друго “Хрвати као највећи српски злотвори”.

Ако се покуша упоредити овај део студије са реалношћу, видеће се да је он ипак претеран. Јер, упркос истини да су од шизме 1054. године римокатолици покушавали да, кад год су могли, православне привуку под власт папе, што је резултирало притисцима, па и злочинима, није могуће не констатовати једну ствар, а она је садржана у чињеници да од 1102. године, после битке код планине Гвозд, која се од тада зове Петрова гора, не постоји независна хрватска држава, већ је она у персоналној унији са Угарском, а од 1526 г. под влашћу хабсбуршких царева. Дакле, много пре него што је Душаново царство пропало, Хрвати су изгубили независност. Према томе, нису они могли бити носиоци римокатоличког прозелитизма. То су радили други, у овом случају Угри, а касније Хабзбурзи. Али за све то време, док су трајали ти римокатолички притисци на Србе који су резултирали унијаћењем и кроатизацијом јер су најближи римокатолици Србима били Хрвати, текле су сталне сеобе Срба у ту Хрватску из српских подручја која су била под влашћу Османске царевине. Дакле, упркос чињеници да у Угарској Хрватској или у Војводини нису цветале руже за православне, они су ипак бежали тамо да се спасу исламских притисака. Дакле, између исламских и римокатоличких притисака, Срби су бирали римокатоличке и тиме показали да је тај притисак, па и злочини у име римокатолицизма био куд и камо лакши, него притисак који су Срби трпели од муслиманских власти. Не сме се заборавити да је у Сент Андреји, надомак Будимпеште, никао културни центар Срба, који римокатолици нису уништили, и одакле је почео српски препород који је резултирао и српским устанцима, који су родили модерну Србију. Уосталом велики мајстор писане речи Бранко Ћопић, земљак Војислава Шешеља, у роману “Пролом” на следећи начин описује односе Срба према разним непријатељима. Из града се креће усташка офанзива на побуњену Подгорину, све то у току Другог светског рата. Народ се креће ка планинским збеговима, само у једној сељачкој кући стари болесни ђед, не жели да иде упркос свих претњи које му укућани најављују. Он сматра да је већ на самрти и да му горе не може бити. Укућани вичу – Бјежи ђеде, ето усташа. – Баш ме брига за усташе – одговара ђед. Укућани даље вичу – бјежи ђеде ето домобрана. – Још ми је више до њих, одговара ђед – Бјежи ђеде, ето Талијана. – Ма какви Талијани, на то ће ђед. У том тренутку мали праунук крикне – бјежи ђеде, ето Турака. На помен Турака ђед скаче, прти кроз снијег у бијелим вуненим чарапама, пада у снијег издише, уз последње речи – Мене више не ухватише”.

Овим речима Бранко Ћопић је евоцирао ко за босанског српског човека представља главну опасност. Под утицајем Другог светског рата, где је НДХ била главни фактор покоља, та се слика мало искривила, па су Хрвати постали главни непријатељи. Али је то очигледно погрешан закључак. Време је показало да су ипак главни извори угрозе они који долазе од радикалног ислама. Он је тај који жели да укине Републику Српску, он је тај који угрожава и Хрвате, и ако се има у виду верска слика, онда је то иста прича и на Космету и у Рашкој области, али и у Прешеву, Бујановцу, Медвеђи, Улцињу и Бару. И ту је, поред несумњивих вредности, Војислав Шешељ погрешно. Али то ни најмање не умањује велики значај његове књиге. И даје велику инспирацију и научним истраживачима, али и српском народу, да се бори за српску националну државу. Јер без ње нема опстанка Србима, а ту је Војислав Шешељ сасвим у праву, и својим примером показује како се треба борити за српски национални интерес.

Проф. Ладислав Лазих

Воли своје, не мрзи туђе

Национализам у Срба стар је колико и српска држава. Вековима је био нападан, а да друге није дирао нити угрожавао. Због чега?

Утемељивач српског национализма без сумње је Свети Сава. Највећи српски светитељ био је најнеуморнији стваралац карактера свога народа, творац теодулије – заједнице државе и цркве. Како каже Свети владика Николај Велимировић, национализам Светог Саве чине народна црква као његов основ, народна династија, народна култура и народна одбрана.

Срби су имали срећу да до данашњег дана поседују и очувају самосталну народну цркву са централном влашћу у својој држави, са својим свештенством и народним језиком. На овај начин у нашем народу ширио се и проповедао дух исконског православља који одише љубављу, миром и смерношћу. Ове особине појединца или народа веома су просте и једноставне, али због човекове превртљиве и погане природе, често остају по страни људског срца. Због тога Свети Сава као духовно лице одговара Србе на ратовања ради освајања територија. Мало је духовника у другим државама који су у средњем веку ово исто чинили. Напротив, гледајући на Апенинско полуострво, може се рећи, да је мноштво ратова било изазвано или подржано од стране римске курије. Пространа држава може донети материјалне користи, али она трули у моралном смислу. Најбоља потврда овог примера јесте Цар Душан, за чије је владавине Србија била прва сила Балкана. Међутим, одмах после његове смрти царство се урушило јер није стајало на основама национализма Светог Саве, већ империје. Наиме, сваки Душанов поданик се убрзо осилио, желећи да прихвати што већи комад територије, не питајући себе сме ли то и да учини. Не говори узалуд Свети Николај “Покорити или бити покорен подједнако је катастрофално за државу”.

На сву срећу, Срби су кроз историју ходили национализмом Светог Саве не угрожавајући околне народе. Чак напротив, у српским државама, сви народи су имали и имају право да слободно исповедају веру и говоре матерњим језиком. Другачије и не би ваљало, јер Господ учи да волимо и своје комшије ма које вере и нације они били. На нашу жалост, рука коју су Срби пружали другим народима знала је да нам донесе велику несрећу. Бољег примера од 20. века нема. У њему су Срби неколико пута опраштали убицама и кољачима рода свога, као да их злочини нису поучили да не иду под руку са вековним непријатељима. Многи суседним народи нису изградили своје корене, национализме и државе у Средњем веку, па су пут до своје “обећане земље” често тражили преко комшијских леђа. Историја недвосмислено говори да су то најчешће била српска. И тако, данас Србија само што није сведена на Београдски пашалук, док су српске територије изван матице разграбљене.

Проблем настаје када Срби јавно укажу на несрећу која им се спрема или их је погодила. Е, тада се љубав према свом народу неретко сврстава у оквире шовинизма или чак фашизма против кога смо се одлучно борили. Међутим, слободна љубав према држави не важи за све народе. Некако се чини да је она Србима забрањена. И док се рушење српских светиња, убијање Срба, њихово протеривање и малтретирање најчешће сведе под “коллатералну штету” или “појединачни случај” који не доводи у питање демократичност дотичног друштва, дотле се у Србији не сме поштено ни рећи да си Србин, јер ће то Боже мој, увредити некога. Бранити своју земљу, још је већи злочин.

Др Војислав Шешељ, нема сумња један је ретких који је износио чињенице и доказе у прилог истини да српска држава и њен врх никада кроз историју нису водили политику угњетавања,

протеривања, покрштавања или геноцида. На жалост, неким је и то било довољно, па је ето због “дугог језика” Шешељ ни крив ни дужан постао онај на кога се усмерио прст злокобног хашког казамата. Рамуш Харадинај је пак окрвавио руке до лаката, али ето га на слободи и кроји судбину Космета! Ако свако онај ко јавно каже да воли и бори се за свој, а поштује туђи народ, мора да одговара пред Карлом дел Понте, онда нам ништа друго не преостаје него да кренемо пут Шевенингена. Европа, међутим, Хрватима, Шиптарима и муслиманима баш и не приговара што су уз истицање своје нације са вековних огњишта почистили Србе.

И Шешељ и Лаза М. Костић, чија дела је лидер радикала отргао од зуба времена, казују и упозоравају да српски народ, управо због своје мирољубиве и политике солидарности, често постаје жртва оних које занима само сопствени интерес. Замена теза и владавина лажи и полуистина утрли су пут флоскули о геноцидности српског народа, иако она никада није забележена у историји. Управо супротно. Мало је држава које националним мањинама дају образовање на матерњем језику од колевке па до факултета. На прсте се могу набројати земље у чијим се деловима равноправно употребљава чак шест језика.

Међутим, ваља рећи и да ће мало која власт допустити окупљања фашистичких ветерана Другог светског рата, односно демонстрације хиљаде оних који вијоре заставом туђе земље, тражећи отцепљење, јер су наводно угрожени.

Срби су народ широкогруд и нису опчињени мржњом. Због тога нам је ваљда и лакше да се носимо са свим недаћама које су нас снашле. Верујем да би нас се Свети Сава стидео и одрекао да смо случајно учинили оно што су нама радили кроз историју. Крст наш јесте голем, али народна душа још увек мирише на цвеће. Због тога и др Војислав Шешељ спава са истином испод јастука.

СЛОБОДА ШЕШЕЉА